

ความสุขยิ่งใหญ่ และยั่งยืน

ปีใหม่ มกราคม ๒๕๕๑

ขอ..ให้พิศพินาศหล้า

ความสุข..โลกีย์ไฟ

ที่ยิ่งใหญ่..คือ ภัย

และยั่งยืน..อยู่ชั่ว

จง..เป็นคนอย่าไร้

มี..แต่ชีวิตไป

แต่..ชาติกษัตริย์ไย

มวลมนุษยชาติ..ทุ้

โลมสม้ย

ยุคนี้

โลกีย์สุข

ทุกข์ให้ทนเห็น

บุญใจ

ไปรู้

บ่ตระหนัก ไตฤา

ทุ้สุขหลง

ความสุข..พงศ์หนึ่งนั้น

ที่..บุุชชนติดหมด

ยิ่งใหญ่..จะละลด

และยั่งยืน..หลอกล้าวน

คือ..หาทางจรณะสร้าง

โลกุตรสุข..ล้ำ

ปรมังสุขขัง..นำ

ยิ่งใหญ่ยั่งยืน..ผู้

โลกีย์รส

ท้าวถ้วน

ยากสุด สุดเฮย

จึงต้องคึกษา

ภูมิธรรม

เรัจรู้

มนุษย์สู่ สันติแล

สุขได้ยืนยัน

• สไมย์ จำปาแพง

ขอ “ความสุขที่ยิ่งใหญ่ และ ยั่งยืน” จงมีแด่มวลมนุษยชาติ

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

สิ่งที่หาได้ยากยิ่งนักในโลกนี้...

ใน ๑๐๐ คน จักมีคนกล้าสัก ๑ คน

ใน ๑,๐๐๐ คน จักมีนักปราชญ์สัก ๑ คน

ใน ๑๐๐,๐๐๐ คน จักมีคนพูดจริงสัก ๑ คน

ส่วนคนทำดีโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนนั้น

ไม่รู้จักมีหรือไม่ ?

สิ่งที่คนไทยควรภาคภูมิใจยิ่งนัก นั่นคือเรามีพระมหากษัตริย์ที่ทรงมีบุญญาบารมียากที่ใครจะเท่าเทียมได้ ความสุขของของพระองค์คือการได้ทรงงานเพื่อพสกนิกร แม้จะทรงพระประชวรในพระราชหฤทัยกลับห่วงเรื่องพายุเข้ามาทำความเสียหายให้กับราษฎรมากกว่าการผ่าตัดครั้งล่าสุด... เวลาตามเสด็จฯ พระองค์จะรับสั่งและสอนพวกเราอยู่เสมอว่า **ทำงานต้องสนุก ถ้าไม่สนุกต้องไม่ทำ** เพราะฉะนั้น จะเห็นว่าทรงสนุกมากเลย **มีปัญหาทำหาย คิดว่าทำให้ทรงมีพระพลานามัย และกำลังใจ** มีประโยคทองที่เรียบง่ายแต่ยิ่งใหญ่ เป็นแสงสว่างนำทางชีวิตของ ดร. สุเมธ นั่นก็คือ... “ขอขอบใจนะ ที่จะมาช่วยฉันทำงาน แต่ขอบอกไว้ก่อนนะ ทำงานกับฉัน ฉันไม่มีอะไรจะให้นะ **แต่จะมีความสุขที่จะมีร่วมกัน ในการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น**” (เจาะใจ ดร.สุเมธ มติชน ๕ ธันวาคม)

“จิตที่คิดจะให้ ย่อมสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา” (พุทธทาสภิกขุ) “**ผู้มีความสุขที่สุด คือผู้ที่รู้ว่าตัวเองเป็นผู้ให้อย่างจริงที่สุด**” (สมณะโพธิรักษ์)

บทเรียนจากนักการเมืองไทยสอนให้เรารู้ว่า ต่อให้ได้อำนาจล้นฟ้า ได้เงินตราล้นแผ่นดิน แต่สุขแบบกระຈอกๆ ที่ยังไม่ทันได้กินน้ำเหล่านี้ ต่อให้เฉลียวฉลาดสักปานใด ก็ไม่สามารถขี้อสุขแบบกระຈอกๆ ที่ไปเที่ยวล่าลาภ ล่ายศ ล่าโลกีย์สุขทั้งหลายเอาไว้ได้

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ อรรถาธิบายเนื้อหา นัยปกฉบับนี้ว่า...

“ขอความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน จงมีแด่มวลมนุษยชาติ” นี่เป็นคำอวยพรปีใหม่ของหนังสือเรคิดอะไรฉบับปีใหม่นี้ ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ “ความสุขที่ยิ่งใหญ่” คือความสุขที่ไม่ใช่สุขโลกีย์ ไม่ใช่สุขที่บำเรอกิเลส อยากได้อะไรได้สมใจแล้วก็สุข เหตุสุขนั้นแหละเป็นตัวหลอก จึงเรียกว่าสุขขัลลิกะ คือ สุขหลอกๆ พระพุทธเจ้าเรียนรู้ตัวหลอกนี้แล้วก็ฆ่าเหตุ ที่มันไปหลงตัวหลอกนี้จนดับหมด ไม่มีสุขทุกข์ อทุกข์มสุข หรืออุเบกขา

การหมดสุขหมดทุกข์...อุเบกขาหรือ อทุกข์ม-สุข นี้แหละ คือ สุขโลกุตระ หรือ ปรมัง สุขัง สุขที่หมดสุขโลกีย์นี้แหละคือ ปรมัง สุขัง ซึ่งไม่ใช่สุขของปุถุชนสามัญทั่วไปในโลกทั้งโลก เขาเป็น เป็นสุขที่วิเศษที่พระพุทธเจ้าท่านค้นพบ เป็นสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน สุขโลกีย์ไม่ยั่งยืน เพราะความสุขโลกีย์นั้นไม่เที่ยง นอกจากไม่เที่ยงแล้วเป็นตัวคู่ของทุกข์ เพราะฉะนั้น**สุขโลกีย์นั้นคือทุกข์** สุขโลกีย์กับทุกข์นี้เป็นของคู่กัน เพราะฉะนั้นดับเหตุแห่งทุกข์ สุขก็หมดตาม ทุกข์ก็หมดตาม อันนี้เป็นความลึกซึ้งที่คนชนิดที่เรียกว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบ

เมื่อตรัสรู้เรื่องนี้แล้ว ทรงเอามาประกาศเป็นสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน เพราะความสุขอันนี้ดับเหตุแห่งทุกข์ได้แล้วมันสุขนิรันดร์เลย มันสุขส่วนตัว สุขโดยไม่มีอะไรไปแปรเปลี่ยน สุขโดยไม่ขึ้นไม่ลงไม่ลดไม่เพิ่ม หรือสุขแล้วกลับไปทุกข์อีก จึงเรียกว่าสุขที่ยั่งยืน ส่วนสุขของโลกียะนั้นไม่ยั่งยืน เปลี่ยนแปลงไม่เท่าเดิม นอกจากไม่เท่าเดิมแล้วยังกลับกลอกอีกต่างหาก(เบื่อ ๆ อยาก ๆ)

ถ้าไม่เป็น “โลกุตระ” อย่างพระพุทธเจ้า อาจกดข่มได้อดทนได้แต่สุดท้ายไม่สูญสนิทจริง หมุนเวียนกลับคืนได้ กำเริบได้ นี่เป็นความสุขของโลกีย์ไม่ยั่งยืน แต่สุขโลกุตระนั้นยั่งยืน เป็นสุขสุดยอด ☸

ชวงใกล้เลือกตั้ง ใกล้ปีใหม่ มีเรื่องยุ่งๆ เกิดขึ้นในบ้านเมือง ยุ่งถึงขนาดทหาร คือกระทรวงกลาโหมพร้อมด้วย ตำรวจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติ ต้องประชุมวางแผนรับมือคือทั้งรับมือการเลือกตั้ง และรับมือวันปีใหม่

กลางเดือนธันวาคม คนกลุ่มหนึ่งเอารถขวางหน้าประตูรัฐสภาห้ามคนเข้าออก จนกว่าสภาจะยอมหยุดการประชุมทันที จะประชุมอีกกี่ครั้งก็วันก็จะไปปิดกั้นอย่างนั้น เพราะถือว่าใกล้จะเลือกตั้งแล้วสมาชิกสภาต้องหยุดทำหน้าที่ รอสภาที่มาจากการเลือกตั้ง

รัฐธรรมนูญกำหนดว่า สมาชิกสภาที่มาจากการแต่งตั้งชุดนี้จะต้องทำหน้าที่ ส.ส. และ ส.ว.จนกว่าจะมีสมาชิกสภาชุดใหม่ เมื่อมี ส.ส. แล้วก็เหลือหน้าที่ ส.ว. อย่างเดียวซึ่งคงจะหมดหน้าที่สิ้นเชิงปลายเดือนมกราคมนี้

เป็นครั้งแรกๆ ในประวัติศาสตร์การเมืองไทยที่มีการปิดกั้นรัฐสภา ผู้ชุมนุมหลายคนปั่นรื้อเข้าไปยึดพื้นที่หน้าประตูห้องประชุมสภา จะอยู่อย่างนั้นจนสภาต้องงดการประชุมอย่างกะทันหัน

ตอนที่ประตูรัฐสภาถูกปิดกั้น ผมได้รับคำแนะนำทางโทรศัพท์จากเจ้าหน้าที่ สภาว่าให้เดินเลี่ยงไปเข้าทางประตูพระที่นั่งวิมานเมฆซึ่งยังเข้าออกได้ แม้จะมีคณะผู้ชุมนุมยืนอ้อมกันอยู่ก็ตาม โดยเก็บบัตรแสดงตนไว้ไม่ให้รู้ว่าเป็นสมาชิกสภา สำหรับผมเก็บบัตรเก็บได้ แต่เก็บหน้าเก็บไม่ได้ คนรู้จักอยู่ดี และแล้วผมก็หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า เดินลัดเลาะเข้าไปในสภาจนได้

ขณะที่บ้านเมืองเกิดเรื่องไม่ดี ก็มีเรื่องดีๆ มาทำให้ดีใจบ้าง ศาลตัดสินให้ ปตท. คืนที่ดินและท่อแก๊สให้แผ่นดิน เพราะตอนที่เปลี่ยนจากการเป็นรัฐวิสาหกิจแปรรูปเป็นบริษัทนั้น รัฐบาลที่แล้ว ออกกฎหมายยกที่ดินและท่อแก๊สให้บริษัทซึ่งเป็นบริษัทเอกชน ไม่ถูกต้อง

เรื่องที่ผมตั้งใจเป็นส่วนตัวก็คือ งานที่ผมและคุณศิริลักษณ์ทำเพื่อสังคมนั้น ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีจิตศรัทธา บางคนบางกลุ่มเพิ่มขึ้น คณะผู้บริหารของบริษัทโทรศัพท์ (ทีโอที) ได้นำเงินไปช่วยเหลือขงจรจัดพร้อมกับยืนยันว่าจะช่วยอย่างต่อเนื่อง นับเป็นครั้งแรกในรอบ ๒๐ ปีที่บริษัทใหญ่ๆ ไปให้ความช่วยเหลือกิจการนั้น

อดีตอธิบดีกรมการแพทย์นัดพบ มอบ “น้ำเกลือ” ให้ทั้งหมดที่จำเป็นต้องใช้ฟอกไตตลอดระยะเวลา ๖ เดือน ท่านเล่าว่า ซอใจที่ผมออกไปคัดค้านกฎหมายทำแท้งเสรีเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้น การกระทำในอดีตส่งผลในวันนี้ พระท่านจึงเทศน์เสมอๆ ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดยบังเอิญล้วนเกิดแต่เหตุทั้งนั้น

ท่านย้ำนัยย้ำหนาว่าเมื่อเราทำดีแล้วผลดียังไม่เกิด เป็นเพราะเรายังทำดีไม่มากพอ ปีใหม่นี้นอกจากช่วยกันทำดีอื่นๆ ขึ้นไปแล้ว ต้องช่วยกันส่งความปรารถนาดีไปทั่วๆ กันอีกด้วย

ขอ “ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน” จงมีแด่มวลมนุษยชาติ ๓

8

บ้านป่านาคอย

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการให้ออกประกาศให้เลิกเล่นการพนันทุกชนิดโดยสิ้นเชิง เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๔

12

สี่สั้นชีวิต

ฝรั่งคนหนึ่งบอกคนไทยว่า

“คุณโชคดีมากฯ ได้ในหลวงเป็นผู้นำ... ท่านบอกว่าไม่จำเป็นต้องเป็นเสือ ขอให้มือผู้มีกินไว้ก่อน...เพราะความคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง...”

77

กติกามือเมือง

ไม่ว่าพรรคไหนเป็นรัฐบาล ล้วนแต่เป็นหนี้บุญคุณโรงเหล้าโรงเบียร์ทั้งนั้น จะให้คนเหล่านี้ ออกกฎหมายที่เป็นโทษต่อเหล้าเบียร์ เครื่องดื่มชูกำลังอย่างไรได้

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๒๑๐
เดือน มกราคม ๒๕๕๑

เอโกปี หุควา พุทธา โทติ พุทธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1 ความสุขยิ่งใหญ่ ปีใหม่ มกราคม ๒๕๕๑	สไมย์ จำปาแพง
2 นัยปก: ขอ“ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน”	
จงมีแต่มวลมนุษยชาติ	จริงจัง ตามพ่อ
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
5 คุณนิคคิดน้อย	บรรณาธิการ
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	จำลอง
12 สีสันชีวิต	ทีม สมอ.
20 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
26 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
36 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
39 การ์ตูน	วิสูตร
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
42 แวงที่รัก	ชบาบาน
49 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ, เสฏฐชน
55 โลกธรรมแห่งชีวิต ควรคิดลึกซึ้ง	ดังนั้น วิมุตตินันตะ
59 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทฺธ
62 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
65 วุฒิกวาระสังคมไทยกับการจัดการความขัดแย้งฯ	ส.ศิริรักษ์
68 ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	อันติมะ
70 ผุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
72 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77 กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณาธิการ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโศกตระกูล น้อมนบ ปัญญาวัด
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไทธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธ์ุ ดินหิน รักพงษ์โอโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๗
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กิ้น จำกัด
 อีเมล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 โนนาม น.ส.ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนนวนนรินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลลสนิท
 น้อยอินดี๊ะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

ปีเก่าจวนเจียนจะสิ้นสุดไปตามวาระ
ปีใหม่พร้อมจะคืบคลานเข้ามายึดครองกาลเวลา
และอีกไม่นานเกินปี...ก็จะเป็นปีเก่าเหมือนปีก่อน
อำนาจเก่ารัฐบาลเก่าสดๆ ร้อนๆ
จากไปนับขวบปี แต่ยังไม่สิ้นรังสีโหดทาทวนกลับ
อำนาจใหม่รัฐบาลเฉพาะกิจบริหารบ้านเมือง
หมายฝันฟูกู้สถานการณ์มานานซ้ำ
แต่มีอาจฝันให้ฟูเฟื่องได้ดังหวัง

หลังการเลือกตั้งทั่วไป ๒๓ ธันวาคมนี้
รัฐบาลใหม่จะต้องรับภาระสืบไปเป็นธรรมดา
แต่จะไม่ธรรมดา ถ้ารัฐบาลใหม่เป็นร่างทรงรัฐบาลเก่า
สู่ระบอบอัตตาธิปไตยในคราบประชาธิปไตย
บ้านเมืองย้อนยุคย้อนรอยเดิมที่หลากลั่นมลทิน
ชะตากรรมของบ้านเมืองอยู่ที่ประชาชน...เจ้าของแผ่นดิน
ถ้าเราไม่ห่วงใยรักตัวเราเองใครจะห่วงใยรักเรา
ถ้าเราไม่รักหวงแหนชาติ ยากจะวอนให้ใครมารัก

เลือดไทยเคยแดงเข้ม ชันคาว

นักรบไทยเคยท้าวหาญจงรักภักดีแผ่นดินยังชีวิต
ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
เคยตระหนองอาจในเกียรติศักดิ์ ชื่อลี้ภัยสุจริต
พี่น้องไทยเคยสมานสามัคคีร่วมราษฎร์รอนอริราชศัตรู
เพื่อปกป้องและสืบทอดไทยเป็นไทตลอดมา

ในวโรกาสพระชนมายุครบ ๘๐ พรรษา
และวาระปีใหม่ ๒๕๕๑
อนุชนคนรุ่นหลังพึงถามตนเอง
กตัญญูทดแทนคุณ หรือเนรคุณแผ่นดิน
สืบทอด พัฒนา หรือเหยียบย่ำทำลายแผ่นดิน
และตนเองควรแก่การเรียกขานว่า “คนไทย” หรือไม่

เช

จากผู้อ่าน

ปลุกไม้ต้นเล็กไม้พุ่ม

ภาพหน้า ๑ ในมติชน วันที่ ๑๐ เม.ย. ปีนี้ บรรยายใต้ภาพว่า หนีตาย - เจ้าหน้าที่กำลังช่วย ดึงผู้หญิงให้พ้นจากฝูงชนนับหมื่นที่แห่กันไปจ้อง “จุดคามรามเทพ” รุ่งเงินไหลมา ซึ่งเบียดเสียด กันจนมีผู้เป็นลมและถูกเหยียบจนเสียชีวิต ๑ คน ที่หอประชุมวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช จน เจ้าหน้าที่ต้องประกาศยกเลิกการจ้องเมื่อวันที่ ๙ เมษายน และเดือนต่อมามีข่าวในมติชนวันที่ ๒๓ พ.ค. ว่า มส.ไม่ห้ามพระปลุกเสกวัตถุมงคล มติ มหาเถรสมาคมระบุว่า พระสงฆ์สามารถปลุกเสก วัตถุมงคลแจกจ่ายประชาชนที่ยินดีร่วมบริจาค ทรัพย์สิน เงินทอง และ สิ่งของเพื่อนำไปสร้าง ประโยชน์ให้วัดนั้นๆ โดยห้ามไม่ให้ประกาศโอ้อวด อภินิหารของวัตถุมงคลที่ปลุกเสกนี้เป็นสถานการณ์ เมื่อต้นปี ตอนนี้จะสิ้นปีแล้ว กระแสดูคามและ วัตถุมงคลต่างๆ หนักขึ้นทุกวัน จนเหมือนอาหาร ประจำวันของชาวพุทธ ตื่นเช้าเปิดหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าจะฉบับไหนก็ไม่เว้นเจอข่าวแบบนี้ บางวันลงเต็ม สองหน้าคู่กลางก็มี อายุผมก็กว่าครึ่งศตวรรษแล้ว ใครจะว่าพุทธศาสนาเจริญก็ว่าไป แต่ผมเห็นว่า กำลังเสื่อมขนาดหนัก ชาวบ้านห่างวัด วัดต่างๆ ไป ก็หลงหลูหลงทางพาชาวบ้านเข้ารกเข้าพง มีแต่ พิธีกรรมพิธีพราหมณ์อะไรต่อมิอะไรเลื่อนเปื้อน สุดจะบรรยายครับ ยิ่งเห็นการจัดงานวันเกิดพระ งานฉลองสมณศักดิ์พัดยศพระแล้ว ผมอดสูจริงๆ ครับ คนใต้ ไกลส่วนแม่กซ์ สุราษฎร์

👉 อยู่ใกล้เกล็ดสวนโมกขพลาราม แต่ไม่ พลาดท่าไปหลงกินต่างสวนมากลาภาราม ไม่ เหมือนอย่างศิษย์ตภาคตบางส่วนที่อยู่ใกล้ปรียัติ จำได้ทุกบท สวดท่องอยู่ทุกวันแต่ยังประพฤติ ปฏิบัตินอกคำสอนอยู่เนืองๆ ที่เห็นว่าพุทธศาสนา เสื่อมหนัก หากประเมินที่วัดเป็นหลักและชาว บ้านเป็นรอง ก็พออนุมานได้ว่าเป็นอย่างนั้น

ดูง่าย ๆ ก็เห็นได้ว่าชาววัดกำลังนำพาชาวบ้าน คลั่งไคล้แสวงหามงคลนอกพุทธย่อนยุคพุทธกาล นำเสียดายแรงศรัทธาปสาทะของชาวบ้านที่สูญเสีย เปล่าและยังตาบอดฝ่าฟางไม่เห็นธรรมเหมือนเดิม คนจึงติดอบายมุขเพี้ยบ อาชญากรรมเต็มเมือง นักการเมืองฉ้อฉลทุจริตปล้นชาติแล้วยังลอย หนาลอยตาร้องขอความชอบธรรม ชาวบ้านหลง ผิดตกเป็นเหยื่อของพวกนักการเมืองมารสังคัม แบบไม่ถอนตัวไม่ขึ้น ข้าราชการในพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีอาชญาพิทักษ์ประโยชน์ ของชาติ เพราะห่วงใยตัวเองยิ่งกว่าหวงแหน แผ่นดิน สยบยอมยิ่งกว่าทาสในเรือนเบี้ย ทั้งนี้ เนื่องมาจากแต่เหตุที่วัดส่วนใหญ่มีอาจทำให้ไทยเป็น เมืองพุทธแท้ๆ เพราะมีธรรมจริงๆ ได้นั่นเอง

ความหวังของไอ้พุ้นดิน

ยิ่งใกล้วันเลือกตั้งก็ยิ่งเห็นธาตุแท้ของนักการเมือง บางพรรคก็พอยอมรับได้ว่ามีอุดมการณ์และ ตั้งใจทำงานให้บ้านเมือง บางพรรคก็ดูดีมีสีล้นนำ เลือกเข้าไป แต่ถ้าดูให้ถ่องแท้จะเห็นชัดๆ ว่าไร้อุดมการณ์รับใช้สังคมอย่างจริงจัง จะใช้การเมือง เป็นทางผ่านไปเป็นร่างทรงของผู้มีทุนเป็นอำนาจ ชี้นิวใช้เท่านั้น ขนาดผมเป็นข้าราชการครูในท้องถิ่น เคยเจอกับนักการเมืองมามากมายนับไม่ถ้วน ยังไม่วายเคลิ้มกับคำขวัญหรูๆ นโยบายขายฝันแต่ ไม่ได้ทำจริงหรือทำจริงแต่มีผลประโยชน์แอบแฝง ด้วย นับประสาอะไรกับชาวบ้านที่ไม่ได้ติดตาม เหตุการณ์บ้านเมืองจะไม่หลงไหลจนถอนตัวไม่ขึ้น ขึ้นนกเป็นนกชี้ไม้เป็นไม้ เรื่องแบบนี้ถือว่าเป็น ความบกพร่องของการศึกษาด้วยส่วนหนึ่ง และ อีกส่วนหนึ่งคือหน่วยงานราชการปกครองในพื้นที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง ที่ไม่ แฉกแจงให้ประชาชนรู้เท่าทันความจริง อาจจะไม่ กล้าเพราะกลัวจะเป็นภัยต่อหน้าที่การงาน ส่วน

จากผู้อ่าน

มากมายล่อมแกล่อมรณรงค์เอาตอนจะเลือกตั้งทุกที
ชาวบ้านจะทันได้รู้อะไรจริงจังละครับ

ครูไกล่ฝั่ง พันธ์ ชลบุรี

นอกจากความบกพร่องที่ว่ามานั้น อีกส่วน
หนึ่งที่สำคัญยิ่งยวดก็คือคุณธรรมจริยธรรมของ
สังคม ที่วัดจะต้องเป็นหัวเรือใหญ่ทำให้คนส่วน
ใหญ่มีศีลมีธรรมให้ได้จริงๆ ถ้าคนมีคุณภาพเช่นนี้
แล้ว ปัญหาทุกอย่างก็จะจบได้โดยง่าย จะเกิด
สังคมอริยชน หรืออารยชน มิใช่สังคมเถื่อนสังคม
อนาอารยชน สังคมเป็นอย่างไรก็ยอมได้
นักการเมืองอย่างนั้นเป็นธรรมดา ผู้ที่จะสร้างภูมิ
คุ้มกันชาวบ้านให้ปลอดภัยพิชิตทางการเมืองได้
มองแล้วไม่เห็นใครมีคุณค่าน่าเชื่อถือศรัทธา ยิ่ง
กว่าผู้ครองผ้ากาสาหวัดพรอกครีบ จึงต้อง
ถามว่าบัดนี้ท่านกำลังทำอะไรกันอยู่ เพียงแค่
เทศนาสั่งสอนให้คนไม่รับอาฆาตแช่งสาปเสียง
ไม่หวังประโยชน์ส่วนน้อยของชุมชนยิ่งกว่าของ
แผ่นดิน ไม่เห็นแก่ญาติเห็นแก่พวกพ้องคนคุ้นเคย
แค่นี้ก็ดีไซแล้วครับ การเรียกร้องให้บัญญัติพุทธ
ศาสนาไว้ในรัฐธรรมนูญ จะเกิดประโยชน์อันใดเล่า
หากพุทธธรรมมิได้ซึมซับลงสู่จิตวิญญาณพุทธ
บริษัท ๔ และน้อมนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติจริง
ในชีวิตประจำวัน

โหยหวนโหยหา

ผมเป็นพลังเงียบ แต่ไม่ถึงกับเงียบฉี่เป็นเป่า
สาก ยังติดตามกระแสการบ้านการเมืองอยู่บ้าง
เมื่อเช้านี้อ่านไทยโพสต์ ที่ลงหนังสือของนายวิระ
สมความคิด เลขาธิการเครือข่ายประชาชนต่อต้าน
คอร์รัปชั่น ที่ยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้ง มีคำ
พูดของนายกทักษิณตอนหนึ่ง ในคลิปวีดิทัศน์ ชื่อ
“นายกพูด...จากลอนดอน” ที่แจกจ่ายแถบ
อีสาน ดังนี้ “ก็เป็นธรรมดาที่รัฐบาลที่ไม่ได้มา
จากประชาชน จะให้มีจิตสำนึกกับผิชอบต่อ

ประชาชนคงยาก วันนี้เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้
ผมก็เป็นห่วงพี่น้องประชาชน เป็นห่วงคนไทย
ห่วงประเทศไทย...พี่น้องครับ เมื่อความยุติธรรม
กลับคืนสังคมไทย ผมจะกลับไปอยู่กับพี่น้อง
ประชาชน จะไปหาพี่น้องประชาชนครับ ก็ขอ
ฝากพรรคพลังประชาชน และผู้สมัครพรรค
พลังประชาชนทุกคนด้วยครับ ขอขอบคุณครับ”
ผมเห็นข้อความนี้แล้วต้องยอมรับว่ากินใจชาว
บ้านแน่ๆ ชาวบ้านที่ไม่ประสีประสาข้อมูลนักก็
ต้องมองว่ารัฐบาลทักษิณมาจากการเลือกตั้ง
ตามระบอบประชาธิปไตยโดยชอบธรรม ส่วน
รัฐบาลปัจจุบันมาจากการรัฐประหารล้มล้าง
ประชาธิปไตยโดยไม่ชอบธรรม แค่นี้ก็พากัน
เหนื่อยตายชักแล้วละครับ

ตำรวจเก่า ขอนแก่น

เชื่อแล้วละครับว่าเป็นพลังเงียบที่ไม่
เงียบฉี่เหมือนเป่าสาก เพราะสาคนะเป่าจนคอ
แตกก็ไม่ดัง จึงน่าจะจัดเป็นพลังเงียบประเภท
เป่าปี่ แถมตีกลองอีกต่างหากแน่ะ จริงครับ
รัฐบาลก่อนมาจากการเลือกตั้งตามระบอบ
ประชาธิปไตย แต่การเลือกตั้งในระบอบ
ประชาธิปไตยที่กระบวนการเลือกตั้งวิปริตผิด
ทำนองคลองธรรมถึงขั้นไร้ธรรมาธิปไตยใน
ประชาธิปไตย จนถึงกับผู้ดำเนินการเลือกตั้งต้อง
เสวยวิบาก “บ้านไม่ต้องเช่าข้าวไม่ต้องซื้อ” ก็เป็น
ข้อบ่งชี้ได้ว่าเป็นรัฐบาลทองคำแท้หรือทองชุบ
ลวงตาชาวบ้าน ส่วนการปฏิวัติรัฐประหารนั้นมัน
ก็ผิดลู่ผิดทางประชาธิปไตยแจ่มแจ้งละครับ
ขอถามหน่อยเหอะใครหนอยอยากเสี่ยงเอาคอไป
พาดเขียง แต่ในภาวะวิกฤตจำต้องสยบธรรมส่วน
น้อยเพื่อรักษาธรรมรักษาแผ่นดิน ประชาธิปไตยที่
แท้จริงต้องเป็นทั้งรูปและนาม คนที่แท้จริงก็
เช่นกัน มิใช่เป็นคนแต่ร่างแต่ใจเป็นเดรัจฉาน
หนักแผ่นดิน

๓ บรรณาธิการ

บ้านป่าก็จริง แต่มีเรื่องนอกป่าที่ต้องยุ่งกับเขาอยู่เรื่อย บ้านป่านาคอยที่ผมอยู่นั้นบริสุทธิ์ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขข้อใดเลย บางครั้งก็คิด“เห็นแก่ตัว”ถามตัวเองว่าทำไมจะต้องไปเกี่ยวไปข้องกับเรื่องไกลตัวอยู่เฉยๆ ไม่ดีกว่าหรือ ลูกก็ไม่มี อายุก็มากแล้ว อีกไม่กี่วันก็สิ้นวงศ์สิ้นตระกูล ตายแล้วแล้วกันไม่ต้องห่วงใคร

อย่างเรื่องหวย จะเป็นบนดิน ใต้ดิน สองสามตัว หรือก็ตัวก็ตาม ไม่ต้องไปยุ่ง นึกเสียว่า**สังคมถึงคราวเสื่อมต่อก็แล้วกัน** แต่ก็อดไม่ได้ อยู่ดี

ค่าน “**หวยบนดิน**” มาเป็นปี แพ้ไปเรียบร้อยดังที่เรียนให้ท่านสมาชิก “**เราคิดอะไร**” ทราบในฉบับก่อนแล้ว ซึ่งทันทีที่กฎหมายหวยบนดินผ่านสภาพวกเราสมาชิกกลุ่มหนึ่ง เข้าชื่อกันร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า กฎหมายดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ ขณะนี้ศาลกำลังพิจารณาอยู่ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว น่าจะต่อสู้ให้ถึงที่สุดก็ขอทำเพิ่มอีกสักอย่าง คือ มีจดหมายถึงท่านนายกฯ ร่วมมือกับ ทหารแก่ อีก ๒ คน เพื่อท่านนายกฯ จะฟังบ้าง

๗ ธันวาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ขอให้ยุติปัญหากฎหมายหยวนบนดินอย่างสง่างาม

กราบเรียน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

๑. **“ข้าพระพุทธเจ้า จักรักษาไว้ ซึ่งพระบรมเดชานุภาพ แห่งพระมหากษัตริย์เจ้า”**.....เป็น ประโยคแรกของคำถวายสัตย์ปฏิญาณของทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ ก้องกังวาน ณ ลาน พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ณ เบื้องพระพักตร์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ณ อาณาบริเวณ พระราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระปิยมหาราช

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี ฝ่ายความมั่นคง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ต่างก็เป็นทหารรักษาพระองค์และได้มีโอกาสถวายคำสัตย์ปฏิญาณ ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ หลายครั้งในฐานะต่างๆ กัน รวมทั้งในตำแหน่งผู้บัญชาการ และ/ หรือ เสนาธิการเหล่าทัพ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเองก็ยังคงเคยกล่าวนำถวายสัตย์ปฏิญาณด้วยตนเองในฐานะ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด

ท่านจะต้องรักษาไว้ซึ่งพระบรมเดชานุภาพแห่งพระมหากษัตริย์เจ้าตามคำถวายสัตย์ปฏิญาณ แต่ท่านไม่ต้องถวายชีวิตเป็นราชพลี เพียงแต่ท่านไม่ขอพระราชกฤษฎีกาหยวนบนดิน ซึ่งเป็นสิ่ง อับมงคลให้ระคายเคืองต่อพระบรมเดชานุภาพแห่งพระองค์ท่าน ก็เพียงพอแล้ว

๒. การถวายสัตย์ปฏิญาณ กระทำ ณ อาณาบริเวณ**พระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว** นอกจากนี้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมยังจบการศึกษาจาก**โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า** ยิ่งกว่านั้น ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี อีกหลายท่าน รวมทั้งคู่สมรสยังได้รับพระมหากฤษฎีกาคุณ โปรดเกล้าฯ พระ ราชทาน**เครื่องราชอิสริยาภรณ์ตระกูลจุลจอมเกล้า**จนคู่สมรสหลายท่านมีคำหน้านามว่า **คุณหญิง** และ **ท่านผู้หญิง** จึงสมควรสำนึกในพระมหากฤษฎีกาคุณของพระองค์ท่านและเจริญรอยตามพระปณิธานของ พระองค์ท่าน

นอกจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จะทรงเลิกทาสแล้ว ยังทรงเห็นว่าการ มีราษฎรมัวเมาในการพนัน ย่อมเป็นเหตุนำไปสู่ความวิบัติ ทั้งส่วนตัว และส่วนรวมในความมั่นคง ของประเทศชาติ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้หารายได้อื่นมาทดแทนรายได้จากอากรบ่อนเบี้ย (ภาษีการพนัน) และให้ลดบ่อนลงเรื่อยๆ จาก ๔๐๐ แห่งในปี ๒๔๓๑ เหลือเพียง ๙ แห่งในปี ๒๔๕๓

ต่อมา**พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว**ได้รับพระราชภารกิจในการเลิกพนันมาทรงดำเนิ การต่อ ทรงตัดสินพระทัยเด็ดขาดที่จะกำจัดการพนันให้สิ้นไปจากสยามประเทศเพื่อช่วยราษฎรให้ผ่าน พ้นจากความทุกข์ความเป็นหนี้ และความเป็นทาสจากการลุ่มหลงมัวเมาในการพนันพระองค์จึง**ทรงมีพระ บรมราชโองการให้ออกประกาศให้เลิกเล่นการพนันทุกชนิดโดยสิ้นเชิง เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๕๘**

รัฐบาลจึง**ไม่บังควร**ที่จะขอพระราชทานกฎหมายหยวนบนดินเพื่อ**หารายได้จากอบายมุข**จาก การพนัน และผลักดันให้ประชาชนกลับไปเป็น**ทาสของการพนันอีก**

๓. เมื่อเปรียบเทียบกับกรพนันอื่นๆ ทั้งถูกกฎหมาย และผิดกฎหมาย **หยวนบนดิน มีความเลว ร้ายที่สุดเพราะถูกกฎหมายและเข้าถึงได้ง่ายที่สุด** ในขณะที่หยวนใต้ดิน และบ่อนการพนันผิดกฎหมาย

และเข้าถึงได้ยาก ม้าแข่งถูกกฎหมายมีน้อยแห่ง รองรับลูกค้าได้น้อย และเข้าถึงยากกว่า สลากกินแบ่งรัฐบาลถูกกฎหมาย มีจำนวนจำกัดและเข้าถึงได้ยากกว่า

การออกหวยบนดินจึงเป็นเสมือนการปล้นเงินจากประชาชนผู้นิยมการพนันได้อย่างรุนแรง และเลือดเย็นที่สุด กฎหมายหวยบนดินก็คืออาวุธที่ใช้ในการปล้นเงินจากประชาชนและรัฐบาลก็คือโจรผู้ปล้นเงินจากประชาชนนั่นเอง

ถ้ารัฐบาลไม่ออกหวยบนดิน จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม แต่ออกกฎหมายหวยบนดินไว้ ก็เท่ากับว่า **โจรยังไม่ปล้น แต่เตรียมอาวุธไว้ให้โจรคนต่อไปปล้น** เข้าทำนอง เตะปลาทุเข้าปากแมว

๔. ในระหว่างที่รอคำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญ รัฐบาล**ยังมีเวลาพอ**ที่จะตัดสินใจว่ายังจะฝันที่จะผลักดันกฎหมายหวยบนดินต่อไปหรือไม่ หรือจะเปลี่ยนใจ

ถ้าศาลรัฐธรรมนูญตีความว่า กฎหมายหวยบนดินเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน กฎหมายก็ตกไป รัฐบาลก็คงไม่ต้องทำอะไร แต่รัฐบาลก็ไม่หลุดพ้นจากการด่วนสรุปว่าไม่ใช่กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน และไม่รับกฎหมายไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ซึ่งเท่ากับ**มีส่วนร่วมในการเสนอกฎหมายโดยขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย**

แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญตีความว่า ไม่ใช่กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน รัฐบาลก็ต้องทบทวนว่าสมควรจะนำความกราบบังคมทูลหรือไม่เพราะจะเป็นการระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาท และ กระทบกระเทือนต่อพระบารมีอันยิ่งใหญ่ ที่ทรงสร้างสมมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานกว่า ๖๑ ปี ต้องหมั่นหมองด้วยการพระราชทานกฎหมายส่งเสริมอบายมุข หรือพระราชทานอาวุธไว้ปล้นเงินจากประชาชน

รัฐบาลรณรงค์ให้ผู้อื่นทำความดี แต่รัฐบาลกำลังนำความไม่ดีไปถวาย โดยขอพระราชทานอาวุธไว้ปล้นประชาชน การจัดงานเฉลิมพระเกียรติอันยิ่งใหญ่ไม่ว่าจะเป็นการจัดงานโลมสรสันนิบาต หรือพระราชพิธีเสด็จออกมหาสมาคมรับการถวายพระพรชัยมงคลการจัดพิธีทางศาสนาหรือกิจกรรมอื่นๆ ในการถวายเป็นพระราชกุศล **จะไร้ความหมายทันที เพราะถูกทำลายด้วยการขอพระราชทานกฎหมายหวยบนดินฉบับนี้**

๕. หากมีการนำกฎหมายหวยบนดินขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย เชื่อว่าผู้กล้ากรอง และผู้นำกฎหมายหวยบนดินขึ้นทูลเกล้าฯคงจะไม่ยอมกระทำการอันเป็นที่ระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาทได้ง่ายๆ

รัฐบาลมีความมั่นใจขนาดไหนว่าจะได้รับพระราชทานกฎหมายหวยบนดิน เพราะเป็นกฎหมายทำร้ายพสกนิกรของพระองค์ท่านให้ลุ่มหลงมัวเมาในการพนัน ทำไมจึงกล้าประกาศว่าจะออกหวยบนดินเป็นของขวัญปีใหม่ให้ประชาชน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระปฐมบรมราชโองการว่าเราจะครองแผ่นดินโดยธรรม และทรงอยู่ในทศพิธราชธรรมมาตลอดระยะเวลาเป็นปีที่ ๖๒ ทรงห่วงใยถึงความทุกข์สุขของอาณาประชาราษฎร์ ทรงแนะนำให้ประชาชนพ้นทุกข์ด้วยปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นที่มั่นใจได้ว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว **โดยไม่ผลักประชาชนให้กลับไปเป็นทุกข์เป็นหนี้สิน ด้วยการลุ่มหลงมัวเมาในอบายมุข ในการพนัน รัฐบาลจึงไม่บังควรที่นำกฎหมายหวยบนดินขึ้นทูลเกล้าฯเพื่อมิให้ระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาท**

๖. รัฐบาลคงจะปฏิเสธได้ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสนอกฎหมายหวยบนดินและแทรกแซงการลงมติให้ผ่านกฎหมายในวาระที่ ๑ และวาระที่ ๓ แต่คงจะหาคนเชื่อว่าหากรัฐบาลอยู่เบื้องหลังการผลักดันกฎหมายหวยบนดินจริง ตามข้อกล่าวหา **รัฐบาลก็จะเข้าลักษณะเป็นบุคคลที่ฉลาดแกมโกง**

ซึ่งเป็นคนไม่ดีที่ต้องไม่ให้ภัย ตามที่ ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ ได้แสดงปาฐกถาพิเศษ เรื่อง **“เป็นคนดีได้อย่างไร”** ณ สโมสรตำรวจ เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐

รัฐบาลจะอยู่เบื้องหลัง การเสนอกฎหมายหยาบดิน หรือไม่ก็ตาม ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ แต่ขณะนี้ กฎหมาย หยาบดินจะดำเนินการต่อไปหรือไม่ขึ้นอยู่กับรัฐบาล จึงขอเสนอแนะทางปฏิบัติที่เหมาะสมให้รัฐบาล **ยุติปัญหากฎหมายหยาบดินอย่างสง่างาม** ดังต่อไปนี้

๖.๑ ยุติความคิดที่จะผลักดันกฎหมายหยาบดินต่อไป

๖.๒ ไม่ต้องรอคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเพราะถ้ารอผลการวินิจฉัยก็อาจจะมีผลกระทบกลับมาที่รัฐบาล

๖.๓ ส่งร่างกฎหมายหยาบดินกลับไปให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยให้เหตุผลเพียงสั้นๆว่ารัฐบาลนี้ไม่มีนโยบายที่จะออกหยาบดินจึงขอส่งร่างกฎหมายหยาบดินคืนสภานิติบัญญัติแห่งชาติก็คงมีมติให้ยุติการดำเนินการต่อไป

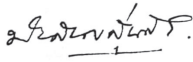
๖.๔ เมื่อร่างกฎหมายหยาบดินยุติ ผู้เข้าชื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความก็จะขอถอนเรื่องเพราะไม่มีความจำเป็นจะต้องตีความอีกต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อกรุณาพิจารณา

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก
(ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์)

พลตรี
(จำลอง ศรีเมือง)

นาวาอากาศตรี
(ประสงค์ สุนศิริ)

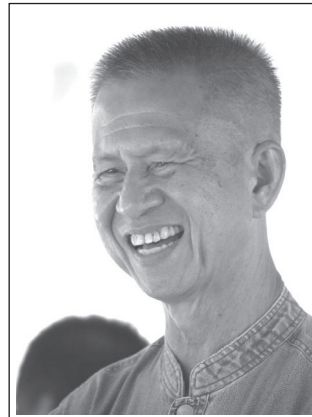
ที่โรงเรียนผู้นำ (บ้านปานาดอย) ผมเล่าเรื่องตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่ากับผู้เข้ารับการฝึกอบรมผู้นำทุกรุ่น เล่าจนบางครั้งเบื่อกตัวเองเหมือนกัน **“เราคิดอะไร”** ฉบับนี้มีผู้ขอสัมภาษณ์

ซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านที่ไม่เคยทราบมาก่อนบ้าง **จึงขอแบ่งพื้นที่บทความนี้ออกไปให้ในการสัมภาษณ์นั้นบ้าง** ตรงนี้จึงขอจบสั้นๆ เพียงแค่นี้เอง **☺**

ท่ามกลางกระแส “ทำดีเพื่อพ่อ” ของชาวไทยทั่วทั้งประเทศ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวาระพระชนมายุครบ ๘๐ พรรษา “ทีมข่าว สมอ.” ขอมอบสี่สั้นชีวิตทั้ง ๔ ท่าน เป็นของขวัญแด่ท่านผู้อ่าน เพื่อทำดี เป็นคนดีที่ดียิ่งขึ้น เป็นคนดีที่ “ทำดีเพื่อพ่อ” อย่างสมบูรณ์

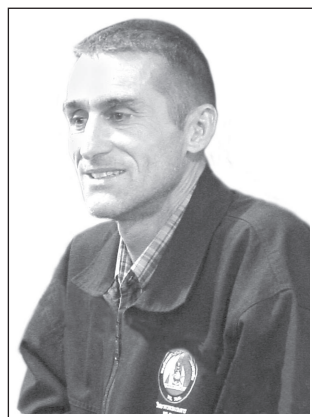
ศาสตราจารย์ นายแพทย์
เสมอ พริ้งพวงแก้ว

พลตรี
จำลอง ศรีเมือง

นายแทนตำรวจ
วิชัย สุริยกุล

มาร์ติน วิลเลอร์

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ เสมอ พริ้งพวงแก้ว

๙๖ ปีแห่งสารัตถะ
ที่คุณพ่อเสมอ พริ้งพวงแก้ว
มอบไว้ให้แก่ลูกๆ หลานๆ ก้าวแผ่นดิน

ปัจจุบัน

จากผลงานในอดีต อีกทั้งคุณงามความดีที่ได้สะสมมา จึงสมค่าที่ท่านจะได้รับการยกย่องว่าเป็น “ปูชนียบุคคลของสังคมไทย” หลายปีมาแล้ว ได้มีโอกาสคุยกับท่าน สาระยังทันสมัยและเหมาะสมกับกาละแม่วันนี้

คุณพ่อเสมอพูดถึงคุณภาพของคนจากอดีตถึงปัจจุบันว่า... “อยู่ที่เขาเชื่ออะไร คนสมัยก่อนเชื่อว่าต้องมีความซื่อสัตย์ สุจริต มีความประพฤติดี อย่างพ่อเองเป็นนักเรียนเทพศิรินทร์ เสียค่าเทอมครั้งเดียว ก็ไม่ต้องเสียอีก เพราะไม่เคยขาดเรียนสักวัน ไม่เคยไปสาย ไม่เคยเจ็บป่วยเลยได้สิทธิพิเศษ เรียนโดยไม่ต้องเสียเงินจนจบชั้น ม.๘

“ในเรื่องความซื่อสัตย์ สมัยโน้นเจ้าคุณคนหนึ่งโกงเงินล็อตเตอร์ น.ส.พ.ลงข่าวใหญ่ ทำให้ลูกๆ หลานๆ ที่ไปร.ร.ลำบากมาก แม้แต่ ตัวเขาเองไปไหนมาไหนก็ลำบาก เดียวนี้ขนาดรู้ว่า ไอ้นี้โกงมหาดศาล ก็ยังชื่นชม ยกย่องให้เป็นคนดีมีตำแหน่งอำนาจอยู่ในสังคม เรื่องแบบนี้ทำในสมัยโบราณไม่ได้

“ดังนั้น เรื่องความซื่อสัตย์สำคัญมาก ต้องเริ่มในครอบครัวก่อน ต้องสอนลูกและในเวลาเดียวกัน พ่อแม่ต้องเป็นตัวอย่างที่ดี ไม่ทำอะไรที่ไม่สุจริต แม้แต่การคอร์รัปชัน ถึงเราไม่ได้โกง แต่เขามาให้เอง ก็ต้องถามว่าทำไมเขาให้ ถ้าเราไม่เซ็น เขาก็ไม่เอามาให้ใช้ไหม ทำอย่างนี้หาไม่รู้

คณพ่อ เสมอ เกิดเมื่อ ๓๑ พ.ค. ๒๔๕๕ ชาวกรุงเทพฯ ภรรยา คุณแฉล้ม (เสียชีวิตแล้ว) เป็นพยาบาล มีบุตร ๕ คน จบแพทยศาสตรจุฬาฯ รุ่น ๔๑ พ.ศ. ๒๔๗๘

พ.ศ. ๒๔๗๘ - ๒๕๑๖ เป็นแพทย์และผู้อำนวยการโรงพยาบาลหลายแห่ง

พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๒๖ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข (รัฐบาล นายสัญญาธรรมศักดิ์)

เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข (รัฐบาล พล.อ. เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์)

และรัฐบาล พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์)

พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๓๒ ประธานกรรมการคณะแพทย์ผู้ถวายการรักษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พ.ศ. ๒๕๒๘ - ๒๕๓๒ ประธานสภามหาวิทยาลัยมหิดล

ว่าทำผิดพลาดข้อ ๒ แล้ว...”

แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ ในหลวงจากมุมมองคุณพ่อเสมอ

“...คนที่จะทำเศรษฐกิจพอเพียงได้ต้องมีศีล คนไม่มีศีลทำไม่ได้ เพราะเขาจะนึกถึงแต่เงิน อย่างคำว่า ‘เศรษฐกิจ’ ภาษาอังกฤษ Economy ภาษาไทยไม่เคยมี มีแต่คำว่า ประหยัด รู้จักใช้ เราไปเอาฝรั่งมา ปัจจุบันเขาแปลเศรษฐกิจว่ากำไร ถ้าไม่มีกำไร เศรษฐกิจก็ไปไม่ได้ เห็นไหมว่า มันบิดเบือนอุดมการณ์ของวัตถุที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งสอนให้เรารู้จักใช้ รู้จักประหยัด มีน้อยใช้น้อย ค่อยบรรจง มีหนึ่งบาทใช้สองบาท ก็เจ้จนะซี ธรรมชาติสอนเรานักหนา ‘อย่าประมาท’ ถึงมีเงินทองไหลเข้ามาเยอะเยอะ ถ้าใช้จ่ายอย่างสุร่ยสุร่าย ใช้อย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง สุดท้ายก็หมดตัว...”

คุณพ่อเสมอกับสุขภาพที่แข็งแรงและ อายุยาวมีคำแนะนำ

“...มนุษย์เกิดมาอยู่หนึ่งไม่ได้ ถ้าเราอยู่หนึ่งจะ ยุ่ง ที่กระทรวงสาธารณสุข พ่อไปให้เขาติดตาม ผลงานผู้ที่เกษียณอายุไปแล้ว ปรากฏว่าเมื่ออายุ ๖๕ ผู้เกษียณอายุจะตายมากที่สุด ตายเพราะได้ รับความรักจากลูกได้ในทางที่ไม่ถูกต้อง คิดกัน

ว่าไหนๆ ท่านก็แก่แล้ว ต่อไปนี้อย่าให้ท่านทำอะไร พอร่างกายไม่ได้ทำงาน กระดูกก็ผูกงายขึ้น ถ่ายก็ยาก นอนก็ไม่หลับ กินก็ไม่ลง สุดท้ายหัวใจ ก็หยุดเต้นเองง่ายๆ จำไว้ เป็นมนุษย์ เมื่อมีชีวิต ต้องมีความเคลื่อนไหว กิจกรรมประจำวันของพ่อตื่น ตี ๔ ทำสมาธิแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ ถึงตี ๕ ลงไปจัดโต๊ะอาหาร ที่จริงก็มีเด็กๆ เขาจัดให้ แต่ พ่อถือเป็นหน้าที่ เสร็จแล้วนำผ้าทั้งหมดเข้า เครื่องซัก รถต้นไม้ เสร็จแล้วขึ้นห้องเก็บที่นอน กวาดถูเฉพาะห้องเราต้องทำเอง ห้องอื่นก็ให้เด็ก ทำ เช็ดทุกอย่าง อาทิตยหนึ่งทำครั้งหนึ่ง เดียง นอนต้องเช็ดถู ตูเสื้อผ้าก็ต้องทำ หมดไป ๒ วัน ทำความสะอาดห้องน้ำหมดไป ๓ วัน โต๊ะหนังสือ เป็น ๔ วัน โต๊ะเครื่องแป้ง ๕ วัน ตู้เย็นเป็น ๖ วัน ก็พอดีหมดเวลา ทุกอาทิตย์ต้องหมุนเวียนเช่นนี้ กำหนดไว้เลย วันนีวันนั้นทำอะไร วันไหน ว่าง ไม่ได้ทำ กลับมา เรา ขึ้นไปทำ ๒ โมงเช้า กินข้าว แล้วพักผ่อน อ่านหนังสือพิมพ์ ฟัง รายการวิทยุเที่ยงตรง กินข้าว และเย็น ๕ โมง ครึ่งก็กินข้าว พักผ่อน

พลตรีจำลอง ศรีเมือง

คงไม่มีใครที่จะไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยินชื่อเสียงท่าน **จำลอง ศรีเมือง** มาก่อนอย่างแน่นอน และหนึ่งใน หลายพฤติกรรมที่ค่อนข้างโดดเด่นเป็นที่ รับรู้ในสังคม ก็คือ ความประหยัดที่ท่านทำจริง เป็นจริง จากบุคคลในอดีตที่ท่านเองก็ยอมรับว่า ท่านเคยเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว คือพยายามไม่ใช้ เงินเลย เก็บเงินไว้ให้มากที่สุด เพราะมีความตั้งใจ

แต่ไหนแต่ไรว่า ชีวิตนี้จะไม่โง่ง เป็นนักเรียนก็ไม่เคยโง่งข้อสอบ เรียนจบทำการทำงานแล้วเมื่อไม่โง่งก็ต้องมีฐานะน่ารุ่น คือ มีบ้าน มีรถ มีที่ดินก่อนเพื่อนร่วมรุ่น ที่จบจากโรงเรียนนายร้อยเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องเพิ่มรายได้ และลดรายจ่ายลดถึงที่สุดก็คือตระหนี่ แม้กระทั่งหลงให้ใครไป ๑๐-๒๐ บาท นึกได้ทีหลังก็เสียดายว่าไม่น่าควักเลย

หลังจากปฏิบัติธรรมระยะเวลาหนึ่ง ท่านก็หัดให้จนกระทั่งมีตัวอย่างเยอะแยะ เช่น ให้รถให้เงิน ให้หลายสิ่งหลายอย่างแก่สังคัม ขนาดว่า “...ตอนนี้ผมกับภรรยาไม่มีบ้าน ไม่มีที่ดินเป็นของตัวเองสักตารางวาเดียว” เป็นต้น “เพราะฝึกมาทำมา เมื่อเราฝึกเรื่องประหยัด ฝึกเสียสละ เราก็สามารถทำได้จากหน้ามือเป็นหลังมือ”

นอกจากเรื่องกินอาหารมังสวิรัต และกิน ๑ มือ ก็เรียกว่าประหยัดมานานหลายสิบปีแล้ว เรื่องอื่นๆ ก็ยังมีเยอะแยะ “...ตั้งแต่หัวจรดเท้า เช่น ให้ภรรยาตัดผมมาตั้ง ๓๗ ปี ถ้าคิดเป็นเงิน ลองคิดดูจะเป็นเท่าไร มาถึงแล้วผมใส่เสื้อไทยมาตลอด เสื้อไทยมี ๒ อย่างคือ เสื้อม่อฮ่อมคอกกลมกับคอพระราชทาน การใส่เสื้อไทยทรงเดียวสีเดียว มันประหยัด มีน้อยตัวคนก็ไม่รู้ ยิ่งมาเป็นสมาชิก

สมาธิปฏิบัติแห่งชาติ เนื่องจากท่านนายทศสุรยุทธชัชชวนเมื่อปีที่แล้วให้ใส่เสื้อเหลือง ผมใช้เสื้อเหลืองนั้นตลอดสมัยประชุมสภา ตัวเดียวใส่ วันพุธ พฤหัส ใส่สองวันไม่เปราะเพราะอยู่ในห้องปรับอากาศ และซักรวันศุกร์ ตัวเดียว สีเดียว ถ้าไม่บอกก็ไม่มีใครรู้หรอก เพราะมันทรงเดียว สีเดียว แม้กระทั่งรองเท้า ถ้าออกไปที่ไหนที่เขาทำได้ ก็จะใส่รองเท้า รพช. ที่ทำด้วยยางรถยนต์ใช้แล้ว ราคาถูก ใส่อาบน้ำก็ได้ ใส่ตากแดดก็ได้ สารพัดสารพันเห็นชัดๆ

แม้กระทั่งอาบน้ำ ก็อย่างที่รู้ๆ กันว่าอาบน้ำน้อยกว่าชาวบ้านเขาตั้งเยอะแยะ ไม่เกิน ๓ ชั้น

ซึ่งรวมทั้งซักผ้าถูตัว และยังมีน้ำที่ใช้แล้วเหลือราด ล้างอีก ๑ ชั้นด้วย

เมื่อถูกถามเรื่องการเดินทาง ซึ่งรู้มาว่าท่านต้องเดินทางประจำระหว่างกรุงเทพฯ-เมืองกาญจน์ และยังที่อื่นๆ อีก “...ผมอยู่เมืองกาญจน์ เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ใช้รถเมล์ตลอด เพราะประหยัดแล้วเราไม่ต้องรับผิดชอบมานั่งขับเอง ก็ซื้อรถเก่าๆ มาคันหนึ่งตอนนี้อายุ ๓๕ ปี เอาไปซุกไว้ในเมืองถึงเวลาก็ขึ้นรถเมล์ไป เวลากลับรถก็จอดอยู่ใครเขาไม่ยกไปแต่ต้อง เพราะมันเก่าแสนเก่า และบางทีด้วยความเร่งรัด ก็นั่งกินข้าวในรถประจำทาง ได้ประหยัดเวลาอีก แทนที่จะใช้เวลาในการเดินทางอย่างเดียว เราทำได้ทั้ง ๒ อย่างคือ เดินทางด้วยกินข้าวด้วย หลังจากที่เรฝึกทำไปเรื่อยๆ ก็ไม่ได้ฝืน เพราะมันกลายเป็นเรื่อง

ปกติธรรมดา สบายๆ เท่านั้นเอง...”

นี่คือบางเสี้ยวชีวิตของท่านจำลอง ศรีเมือง
ในเรื่องประหยัด ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า

เราจะทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำได้ยาก
เราจะอดทนในสิ่งที่ผู้อื่นอดทนได้ยาก
เราจะเสียสละในสิ่งที่ผู้อื่นเสียสละได้ยาก

**ตำรวจระดับปลายแถว
แต่ชวนมวยทำดีแทนคุณแฟนตีบ
ปลูกจิตสำนึกให้คนทั้งชาติ ลูกขึ้นทำตาม
พลับโลกสว่างไสว**

นายดาบตำรวจ **วิชัย สุริยุทธร**

ส มญา “**นักสู้ผู้สร้างป่า**” เกิดที่บ้านนาโนน
ปัจจุบันเป็นตำบลหนองไฮ อำเภอ
อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษ พ่อแม่ทำนา
ฐานะทางบ้านยากจน ต้องรับจ้างทำงานสารพัด
อย่าง ไม่ว่าจะเป็นกรรมกรก่อสร้าง จับกัง แม่
กระทั่งนักมวยก็เป็นมาแล้ว จบโรงเรียนพลตำรวจ
๒ จ.นครราชสีมา ประจำอยู่ สภ.อ. ปรารักษ์คู่ กับ
แนวคิดตำรวจปลูกต้นไม้ เขาได้รับแรงบันดาลใจ
จากโครงการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทองที่เน้นเรื่อง
ความสงบสุขของชาวบ้านและเศรษฐกิจพอเพียง
ในการอบรมเขาให้ดูวิถีทัศน์ เรื่องหมู่บ้านนอก
ยอดหญิงนักพัฒนาและยอดชายชาดวัน ซึ่งเป็น
เรื่องจริงที่เกิดขึ้นในประเทศเกาหลี มีชื่อโครงการ
ว่าชุมชนชีวิตใหม่เน้นเชิดชูคนดีที่เสียสละเวลาเพื่อ
ส่วนรวม โดยเริ่มต้นที่ตัวเอง ไม่เรียกร้องความ
ช่วยเหลือจากใคร เขาดูแล้วได้แง่คิดที่กระทบใจมาก
และเนื่องจากสภาพปรารักษ์คู่ เป็นอำเภอที่ยากจน

ที่สุดของจังหวัดศรีสะเกษ พื้นดินมีแต่ความแห้ง
แล้ง เขาจึงมีความคิดจะปลูกต้นไม้ในที่สาธารณะ
เพื่อส่วนรวม ๔ โครงการ

๑. รมรงค์ปลูกต้นยางนา เพื่อไว้สร้างบ้าน
เรือน

๒. รมรงค์ปลูกต้นตาล ไว้เป็นพืชเศรษฐกิจ
สารพัดประโยชน์ ใช้ได้ทั้งต้น กาบใบ ลูก รวมทั้ง
จาวตาลและคอตตาลด้วย ต้นตาลปลูกง่ายและ
ทนทาน ไม่ได้โตช้าอย่างที่คิดกัน

๓. รมรงค์ปลูกต้นคูณซึ่งเป็นต้นไม้ประจำ
ภาคอีสานและประจำชาติไทย ดอกเหลืองอร่าม
บานสะพรั่งตลอดหน้าแล้ง ต้นคูณเป็นไม้มงคล
ลำต้นใช้ทำเฟอร์นิเจอร์ได้ด้วย

๔. รมรงค์ให้เปลี่ยนการทำนาปีเป็นไร่นา
สวนผสม เพราะการทำนาปีมีแต่หนักกับพัง ทำนา
ปรัง มีแต่พังกับหนัก ถ้าทำทั้งนาปี และนาปรังก็มี
แต่หนักอึ้งตุงนัง ชาวบ้านควรเปลี่ยนวิถีชีวิตจาก

ทำนาปีมาทำไร่นาสวนผสม

เขารณรงค์ให้ชาวปราชญ์คู่ด้วยโครงการนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ จนปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรม ในปัจจุบัน วิธีการของเขาก็คือ ถ้ารู้ว่าที่ไหนลอก คลอง ขุดบึงถมที่ เขาจะไปทันที เพราะการขุด คลอง ต้องล้วงดินขึ้นมา ดินมันจะโปร่ง เขาก็แค่ เอาเมล็ดไปหยอด มันก็ขึ้น เขาปลูกทุกแห่งในที่ สาธารณะ ตามถนนหนทาง ป่าช้า วัดวา ไร่นา โดยไม่สนใจว่าใครคิดอย่างไร แม้จะมีใครว่าเขาบ้า ทุกเช้าเขาจะออกจากบ้านตั้งแต่ตี ๕ กว่าๆ เอา เมล็ดตาล เมล็ดพันธุ์ใส่ถุงปุ๋ย ใส่ท้ายมอเตอร์ไซค์ ตระเวนไปเรื่อยๆ ฝนตกเขาก็ไป หลังเลิกงานก็ไป อีก ทำเป็นกิจวัตรมาตลอด ๑๐ กว่าปี ไม่มีใครสั่ง ไม่มีใครบังคับ วันไหนไม่ได้ปลูกต้นไม้มีความรู้สึก เหมือนพระไม่ออกบิณฑบาต จนวันนี้เขาปลูกต้นไม้

ไม่ได้เกือบ ๓ ล้านต้น ชาวบ้านเอาตาลที่เขาปลูก ไปทำรั้วบ้าน คอกเปิดคอกไก่ทำไม้กวาดขาย นำ ลูกตาลไปทำขนมตาล สารพัดจะขายได้

จึงนับว่าการทำดีเพื่อพ่อของดาบตำรวจ วิชัยนั้น เขาทำมาแล้ว ๒๐ กว่าปี และจะยึดมั่น ทำตลอดไป ทำเพื่อความสุขของผู้อื่น และเขาเองก็มีความสุขทุกชั้นตอนตั้งแต่เอาเมล็ดพันธุ์ใส่ถุง แยกจอบหัวขึ้นมอเตอร์ไซค์ ซี่ไปปลูกจนเสร็จสิ้น กระบวนการ

ทุกวันนี้ไม่ได้ปลูกแต่ต้นยางนา คุณ ตาล เขาปลูกขี้เหล็ก สะเดา กระถิน ตะไคร้ โตแล้ว ให้ดอกออกผลก็เป็นของชาวบ้าน ใครจะกินก็ มาเก็บเอา บางคนเก็บไปขายส่งลูกเรียน เขา บอกว่าเห็นแล้วชื่นใจจริงๆ เขาตั้งใจปลูกต้นไม้ ไปเรื่อยๆจนกว่าชีวิตจะหาไม่

มาร์ติน วิลเลอส์

แม้เติบโตจากระบบทุนนิยม

แต่แนวคิดกลับแปลกแยกอย่างสิ้นเชิง

แม้เป็นชาวอังกฤษ

แต่มุมมองความเป็นไทย กลับเฉียบคมยิ่ง

๑๕

ปีในเมืองไทย หล่อหลอม
ฝรั่งคนนี้เป็นคนไทยเกือบ
สมบูรณ์กว่าคนไทยอีก

หลายคน

อายุ ๔๕ ปี เป็นชาวอังกฤษ เมือง Blackpool
ปริญญาตรีเกียรตินิยมภาษาละตินจาก London
University ภรรยา นางรจนา ชาวขอนแก่น มี
บุตร ๓ คน

เขาเกิดในครอบครัวที่ฐานะดีพอสมควร

แต่เขาไม่ค่อยสนใจเรื่องเงิน ไม่อยากมีรถยนต์ ไม่อยากมีบ้านใหญ่โต เขาไม่สนใจวัตถุ อยากอยู่อย่างง่ายๆ สบายๆ มีครอบครัวเล็กๆ ที่มีความสุขที่อังกฤษเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นเด็กนิสัยเสีย พ่อแม่ส่งให้เรียนหนังสือสูงๆ แต่กลับไม่เอาความรู้ไปหาเงิน เพราะหลังจากที่เรียนจบ เขาคิดว่าชีวิตน่าจะมียอะไรมากกว่านั้น ซึ่งตอนนั้นเขาไม่รู้ว่าคืออะไร แต่ที่รู้แน่คือไม่ใช่เงิน ไม่ใช่บ้าน ไม่ใช่ปริญญา เขาไปรับจ้างทำงานก่อสร้าง แยกอิฐแยกปูนอยู่ ๑๐ ปี ใครๆ ว่าเขาเป็นบ้าซะแล้วแต่จริงๆ แล้วเป็นเรื่องที่เขาอยากเรียนรู้ชีวิต อยากรู้จักตัวเองว่ามีความสามารถมากน้อยเพียงใด มีความอดทนใหม่ทำในสิ่งที่ไม่น่าจะทำได้ไหมเขาอยากลองผ่านชีวิตที่ลำบากดูบ้าง การได้ลอง แยกอิฐ แยกของหนักๆ ไว้ก่อน เดินแยกอิฐไปมาวันละสามสี่พันเที่ยว มันอิสระ เขามีเวลาคิดถึงคนอื่นและยังเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้ร่างกาย และจิตใจด้วย

เขาเห็นตัวอย่างชีวิตของพ่อจบปริญญาเอก เป็นผู้จัดการบริษัทเกี่ยวกับสารเคมี มีลูกน้อง ๒ หมื่นกว่าคน แม่เป็นครูสอนเปียโนและไวโอลิน ทั้งสองได้เงินเดือนเยอะ เป็นที่เคารพของชาวบ้าน มีทั้งตำแหน่งและเกียรติยศ แต่เขาไม่คิดว่าพ่อแม่จะมีความสุขในวิถีชีวิตทำงานจันทร์ถึงศุกร์ เย็นประชุม กลับบ้าน ๓-๔ ทุ่ม ไม่มีเวลาให้ครอบครัว เขาจึงตั้งใจไว้ว่าเมื่อโตขึ้น

๑. ถ้าทำงานอะไร ต้องทำในสิ่งที่มีความสุข
๒. จะไม่ทำงานที่ต้องผูกเนคไท

๓. จะไม่มีกระเป๋าเอกสาร เพราะนั่นจะเหมือนสังคมของพ่อ ทุกคนต้องใส่เสื้อนอก มีรถยนต์ มีเอกสาร เขานำสิ่งเหล่านี้มาเป็นสัญลักษณ์ของการทำงานที่ไม่มีมีความสุข

เขาวางแผนเที่ยว ๑ ปีไปในหลายประเทศที่ไม่เคยไป เมืองไทยเป็นเมืองแรกและไม่ได้ไปที่ไหนอีกเลย เพราะมาตั้งรกรากกับภรรยาชาวขอนแก่น ซึ่งในช่วงแรกนั้นเขาต้องต่อสู้กับอุปสรรคหนัก ยังทำเกษตรไม่เป็น ก็ยึดอาชีพแยกปูนเหมือนเดิมวันละ ๑๒๐ บาท เหนื่อยมาก

เพราะที่อังกฤษ ถึงแดดจะร้อน แต่อากาศเย็น แต่ขอนแก่นช่วงเดือน ๔ อากาศร้อนมาก ๔๐ กว่าองศา มีคนสงสัยว่าทำไมฝรั่งต้องมาทำงานหนักลำบากขนาดนี้ คิดผิดหรือเปล่า หนักดีอะไรมาหรือเปล่า ทำนองนี้ แต่เขารักเมืองไทย และหลงใหลธรรมชาติ หมู่บ้านเล็กๆ ที่เขาอยู่มีสิ่งแวดล้อมดี สะอาด อาหารธรรมชาติฟรีๆ มีเยอะมากในภาคอีสาน เห็ดแดง

หน่อไม้ ไช้ผดแดง ดอกกระเจียว ผักอีพรอก
แมงคืบ แมงคาม ชี้อะปอม บางคนไม่กล้ากิน
แต่มันเป็นอาหารที่ดีมาก เพราะสะอาด เป็น
ธรรมชาติ ไม่ต้องใส่ปุ๋ยเคมี ไม่ต้องซื้อ ขอให้ขยัน
เดินไปเก็บเท่านั้น

วันนี้เขาเป็นเกษตรกรเต็มตัว กับแนวคิด
ว่างานที่อิสระและมีประโยชน์มากที่สุดคืองาน
เกษตร ที่ช่วยให้เรากินอิ่มทุกวัน เขาสอนลูก ๓ คน
ว่า มีสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ๒ อย่างคือ ต้องมีบ้าน
เป็นของตัวเองให้ได้ กับต้องมีงานทำทุกวัน ชีวิต
จึงจะไม่สูญเปล่า วิธีเดียวที่รับประกันว่าลูกจะมี
งานทำ คือต้องมีที่ทำงานให้เขา ต้องช่วยให้เขาทำ
มาหากินเป็น เมื่อมีบ้าน มีที่ทำงาน ก็มีอาหาร
“ลูกผมจะร่ำรวยที่สุด” เพราะเขารู้ว่าการจะหลุด
พ้นจากความยากจนได้ ต้องหาสิ่งที่ไม่ใช่เงิน และ
อันนี้เป็นจุดเด่นของเมืองไทย ชาวบ้านในชนบท
อาจหาเงินไม่ได้มาก แต่เขาสามารถหาหลายสิ่ง
หลายอย่างที่มีคุณค่ามากกว่าเงิน

ฝรั่งคนนี้บอกคนไทยว่า “คุณโชคดีมากๆ
ได้ในหลวงเป็นผู้นำ พระองค์ท่านเป็นบุคคลที่ทรง
งานหนักเพื่อช่วยให้คนไทยคิดได้ ช่วยคนไทย
อยู่ได้ ท่านบอกไม่จำเป็นต้องเป็นเสือ ขอให้มืออยู่
มีกินไว้ก่อน ถ้าทุกคนคิดถึงสิ่งที่ในหลวงพูดเรา
น่าจะช่วยให้ประเทศไทยอยู่ได้ เพราะความคิด
เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ต้องอาศัยพลังแผ่นดิน
ทำได้เฉพาะประเทศไทยนะ ที่อื่นทำไม่ได้ เพราะ
เขาไม่มีที่ดิน ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติเยอะเหมือน
เมืองไทย”

การทำดีเพื่อพ่อ เขาพยายามเลียนแบบสิ่ง
ที่ในหลวงทำ ไม่ใช่เรื่องยากโดยเฉพาะเรื่องความ
พอเพียงที่แท้จริงก็คือเลิกส่วนเกินที่ไม่จำเป็นของ
ชีวิตออกเสีย

ทุกวันนี้ เขาพยายามลดความโลภให้อยู่
ในขอบเขต ไม่ทะเยอทะยานเกินตัว ดำรงชีวิต
อยู่ในแบบเห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

๗

คำสอน
สองคำ

จำกัดเสรีคนผิคนั้น ถูกต้องแล้ว

เมื่อคุณอยู่โดยตรงในวงไฟ
ตำรวจจับตัวไปได้ทั้งหมด
เมื่อคุณอยู่ในพรรคทำเคี้ยวคุด
คุณไม่รอดใครไม่ลดโทษยุบพรรค
พรรคถูกยุบกรรมการบริหาร
ก็รับผิดโทษฐานเป็นแกนหลัก
ถูกลงโทษหมดสิ้นเทเส้นซึก
แม้เสียดศรีก็สมศักดิ์นักรการเมือง
ผู้ต้องหาขึ้นศาลท่านตัดสิน
ว่าทำผิดตามกฎหมายกระบิลตามบทเบื่อง
ถูกจำคุกใช้กรรมโยทำเคื่อง
ว่าลิดรอนไม่เข้าเรื่องรัฐธรรมนูญ
ขอให้พัศคือยาคุมซัง
ให้เราเสียพลังเสรีสุญ
ขัดกับรัฐธรรมนูญท้าวการตูน
อย่าลงโทษทวิคุณกันเกินควร
เรียกร้องกันได้ใจให้งงววย
เมื่อคุณผิดก็จงช่วยตามพรรคผวน
ละเมิดสิทธิ์พื้นฐานให้ทบทวน
คุณละเมิดเกินส่วนจึงต้องคดี
ศาลให้จำคุกฐานทำลายพรรค
พัศดีก็จำกัดจำซังซี
จะเรียกร้องอยู่นอกคุกแปลกเต็มที
จำกัดเสรีจำคุกถูกต้องแล้ว

● ทิวเรื่อง ไทยเขียว

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 209)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยนโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลขั้น“ไสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมูกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทิวาว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวา จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนไหน หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “วิจจาทิวา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวาสังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลดละกิเลสลงได้ เพียงแคเห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ซึ่งมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ แต่มี **“นามรูปปริเฉทญาณ”** ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ ญาณ ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. **ปัจจัยปริศคทญาณ** คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก นั้นเองว่า **“อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไหนจึงชื่อว่า “รูป”**

๓. **สัมมสนญาณ** คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”**

ผู้นั้นจึงเห็น **“เหตุ”** แห่งความเป็น **“ปุถุชน”** ของคนแก่ๆ **“นัยสำคัญ”** ของ **“ความไม่เที่ยง”** (อนิจจัง) นี้ **“ต้อง”** ทำความเข้าใจให้แม่นยำตรงๆชัดเจนๆประณีตๆ แบ่งเขต **“ภาวะ”** **“ความไม่เที่ยงแบบโลกีย์”** กับ **“ความไม่เที่ยงแบบโลกุตระ”** ให้ได้ **“ตัดเขตให้ชัดเจนๆแม่นยำ”**

ลักษณะของ **“ความไม่เที่ยง”** หรือ **“อนิจจัง”** ตามที่ได้สาธยายมาแล้วนั้น เป็นลักษณะของ **“ความไม่เที่ยง”** ที่ต้องถึงขั้นมีภูมิ **“เห็น”** (ปัสสตี) ด้วย **“ตาโน”** หรือด้วยตาทิพย์ที่เห็นจิต-เจตสิกได้แล้ว แต่เป็นภูมิแค่ภูมิโลกีย์ ซึ่งอาจสามารถหยั่งรู้ปรมาตถธรรม ขึ้นหยั่งรู้ **“จิต-เจตสิก-รูป (นามรูป)”** ได้แล้ว ขณะนี้คือภูมิขั้น มี **“สัมมสนญาณ”**

“ความเป็นอนิจจัง” ขั้นนี้แหละ ที่พระพุทธรเจ้าตรัสว่าเป็นผู้ **“พ้นมัจฉาทิฏฐิ”** ซึ่งจ้องถึงขั้น **“เข้าถึงสักกายทิฏฐิ”** แต่ขั้นนี้ยังไม่ **“พ้น”** สักกายทิฏฐิ ตามที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔

ดังนั้น การกำหนดรู้ **“กิเลส”** ว่า **“มันไม่เที่ยง-ไม่คงที่”** (อนิจจัง) ผู้ปฏิบัติก็เห็น **“ความจริง-ของจริง”** คือ **“กิเลส”** อยู่ไหนที่เหล่าๆอยู่ ว่า **“มันหนา(ปุถุ)ขึ้น มันอ้วน(ปุถุ)ขึ้น มันมาก(ปุถุ)ขึ้น** ซึ่งเป็น **“ความรู้”** ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ความจริงตามความเป็นจริงมีจริง”** มันจึงไม่ใช่ **“ความรู้”** แคขั้นเข้าใจทะเลอุปรูปร่าง รู้แจ้งในใจอย่างซาบซึ้ง อันเป็นแค่ **“ความรู้แค้รู้”** เท่านั้น แต่เป็นการรู้ที่สัมผัสกับ **“ของจริง”** ขึ้นนามธรรมทีเดียว **“เพียงแต่ว่าความรู้ขั้น “สัมมสนญาณ” นี้ ผู้ปฏิบัติยังไม่สามารถเห็นแจ้งหรือรู้จักรู้แจ้ง**

ู้จริง **“กิเลส”** ลดละจากคลายลงไป เท่านั้นเอง

จึงชื่อว่า มี **“อธิปัญญา”** ระดับที่แม้ว่า จะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง **“ความไม่เที่ยง”** (อนิจจัง) ของกิเลส ก็เป็นเพียง **“ภาวะของความเป็นปุถุชน”** แท้ๆ ยังไม่ใช่ **“ภาวะของความเป็นอารยชน”** อยู่ชัดๆ คือเห็น **“ความไม่เที่ยงที่กิเลสหนาขึ้นๆ**

ตั้งใจอ่านคำตรัสของพระพุทธรเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ และข้อ ๒๕๕ ให้ชัดและพิจารณาดีๆ

(๒๕๔) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้งแล้ว ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคลรู้อยู่อย่างไร เห็นอยู่อยู่อย่างไร จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคลผู้เห็นจักขุแล โดยความเป็น

ของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นรูป โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นจักขุวิญญาน โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นจักขุสัมผัส โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นแม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือ

อทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้

บุคคลรู้เห็นหู... รู้เห็นจมูก... รู้เห็นลิ้น... รู้เห็นกาย... รู้เห็นใจโดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้

บุคคลรู้เห็นธรรมารมณ์ โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นมนโณวิญญาน โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นมนสัมผัส โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ รู้เห็นสุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคลรู้อยู่อย่างนี้ เห็นอยู่อยู่อย่างนี้แล จึงจะละมัจฉาทิฏฐิได้ ฯ

เห็นใหม่กว่า เป็นแค่ **“ละมัจฉาทิฏฐิ”** ได้เท่านั้น ยัง **“สักกายทิฏฐิ”** ไม่ได้ เพียงแต่มีญาณหรือมี **“วิปัสสนาญาณ”** ได้ **“รู้จัก”** ขึ้นสัมผัสกับ **“สักกายะ”** (ตัวตนกิเลส) ของตน อย่างเป็นของจริง และเห็น **“ความไม่เที่ยง”** (อนิจจัง) ที่เป็น **“โลกีย์”** คือ กิเลสมันยังเพิ่มขึ้นๆ ไม่คงที่ ไม่เท่าเดิม **“ซึ่งต่างกับกับ “ความไม่เที่ยง”** ชนิดที่ **“กิเลสไม่คงที่-**

ไม่เท่าเดิม..แต่กิเลสลดลงๆ” อันเป็น“วิราคะ”คือ ความจางคลาย ที่เป็นโลกุตระเดินทางไปสู่นิพพาน

ดังนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติสามารถทำให้กิเลสหรือ“สักกายะ” ของตนเอง ลดลงจางคลายลงได้ กระทั่ง“สักกายะ” ลดลงๆๆ นั่นคือ เรา“**พ้นสักกายทิฏฐิ**” ซึ่งสูงกว่า“**พ้นมิจฉาทิฏฐิ**” ขึ้นมาได้เป็นลำดับ ตาม“สักกายทิฏฐิสูตฺร” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕ คำตรัสของพระพุทธเจ้า ในสูตรนี้คำความเหมือนกับ“มิจฉาทิฏฐิสูตฺร”เกือบทั้งหมด มีต่างกันแค่คำว่า“**ทุกขโด**” คือ “**โดยความเป็นทุกข์**” เท่านั้น อ่านบทพหวนดูคำตรัสของพระพุทธเจ้าอื่นๆอีกที่

(๒๕๕) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล**รู้้อย่างไร เห็น้อย่างไร** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคลผู้**เห็นจักขุ**แล โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** **รู้เห็นรูป**โดยความเป็น**ทุกข์** **รู้เห็นจักขุวิญญาน** โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** **รู้เห็นจักขุสัมผัส** โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** **รู้เห็น** **ผัสส** **เวทนา** **ทุกขเวทนา** หรือ**อทุกขมสุข** **เวทนา**ที่เกิดขึ้น เพราะ**จักขุสัมผัส**เป็นปัจจัย โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้**

บุคคล**รู้เห็นหู**... **รู้เห็นจมูก**... **รู้เห็นลิ้น**... **รู้เห็นกาย** ... **รู้เห็นใจ**โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้**

บุคคล**รู้เห็น**ธรรมารมณ โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** **รู้เห็น**มนวิญญาน โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** **รู้เห็น**มนสัมผัส โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** **รู้เห็น** **ผัสส** **เวทนา** **ทุกขเวทนา** หรือ**อทุกขมสุข** **เวทนา**ที่เกิดขึ้น เพราะ **มนสัมผัส**เป็นปัจจัย โดยความเป็น**ทุกข์** จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** ดูกรภิกษุ เมื่อ**บุคคลรู้้อย่างนี้ เห็น้อย่างนี้** แล จึงจะ**ละสักกายทิฏฐิได้** ฯ

เริ่มจากคำว่า “**รู้้อยู่**” และ“**เห็น้อยู่**” ซึ่งหมายถึง การได้รู้ได้เห็น ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ **ไม่ใช่รู้้อยู่-เห็น้อยู่แค่ในภวังค์** คือ **แค่ในภพภายใน** เหมือนอย่าง ผู้ที่นั่งหลับตาสมาธิ“**รู้้อยู่**”เท่านั้น และคำต่อมาก็คือ **มีการสัมผัส** ด้วยอายตนะ ๖ ทั้งภายนอกภายใน คือตา-หู-

จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ซึ่งมีสัมผัส(ผัสสะ)นะ **ตาเห็นรูป-หูได้ยินเสียง-จมูกได้กลิ่น-ลิ้นแตะรส-กายภายนอกสัมผัสรับรู้-ใจก็รับรู้ทั้งภายนอกและภายใน** “**ความรู้**”นี้“**รู้ด้วยการสัมผัส**” **อายตนะทั้ง ๖ รับรู้อยู่หลักๆโทนโทเป็นปัจจุบัน** **ไม่ใช่ตัดความรู้ทางทวารนอกตาหูจมูก ลิ้นกายไปหมด** **รับรู้แต่อยู่ในภวังค์อยู่แต่ในใจจนเท่านั้น** ทั้ง“**การละมิจฉาทิฏฐิได้**” และทั้ง“**การละสักกายทิฏฐิได้**” ล้วน“**ละได้**”ในขณะที่คนมีสัมผัสรับรู้อยู่ครบ ทวาร ๖ เป็นปกติคนต้นลิมตาสามีญ **ไม่ใช่“ละได้”ในขณะ“คนหลับตาสมาธิเข้าไปรู้้อยู่แต่ในภวังค์แบบ ตัดทวารภายนอกหมด แล้วไป“ละได้”อยู่ในภวังค์หรืออยู่ในภพภายใน**” โดยภายนอกไม่มีความรับรู้อะไรเลย

นี่เป็นประเด็นสำคัญมากๆยิ่งๆ ที่อาตมาเจตนาย้ำ ยืนยัน ว่า“**ทางเอก**”ของการปฏิบัติธรรมที่จะ**พาบรลุนิพพาน**นั้น คือ การปฏิบัติ“**สัมมารรค อัมมิงค์ ๘**” ซึ่งทั้งเรียนกันรู้กันอยู่ทั่วไป แต่เหตุไฉนจึงไปหลงเชื่อกันว่า การปฏิบัตินั่งหลับตาสมาธิเป็น“**ทางเอก**”ที่จะ**พาบรลุนิพพาน** พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**เอเสวะ มัคโค นตถัญญเ**” ซึ่งชัดๆโต้งๆอยู่ว่า “**เอเสวะ มัคโค**” แปลว่า “**ทางนี้ทางเดียว**” และ“**นตถัญญเ**”แปลว่า“**ไม่มีทางอื่น**” ทางนั้นคือ “**สัมมารรค อัมมิงค์ ๘**”

ซึ่งการปฏิบัติ“**มรรค อัมมิงค์ ๘**” นี้ ผู้ที่“**สัมมาทิฏฐิ**” ย่อมทราบตัวว่า ก็คืออันเดียวกันกับ“**ไตรสิกขา**” อันเดียวกันกับ“**จรณะ ๑๕**” ยิง“**โพธิปักขิยธรรม ๓๗**”ก็ยังมี “**มรรค องค์ ๘**”ปักเป็นแกนหลักอยู่แต่ๆ คือ ข้อที่ ๗ ของโพธิปักขิยธรรม ๗ ข้อนั่นเอง

แล้วผู้**มิจฉาทิฏฐิ**ก็ปลุกเลอธิบายว่า **มรรค องค์ต่างๆ** ตั้งแต่ ๑ ถึง ๗ เขาก็**รู้** เขาก็ปฏิบัติ “**มิจฉาทิฏฐิ ๑๐**” เขาก็ปฏิบัติให้“**สัมมา**”ด้วยเหมือนกัน [แต่ผู้**มิจฉาทิฏฐิ**ส่วนใหญ่ไม่รู้หรอกว่า **มิจฉาทิฏฐิ ๑๐** นั้นเมื่อไรบ้าง มีความลึกซึ้งถึงเนื้อแท้อย่างไร ซึ่งสำคัญมากที่ผู้ปฏิบัติจะต้อง**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง** ก่อนอื่น และต้องปฏิบัติให้ถูกถ้วน(สัมมา) เพราะเป็นประธานมรรคข้ออื่นๆ] แม้แต่**มิจฉาสังกับปะ ๓** **มิจฉาวาจา ๔** **มิจฉากัมมันตะ ๓** **มิจฉาอาชีวะ ๕** **มิจฉาวายามะ** **มิจฉาสติ** เขาก็ว่าปฏิบัติอยู่ทั้งนั้น แต่เขาก็บอกอีกว่าทั้ง ๗ ข้อนั้น **ไม่ได้เจริญอธิจิตสิกขา** ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับ“**สมาธิ**” ถ้าจะ

ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ” เจริญ“อธิจิตสิกขา” ก็ต้องแยกไป
นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นต่างหาก จึงจะได้“สมาธิ” เป็นผลเจริญ
อธิจิตสิกขา บรรลุนิพพาน นี่คือ ชาวพุทธผู้“มีจกาทิภูติ”

เป็นประธานเข้าใจผิด ทิศทางเดินจึงผิดตั้งแต่ต้นทางแล้ว
เพราะค้านแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้
ใน“มหาจิตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒
-๒๕๑ เกี่ยวกับมรรค อันมีองค์ ๘ โดยเฉพาะข้อที่ ๒๕๓
พระองค์ตรัสระบุชัดว่า “สัมมาสมาธิของพระอริยะ อัน
มีเหตุ มีองค์ประกอบ คือ สัมมาทิภูติ สัมมาสังกัปปะ
สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ
สัมมาสติ [นี่คือ เหตุ หรือองค์ประกอบ ทั้ง ๗ ที่ก่อให้เกิด
“สัมมาสมาธิ”อันเป็นของพุทธ ซึ่งมีใช้“สมาธิ”แบบฤษีที่มีมา
ก่อนพุทธจะอุบัติขึ้นมาในโลก] เป็นไหน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง
ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่าสัมมาสมาธิ
ของพระอริยะ อันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง”

ก็ชัดเจนยิ่งว่า “สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า เรียกว่า
“สัมมาสมาธิ” และพระองค์ทรงยืนยันอีกว่า เป็นของ
พระอริยะ นั่นก็ชี้ชัดอยู่โต้งๆว่า เป็นอารยธรรม ซึ่ง
เป็นธรรมะที่จะพาไปนิพพานแน่ๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“ทางนี้ทางเดียว ไม่มีทางอื่น” **เอเสวะ มัคโค นัตถัญญเอย**
ก็จำกัดความอยู่แต่ที่ว่า **ไม่ใช่“สมาธิ”ที่มาจากเหตุ มาจาก
องค์ประกอบของผู้นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นดังที่ชาวพุทธ
ส่วนใหญ่ทุกวันนี้พากันหลงผิดเด็ดขาด** ผู้ต้องการทราบ
รายละเอียดก็ต้องไปหาอ่านใน“มหาจิตตาริสกสูตร”
ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ไปจนถึงข้อ ๒๕๑ จะได้รู้ทั้ง“สัมมัตตะ
๑๐” (มรรค ๘ ผล ๒ ที่ถูกแบบพุทธ) และ“มีจกัตตะ ๑๐”
(มรรค ๘ ผล ๒ ที่ผิดแบบพุทธ)

ชัดเจนใหม่ หลักฐานเพียงจาก“มีจกาทิภูติสูตร-
สักกายทิภูติสูตร และมหาจิตตาริสกสูตร”แค่นี้ ก็ยืนยัน
อยู่ไหนไหนแล้วว่า การปฏิบัติไตรสิกขา โดยเฉพาะจะเกิด
“อธิจิตสิกขา”ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”นั้น **ไม่ใช่“สมาธิ”ที่ได้
จากการนั่งหลับตาสะกดจิตเพ่งกลิ่นแบบฤษี** อันเคย
มีมาเก่าแก่ ก่อน“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้าเกิดแน่ๆ

มาดูความลึกซึ้งจาก“สักกายทิภูติสูตร”นี้ให้ละเอียด
ต่อไปอีก แล้วยิ่งจะเห็นแจ่มเห็นจริงพุทธสังจะเพิ่มขึ้นๆ

ผู้ใดมี“ฉฺยตปริญญา”แล้ว มี“นามรูปปริจเฉทญาณ”
แล้ว และมี“ปัจจยปริคคหญาณ” เมื่อสามารถเจริญขั้นมี
“ตฺริณปริญญา”หยั่งรู้ไปถึง“สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือ
อทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย
โดยความเป็นทุกข” นั่นก็คือ ผู้ที่พิจารณาจนสามารถรู้
“เวทนาในเวทนา” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ละเอียดว่า มี
เวทนา ๒ เวทนา ๓ เวทนา ๕ เวทนา ๖ เวทนา ๑๘ เวทนา ๓๖
เวทนา ๑๐๘ อันเป็นความรู้ขั้น“วิชชา ๘” หรือ“ญาณ
๑๖”ทีเดียว จึงจะสามารถลดละจางคลายกิเลสลงได้จน
กระทั่งดับ“สักกายะ-อตฺตา ๓-อาสวะ”สนิหสัมบุรณ

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนาในเวทนา”นี้แหละ ที่มี
นัยสำคัญยิ่ง คือ ผู้มี“ตฺริณปริญญา” และมี“สัมมสน
ญาณ”จะต้องรู้แจ้งเห็นจริงใน“อริยสัง” ตรงที่ว่า “สุข
เวทนา ทุกขเวทนา อทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะ
จักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นทุกข”

เห็น..“สุข” โดยความเป็น“ทุกข” นะ!
งใหม่ว่า “สุขเวทนา”แท้ๆ แล้วรู้แจ้งเห็นจริง“โดย
ความเป็นทุกข” มันยังงันกันแน่?

นัยสำคัญยิ่ง นี้ ก็คือ ผู้รู้แจ้งเห็นจริงนั้นจะมี
ความรู้ใน“อริยสัง”อย่างถ่องแท้ ซึ่งเป็น“ความจริงอัน
ประเสริฐ หรือความจริงของอารยชน”นั้น เป็นการรู้แจ้ง
เห็นจริงขั้น“โลกตรัสจจะ” ว่าต่างกับ“โลกียสังจะ”ไหน

ผู้ที่เริ่มต้นเข้าสู่“โลกตรุภมิ”นั้น ก็คือ ผู้ปฏิบัติมี
ความรู้ขั้นเห็นแจ้งเห็นจริงใน“ปรมัตตสังจะ” นั่นคือ **ผู้
ปฏิบัติมี“ภาวนามยปัญญา”**(ซึ่งเป็นปัญญาที่มีภูมิสูงกว่า สุตมย
ปัญญา-จินตามยปัญญา หยั่งรู้เข้าไปสัมผัสกับนามธรรมของจริง)
“ภาวนามยปัญญา”นี้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงขั้นสัมผัส..
จิต-เจตสิก-รูป(จิต) แต่ภูมิผู้รู้ระดับนี้ ยังไม่มีภูมิสูง
เข้าขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน”หรือกณะ น้อย่างหนึ่ง

และผู้ปฏิบัติมีความรู้เห็นแจ้งเห็นจริงใน“ความเป็น
โลกตรัสจจะ” นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติเริ่มมีปัญญาสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงว่า“สุขโลกียะ”นั้นแบบหนึ่ง ส่วน“สุขโลกุตระ”
ก็อีกแบบหนึ่ง มีความแตกต่างกันอย่างไร ไฉน เริ่มรู้
ความแตกต่างนี้จาก“ของจริง”ที่เป็น“จิต..เจตสิก..รูป(จิต)”
รู้ชนิดสัมผัส“จิต..เจตสิก..รูป(จิต)”นั้นๆกันหลังๆทีเดียว

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๙<<

- ๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
- ๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“ที่พึ่งที่อาศัย” (สรณะหรือปฏิสรณะ)
 เกิดจาก**“กรรม”**ของเราเอง
 เราจะได้อาศัยได้พึ่งจริงๆ
 ตาม**“กรรม”**ที่เราได้สั่งสม
 ลงเป็น**“วิบาก”**ของตน
 จนกระทั่งเป็น**“บุญบารมี”**
มีแรงมีฤทธิ์มากมาย
เหมือนบันดลบันดาลให้แก่เรา
ก็เป็นความจริงได้
 แต่ไม่ใช่พระเจ้าบันดาล

ใ
 ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขายี่สน อ.เขายี่สน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
 ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
 เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
 ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
 จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
 ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็ให้นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** กิ
 ตี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง
 ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
 กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่ใช้เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวน เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็น**มรรคผล**** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนานุทใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์การพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้งๆชัดๆว่าศาสนานุทตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทั้งหมดที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนานุท “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนานุท ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนานุทละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีสอน** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมายที่เป็น .. **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนานุท”**

“กรรม” มันคือ การกระทำ คือ กิริยาอาการของคนทางกาย-ทางใจ-ทางใจ พอทำเสร็จ.. “รูป”ของการกระทำก็หายไปด้วยซ้ำ เพียงแต่เป็น “ผลทางนามธรรม” ที่เรียกว่า “วิบาก” มันเกิดแล้ว สำเร็จแล้ว เป็นแล้ว มีแล้ว แม้ทางรูปธรรมหายไปแล้ว “กรรม” ไม่ใช่ “ตัวของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ” เลย “กรรม” ไม่ใช่ “ร่าง” ไม่ใช่ “ส่วน” ของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟไม่ใช่ “ตัวกรรม” ไม่ใช่ “ตัววิบาก” แต่ก็เป็นปรากฏการณ์ที่คนใดทำก็ตาม ที่ผู้ใดทำเสร็จมันก็ถือว่าเกิดแล้ว มีแล้ว เป็นแล้ว เป็นสัจจะของ “ผู้ทำ” นั้นแล้ว จึงเป็น “ของผู้ทำ” แน่ๆ แม้ไม่มีใครเห็นไม่มีใครรู้ด้วยเลย ก็เป็น “ของตนที่ตนทำจริง” มันจะเป็นของ “ผู้อื่น” ได้อย่างไร? มัน เป็นสมบัติทางนามธรรมเท่านั้น ซึ่งใคร “ทำ” มันก็ของคนนั้นแน่แท้(กัมมัตสสะ) ใช่ไหมเล่า? มันไม่ใช่ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ มันไม่ใช่เรื่องของเซลล์ ไม่ใช่เรื่องของสรีระที่ถ่ายทอดกันได้ การถ่ายทอดทางเซลล์ทางยีนทางโครโมโซม หรือทาง สรีระดังกล่าวนี้ เรียกว่า “กรรมพันธุ์หรือพันธุกรรม” จึงไม่ถูกต้อง น่าจะเรียกว่า “สรีระพันธุ์หรือพันธุสรีระ”

เพราะ “กรรมพันธุ์หรือพันธุกรรม” เป็น “พันธุ์” ที่ถ่ายทอดกันทาง “กรรม” เมื่อใคร “ทำ” เสร็จก็จบลงเป็นของคนผู้นั้น จะไปจับเอา “นามธรรม” หรืออาการของคนหนึ่ง มาให้แก่อีกคนหนึ่งได้อย่างไร? ซึ่ง จะแบ่งส่วน “กรรม” ของบุคคลหนึ่ง ที่เขา “กระทำ” ออกไปให้เป็น “การกระทำ” ของอีกบุคคลหนึ่งที่เขาไม่ได้ทำ ย่อมไม่ได้แน่ๆ ใคร “กระทำ” (กรรม) ก็เป็นคน “ของผู้นั้น” และเมื่อตน “ทำ” (กรรม) ตนก็ต้องเกิดความขำนาญ เกิด “ความเป็น-ความมี” นั้นที่ตน มันก็สะสม “ความขำนาญ” สะสม “ความเป็น-ความมี” อยู่ใน “คนผู้ทำ” เท่านั้น เป็น “พันธุ์” ของตนเท่านั้น เมื่อผู้นั้นยังมี “อติภาพ” มันก็คือ ของผู้นั้น ไม่ว่าชาติใดชาติไหน เท่าที่ยังมีอติภาพ จนกว่าจะปรินิพพาน

“กรรม” คือ การกระทำ ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ซึ่งเป็นได้ทั้ง “กุศลกรรม”(ความดี) หรือ “บุญ” เป็นได้ทั้ง “อกุศลกรรม”(ความไม่ดี) หรือ “บาป” จะผ่าจะแบ่ง

“การกระทำของผู้ที่ทำ”ออกไปเป็น“ส่วนจากการกระทำของ
ตน”..แล้วแบ่งให้“คนอื่น”ซึ่งเป็นคนละคน “คนอื่น”เขาก็
ย่อมมี“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของเขา เมื่อเขา“ทำ”
มันก็เป็น“ของเขา”เช่นกัน โดยลัจจะ“ของใครก็ของมัน”
กรรมของแต่ละคน ของใคร“ทำ”ก็ของคนนั้น “กรรม”
ใครทำ..ก็ต้องมี“การกระทำ”อันเป็นกายกรรม-วจีกรรม-
มโนกรรมของผู้นั้นเอง เพราะโดยลัจจะก็บังคับๆอยู่แล้ว
ว่า “กรรมเป็นของของตน”(กัมมัตสกะ)

และพระพุทธเจ้าก็ตรัสยืนยันลัจจะเรื่อง“กรรม”นี้
เป็นหัวข้อหลัก เป็นเนื้อหาหลักของพุทธศาสนาทีเดียว ซึ่ง
“กรรม”นี้แหละที่มีศักดิ์มีบทบาทมีอำนาจสำคัญอย่างยิ่ง
เป็น“พระเจ้า”ที่แท้จริงในพุทธศาสนา

จากลัจจะสำคัญข้อแรก...“กรรมเป็นของของตน”
(กัมมัตสกะ)แล้ว พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันต่อไปอีกว่า **ตน
ต้อง“เป็นทายาทของกรรมของตนทั้งหมด”**(กัมมทายาท)ด้วย
ดังนั้นจะแบ่ง“ส่วนของบุญของกรรม”ที่ตน“ทำเอง”แท้ๆ
จาก“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของตนเอง”ออกไป
เป็นของผู้อื่นใจนองอย่างไรกันอีกเล่า ? เพราะกายกรรม-
วจีกรรม-มโนกรรมที่ใคร“ทำ” ก็คนนั้น“ทำ”สิ! คน“ทำ
กรรมใด”มันก็คนละคน“ทำกรรมนั้นๆ” แล้วจะไปเป็น
“ของคนอื่น”ได้อย่างไร? “กรรม”เมื่อใคร“ทำ”เสร็จ มัน
ก็บันทึกเป็น“ความจริง”ตามการกระทำที่ตน“ทำ”นั้นๆแล้ว
จึงเป็น“ของผู้ทำนั้นๆ”ในตัวมันเอง ไม่มีทางบิดพลิ้วเป็น
อื่นแล้ว “กรรม”มันเป็น“กิริยา”ของแต่ละคน นาย ก.
“ทำ”กรรมใด แล้วจะแบ่ง“กรรม”ที่เป็น“การปฏิบัติ” เป็น
“กิริยา-อาการ”ของนาย ก.ออกไปให้เป็นของนาย ข. ที่
ไม่ได้“ทำ”กรรมนั้น อย่างไร ? แบ่งกันยังไง ? แบ่งกัน
ตรงไหน ? เอาไปใส่ให้คนอื่นคนนั้นคนนี้ด้วยวิธีไหน ?

มันไม่ใช่วัตถุนะ ! ไม่ใช่ฆมหากุฎรูป ไม่ใช่ดิน-น้ำ-ลม-
ไฟ-อากาศ ซึ่งมี“ภาวะกินเนื้อที่” ผลของ“กรรม”ที่เรียกว่า
“วิบาก”นั้นมันเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”เท่านั้น ซึ่ง
เป็นภาวะของเจ้าของ“อตภาพ”แต่ละคน เป็นของคนอื่น
ไม่ได้ ถ่ายทอด-ตกทอดจากของตนไปให้คนอื่นไม่ได้

นี่คือ “ความตรัสรู้เองโดยชอบของพระพุทธเจ้า”
(สัมมาสัมพุทธ) ซึ่งพิเศษสุดเฉพาะตนไม่เหมือนของใคร

“กรรมที่ตนทำก็ต้องเป็นของของตน-ตนเป็นตนมี
เป็นมรดกของตนเท่านั้น ซึ่งคนอื่นเป็นทายาทไม่ได้”

เห็นได้ชัดใช่ไหม ว่า มันแบ่งไม่ได้เลย และ“วิบาก
กรรม”ของนาย ก.จะตกทอดไปเป็นของนาย ข.ไม่ได้เลย
เด็ดขาด แม้เราจะเต็มใจแบ่งให้อย่างไรก็แบ่งไปไม่ได้

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของใคร“ทำ”เท่าใด มันก็
เป็น“การกระทำ ที่คุณทำเองทั้งนั้น” เท่าใดๆก็เท่านั้นๆ
มันจะน้อย-จะมาก มันจะอย่างไร ? แบบใด ? เท่าใด ?
ขนาดไหน ? “การกระทำ”นั่นก็คือ“ความจริง”อย่างนั้น
เท่านั้น ขนาดนั้น เต็มๆ ครบๆ ตาม“ลัจจะ” ไม่หกไม่ตก
ไม่หล่น ไม่เพี้ยนไปจาก“ลัจจะ”ที่ได้“ทำ”จริงนั้นๆเป็นอันขาด
**ไม่มีอะไรจะทำ“ลัจจะ”ให้ผิดเพี้ยนไปจาก“ลัจจะ”ที่เป็น
“กรรม”แท้ๆของผู้ใด“ทำ”จริงๆนั้นๆไปได้** มันเป็นกิริยา
ที่“ทำ”เสร็จ มันก็สำเร็จเป็น“ผลแห่งการกระทำที่คุณทำไป
แล้ว” ไม่เหลือเป็น“รูปของกิริยาแห่งกรรม”นั้นให้เห็นอีกแล้ว
เพราะมันไม่ใช่“มหาภูตรูป” ไม่มีตัวตน(อนัตตา) ไม่ใช่ภาวะที่
มีรูปร่าง(อลรรัง) คนอื่นแย่งหรือแบ่งเอาไปไม่ได้เด็ดขาด
หรือแม้แต่ตัวเราเองจะแบ่งให้ใคร ก็แบ่งไม่ได้เด็ดขาด

เพราะ“กรรม”คือ“การกระทำ”ใดๆนั้นเราแท้ๆเป็น
คนทำเอง ใช่ไหม ? เรา“ก่อให้เกิดเอง” แล้วจะเป็นของ
คนอื่น ที่เขาไม่ได้ก่อไม่ได้ทำ ไม่ได้เป็นผู้มีกิริยานั้นๆเลย
อย่างไรกัน ? แล้วจะแบ่งให้คนอื่นในแบบใด ? ในเมื่อ“กรรม”
นั้นไม่ใช่ใครอื่นก่อ-ใครอื่นทำสักน้อย ตนเอง“ทำ” ตนเอง
“ก่อ”ก็เป็นของตนเอง(กัมมัตสกะ)แท้ๆ และตนเองก็ต้องเป็น
ทายาทรับกรรมที่ทำนั้นๆเป็นมรดกของตนเอง(กัมมทายาท)

คน“ทำเอง-ของตนเอง-รับเอง” แล้ว“กรรม”ก็สั่งสม
ผลลงเป็น“พันธุ์”ให้แก่“ตนเอง” ด้วยการกระทำ(กรรม)ของตน
เอง(กัมมพันธุ์) จนกระทั่งเป็น“เชื้อแท้”ของตนเอง และตนเอง
ก็ต้องอาศัยหรือพึ่งพา“สิ่งที่ตนเป็นตนมีเป็นของตนเอง”นี้
(กัมมปฏิสระณะ) “กรรม”จึง“ให้กำเนิดตนเอง”(กัมมโยนิ) จริง
ดังนั้น “ต้นพันธุ์”จึงเป็นทั้ง“เชื้อ”ที่พาเกิด(กัมมโยนิ)
เป็น“มรดก”ที่ตนต้องรับมาทั้งหมดหรือเป็นทายาทแต่ผู้เดียว
แบ่งใครไม่ได้(กัมมทายาท) เพราะตนเองเป็น“คนทำเองด้วยตน
เองแท้ๆ” ไม่ใช่ใครอื่น“ทำ”เลย ไม่ว่า“กรรม”ที่เป็น“กุศล
ธรรม”(บุญ)ก็ตาม “กรรม”ที่เป็น“อกุศลธรรม”(บาป)ก็ตาม

ดังนั้น “ที่พึ่ง” (สรณะ)อันแท้จริง จึงคือ“กรรมของ
ตนเอง”ทั้งสิ้นที่ตนเอง“กระทำ”มา สิ่งสมมา ซึ่งเห็นได้ชัด
ว่า ไม่ใช่“สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือพระเจ้า”ที่พิสูจน์ที่จับต้องไม่ได้
การ“แบ่งบุญ” หรือ“แบ่งส่วนบุญ”จึงไม่มีผลจริง
แบ่งยังงี้ก็แบ่งไม่ออก ตามที่ได้สาธยายมาแล้ว

เมื่อ“บุญ”หรือ“ส่วนแห่งบุญ”(บุญญาภคิยา)ที่“ตน”แท้ๆ
ทำเอง อันเป็น กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ของตนเอง
ไม่ใช่“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของผู้อื่นผู้ใดเลย
ซัดๆแท้ๆ ก็“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของผู้ใด“ทำ” แล้ว
มันจะจัดแบ่ง จะฉีกออกจาก“ของผู้ทำ”ไปเป็น“ของผู้ไม่ได้
ทำ”ยังงี้ วิธีไหน แบบใด เพราะของใครก็ของมัน จะ“แบ่ง”
ได้อย่างไร แบ่งไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง เห็นได้ชัดไหม ?

การส่งส่วนบุญไปให้คนอื่นนั้นคนที่ตายไปแล้ว ซึ่งผู้จะ
ส่งไปให้ไม่รู้จริงแล้วหรือว่า วิญญาณเขาอยู่บ้านเลขที่เท่าไร
ซอยอะไร อยู่ในนครหรือสวรรค์กันแน่ มันจึงยังเป็น
เรื่องหลอกสุดหลอกสุดหลวงจริงๆ เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เลย
แถมยังมีหลอกทำกงเต๊กเผาไฟทั้งแท้ๆ แล้วว่าส่งสิ่งนั้นๆไป
ให้ผู้ตาย มันไม่มีผลถึงผู้รับจริงหรอก จะแบ่งกันด้วยวิธี
ใดๆก็ไม่ได้ การแบ่งบุญ-แบ่งส่วนบุญจึงเป็นไปไม่ได้ เพราะ
ขัดแย้งกับความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้ชัดๆเห็น
กันอยู่ใต้ง่าว่า “กัมมัสสโลภมิ-กัมมทยาโย-กัมมโยนิ-กัมม
พันธุ-กัมมปฏิสโร” ซึ่งยืนยันตามที่ได้อธิบายมานี้

“กรรมพันธุ”จึงเป็น“พันธุ”ของตนเท่านั้น ถ้ายทอด
กันไม่ได้ ถ้ายทอดไปให้ใครก็ได้ หรือแบ่งเอาส่วนใด
ส่วนหนึ่งแห่งกรรมบาปกรรมบุญของตนไปให้ใครไม่ได้เลย
แบ่งได้ก็แค่บอกแค่สอนแก่คนอื่นเท่านั้น และจะได้ก็ต่อเมื่อ
คนนั้น“ทำเอง”จนเป็นจนมีได้ จึงจะมีจะเป็น ของใครก็ของมัน

ส่วนบุญส่วนบาปก็เป็นของของตน(กัมมัสสละ) ใครทำ
ก็เป็นของตน ได้รับคำสอนแล้วไม่ทำจะไปแบ่งเอาจากใคร
หรือให้ใครแบ่งให้ไม่ได้ “กรรมพันธุ”จึงไม่มีการถ่ายทอด
ไม่มีการแบ่ง แต่ละคน“ทำ”หรือประกอบ“กรรม”เอาเอง

ดังนั้น “กรรม”ที่ตนทำทั้งหลายสิ่งสมลงมาพอถึงขั้น
ก็เป็น“กรรมพันธุ”ที่เป็นเชื้อเป็น“พันธุ”แท้ๆอันเกิดจาก
“กรรม”ติดตามอัตภาพ นี้คือ“ที่พึ่ง”ของตนแท้ๆ จริงที่สุด
เพราะ“กัมมัสสโลภมิ”(กรรมเป็นของของตน) “กัมม

ทยาโย”(กรรมของตนก็ต้องเป็นทายาทของกรรมนั้นๆ) “กัมม
โยนิ”(กรรมของตนเองบันดาลบันดาลตนเกิด) “กัมมพันธุ”(กรรมเป็น
พันธุแท้ๆของตน) “กัมมปฏิสโร”(กรรมเป็นที่พึ่งสูงสุดของตน)
มาพูดให้ละเอียดอย่าซ้ำกันอีกที คนที่มี“กรรม”ก็คือ
เจ้าตัวคนคนนั้นที่“กรรม”ขึ้น การทำ“กรรม”ก็คือ คนที่
มีขันธ ๕ มี“รูปขันธ”อันประกอบไปด้วย“มหาภูตรูป” และ
“นามขันธ”อันประกอบไปด้วยวิญญาณหรือจิต ซึ่งเป็น
“อุปาทายรูป”ที่เกิดอยู่ในจิตในภวังคจิต

เช่น เมื่อ“มหาภูตรูปและวิญญาณ”ของคนสังขารกัน
เป็น“กรรม”(กระทำ)นั้นเสร็จลง *อาการของ“กรรม”*นั้น ก็จบ
*อาการของ“กรรม”*นั้นๆก็หมดไปหายไปแล้ว “ความเป็น
รูปธรรมหรือมหาภูตรูป”ก็เลิกไป จบลง ทมหหน้า
ของ“มหาภูตรูป” ไม่เหลือไม่มีสภาพของ“มหาภูตรูป”
นั้นแล้ว “อุปาทายรูป”ก็รับช่วงต่อไปเป็น“ผลของกรรม”
(วิบาก)ซึ่งจะเชื่อมต่อกับอาการ“กรรม”ที่จบลง เข้าไปเป็น
“วิบาก”(ผลของกรรม)สั่งสมอยู่ใน“จิตวิญญาณ” “กรรม”จึง
ไม่เหลือ“มหาภูตรูป”ในกรรมนั้นๆแล้ว ดังนั้น สิ่งที่“เหลือ”
หรือสืบทอดต่อไปก็คือ“นามธรรม”หรือ“นามขันธ”เท่านั้น

คงเหลือแต่“อุปาทายรูป”ที่เป็น“นามขันธ”แท้ๆ
เพราะ“มหาภูตรูป”ที่เป็นองค์ประกอบของ“กรรม”นั้น
ได้จบลงไปแล้ว สิ่งที่เกิดสืบเนื่องต่อจาก“กรรม”ภายนอก
ที่จบลงมาเป็น“วิบาก”จึงเป็น“นามธรรม”ล้วนๆ แม้จะเป็น
“รูปจิต” คือ *ภาวะมีรูปมีภาพ มีสีลา มีสีสัน มีอิริยาบถ*
*ปรากฏอยู่ในจิต ในภวังค์เหมือนภาพในภาพยนตร์*ก็ตาม
นั้นก็คือ “อุปาทายรูป” หรือแม้จะอยู่ในสภาพของ“อรูป
จิต” *ที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีสีสัน ไม่มีสีลา ไม่มีอิริยาบถแล้ว*
เป็น“นามธรรม”ตัวแท้ แต่มีจริงเป็นจริงอยู่ในจิต บางที
มีความอยู่นิ่งสงบตัวอยู่ใต้งับขึงของจิตเป็นอนุสัย เป็น
อาสวะ ล้วนคือ“อุปาทาน”แท้ๆ คล้ายๆกับ“พลังงานศักดิ์”
ไม่แสดงตัว ไม่มีอาการอะไร แต่มีอยู่จริง

“อุปาทายรูป”จึงมี*ใช่“มหาภูตรูป”*แล้วด้วยประการ
ทั้งปวง แต่เป็น“นามกาย”หรือ“นามรูป”เท่านั้นที่ยังเป็นไป มี
นิमितแสดงรูปแสดงสีสันแสดงสีลาแสดงอิริยาบถให้เราเห็น
ในจิตก็ได้ เป็น“รูปจิต” ซึ่งเกิด“มโนมยอัตตา”ในจิตให้เรา
เห็น อยู่นี้ก็เป็นได้ หรือจะนิมิตความเป็น“อรูปจิต”ที่อยู่

หาทางสารพัดที่จะถวายทานแก่พระพุทธรองค์แล้วๆเล่าๆ ไม่หวังไม่แค้น ไม่หยุดไม่หย่อน หรือแม้บรรดาผู้ที่มาถวายทานแก่พระองค์อื่นอีกนับไม่ถ้วนมากมายเกินจะคิด(อจินไตย) ก็ล้วนคือ “มรดกกรรมหรือมรดกแห่งอตฺตตา”ที่เป็นสมบัติของพระองค์ที่เขานำมาคืนให้แก่พระองค์ทั้งสิ้นนั่นเอง และมีทั้ง“สมบัติใหม่”ที่ผู้ศรัทธาประสงค์จะร่วมทำบุญถวายทานแก่พระองค์อีก ด้วยรู้ว่าได้อานิสงส์สูงส่งมากมาย ก็มีด้วยหรือพระพุทธเจ้าทรงมีฤทธาญาณพิเศษที่ดี ปาฏิหาริย์ต่างๆก็ดี ที่เกิดในพระประวัติของพระองค์ทั้งหลายทั้งปวงนั้น ก็ล้วนเป็นบารมีแห่งกุศลวิบากที่พระองค์สั่งสมมาเองแล้วพระองค์ก็เป็นได้มีได้ เป็นที่อาศัยที่พึ่งในภพนี้ต่างๆของพระองค์เองทั้งสิ้น เป็นบารมีของพระองค์เอง ไม่ใช่ฤทธิ์เดชบันดาลบันดาลของพระเจ้าใดๆเลย

ผู้ใดมีบุญบารมีเท่าใด ก็มี“ที่พึ่งที่อาศัย”ตามฐานะฐานะตามสัจจะแห่งกรรมของตนๆตามความเป็นความมีจริง และยังมี“อจินไตย” ที่เกินจะคิด ที่เข้าใจไม่ได้ ที่เดาไม่ได้ แต่ละชาติ แต่ละปาง ที่มีทั้งความซับซ้อนลึกซึ้งเกินกว่าจะเข้าใจก็มีอีกมาก ที่คนผู้สั่งสมวิบาก สั่งสมกรรมใหม่ให้ยิ่งขึ้น พระโพธิสัตว์บางองค์นั้นเกิดมาบางชาติ อยู่ในภาวะไม่มีสมบัติ ไม่มีอภิไถน ก็เป็นได้อีก แต่ไม่ได้หมายความว่าท่านไม่มี“สมบัติพิเศษ-คุณพิเศษ” ท่านมี แต่ในบางชาติบางปางท่านต้องไม่ใช้“สมบัติ”นั้นๆ ท่านต้องบำเพ็ญด้วยอุตสาหะด้วยเรี่ยวแรงด้วยความพากเพียรเพื่อเพิ่มภูมิธรรม-เพิ่มบารมีบางแง่บางเชิง เป็นต้น จึงดูเหมือนเรื่องนอกหลักนอกกฎ ซึ่งคนจะสามารถรู้ตามได้ยากมาก ล้วนยังมี“อจินไตย”อีกมากมาย

แต่อย่างไรก็ตาม ก็ล้วนเป็น**“สมบัติของคน” ตาม “กรรมของตน”ทั้งหมดทั้งสิ้น แล้วสมบัติเหล่านั้นก็ให้คนได้พึ่งได้อาศัยในชาติต่างๆไปจนกว่าจะปรินิพพาน ถ้าสมบัติที่เป็น“กุศล”ก็ได้พึ่งเป็นสุขเจริญกายเจริญใจ ถ้าสมบัติเป็น“อกุศล”ก็ได้พึ่งเป็นทุกข์ทรมาณกายทรมาณใจ**

ผู้ศึกษาอย่างสม่ำเสมอที่ปฏิญญา เมื่อปฏิบัติจนเกิดมรรคเกิดผลก็จะเกิด**“วิชชา” คือ“ตาทิพย์”** จึงจะสามารถเห็น“อุปาทายรูป” สามารถเห็น“นามธรรม”ต่างๆที่เป็น**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”**อย่างมี**อาการ มีสังคะ มีนิमित**

ตาม**อุเทศ** ให้เราดูรูปร่างเห็นจริง“นามรูป”นั้นๆ พันธวิชชา ไปตามลำดับ เป็น“นามรูปปัจจุเจตมณฺเฑน-ปัจจุยปฺริคฺคหณฺเฑน-สัมมสนฺญาณ ฯลฯ” เป็นต้น ซึ่งเป็น“ตาทิพย์”หรือเป็น“วิชชา ๘” เป็น“ญาณ ๑๖”จริงของพุทธ เป็น“วิชชาจรณสัมปັນโน”ตามบารมีแห่งฐานะฐานะของแต่ละคน

●●●
ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ออกไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล**

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเพิ่มเติมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“ธาตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“ธาตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด**“ความเป็น”(ภาว)**ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะต้องรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิดดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือ ว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็

จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมติ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมถะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมถะ”**หรือ**“กัมมัสมถโกมติ”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ [โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมถะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฎิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

เช่น กรณีสงฆ์ชาวอโศก ถูกสงฆ์ทางเถรสมาคม “กล่าวหาฟ้องร้อง”(อนุหาหาธิกรณ)แล้วสงฆ์เถรสมาคมก็พิพากษากันเอง โดยไม่เชิญฝ่ายจำเลยคือสงฆ์อโศกเข้าไปร่วมในการสอบสวนพิจารณาตัดสินเลย เป็นการพิจารณาตัดสินคดีลับหลังจำเลย ผิดหลักสัมมุขานีนัย ซึ่งผิดหลักการตัดสินคดีแล้ว มีหน้าข้ามสงฆ์“ธรรมยุติกนิกาย” และ“มหานิกาย”ซึ่งเป็นสงฆ์**นานาสังวาส**กันแท้ๆ ยังมาร่วมสังฆกรรมทำคดีย่อถือกรณีสงฆ์ชาวอโศกอีกด้วย ก็ผิดธรรมวินัยซ้ำเข้าไปอีก และยังมีอันหนึ่งที่ผิดธรรมวินัย โดยเฉพาะละเมิดหลัก“นานาสังวาส” ตามที่กล่าวถึงอยู่นี้ แสดงความไม่เคารพธรรมวินัย ไม่นำพาธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเลย ท่านก็ได้ทำกันไปด้วยอำนาจบาตรใหญ่ของท่านแล้ว จนสำเร็จ แล้วก็ประกาศนัยกรรมไปทั่วประเทศว่า “สงฆ์อโศก” ผิด สงฆ์อโศกเถื่อน สงฆ์อโศกไม่ใช่พระ ไม่เป็นภิกษุของพุทธแล้ว ว่าไปเรื่อย

จนกระทั่งทำให้ประชาชนคนทั้งหลายเข้าใจผิดว่า **“สงฆ์อโศก”**นั้นดันทุรัง ยังต้องตั้งท่านเป็นสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าในพุทธศาสนาอยู่อย่างไม่ยอมเลิก

โดยสังขจะแล้ว ตามธรรมวินัยนั้นเถรสมาคมทำผิดละเมิดธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้อย่างโจ่งแจ้ง เพราะสงฆ์ที่เป็น“นานาสังวาส”กันนั้นจะ**“ประห้วงฟ้องร้องกันจนเป็นคดีความ”(ปฏิโกสนา)** ไม่ได้ ฝ่ายใดทำก็ต้องอาบัติ เพราะการต่อต้านคัดค้านให้เกินเลยจนเกิดเรื่องนั้น ผิดธรรมวินัยตามหลัก“นานาสังวาส” เป็น

ความผิดที่เข้าข่าย**“ปฏิโกสนา”(คัดค้านเพื่อก่อเรื่องเกิดคดี)**

ถ้าจะแสดงความเห็นแย้ง หรือชี้แจงความเห็นเพื่อแสดงสารสัจจะ แสดงสัจธรรม โดยไม่เพ่งโทษ ไม่มีกิเลสมานะ-กิเลสอัตตา ไม่เกินเลยจนเกิดเรื่องเกิดคดี ย่อมทำได้ ซึ่งอยู่ในขอบเขตของ**“ทัญญาวิกรม”(การแสดงความเห็นแย้งที่เป็นไปโดยชอบธรรม)** แต่สงฆ์หมู่ใหญ่ทำเกินเลย ความแตกต่างกันของสงฆ์“นานาสังวาส”จึงมีอยู่แน่ที่นี้ เมื่อสงฆ์เกิด**นานาสังวาส** มี ๒ ฝ่ายแล้วเช่นนี้ ซึ่งอุเทศก็ต่างกัน กรรมก็ต่างกัน ศีลก็ไม่เสมอสมานกันแล้วประชาชนคนทั่วไปจะอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ตรัสบัญญัติให้ต่างคนต่างไปฟังคำสอนของทุกฝ่าย ไม่ควรฟังแต่เพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายเดียว เมื่อฟังธรรมของทุกฝ่ายแล้ว ปัญญาของผู้ฟังเองนั้นแหละจะต้องวินิจฉัยเองให้ดีกว่า เห็นของฝ่ายใดเป็น**“ธรรมวาที”** หมายความว่า เป็น**“ธรรมที่เราเชื่อว่าถูกต้อง”** ก็ให้รับฝ่ายนั้น ตามภูมิตนเอง

นี่คือ จุดท้ายสุดแห่ง**“วิสัย”**มนุษย์ที่ถึงความสุดของความเชื่อแต่ละคน ย่อมมี**“สิทธิ”**ที่จะเชื่อตามภูมิจริงของตน เป็น**“อิสระเสรีภาพ”**สัมบูรณ์ของแต่ละคนแท้ๆ **การให้อิสระเสรีภาพใน“ความมีสิทธิมนุษยชน”ของพระพุทธเจ้าสูงสุดสูงส่งปานฉะนี้ ในยุคทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยุคที่มนุษยชนยังไม่มีควมรอบรู้ในเรื่องของ“สิทธิ”ต่างๆของมนุษย์ และยังไม่ยอมรับความมี“สิทธิมนุษยชน”เหมือนยุคปัจจุบันนี้กัน กระนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงปลดแอกความเป็นทาสให้แก่คนในยุคนี้ได้ อย่างประจักษ์สิทธิ์สัมฤทธิ์ผล ปลดปล่อยความเป็นวาระที่ยึดถือกันตามแบบของอินเดีย เมื่อเข้ามานับถือปฏิบัติปฏิบัติชอบตามระบอบพุทธ มาบวชในศาสนาพุทธก็สามารถปลดปล่อยความเป็นวาระจากวาระจันตทาลก็มีศักดิ์ฐานะเท่าเทียมกับคนที่มีความอิสระหรือวาระพราหมณ์ มีสิทธิออกเสียงหนึ่งคนหนึ่งเสียงในสภาในสงฆ์เท่าเทียมกัน เป็นต้น**

ใน**“พุทธบริษัท”**ของพระพุทธเจ้ายุคหนึ่ง จึงประหนึ่ง**“รัฐอิสระ”** ที่ใครเข้าไปเป็นสมาชิกในบริษัทสามารถจะปลดแอกจากความเป็นทาส ปลดปล่อยวาระศักดิ์ดินาได้

๗ [มีต่อฉบับหน้า]

ภาพมติชน

แง่มุมมองทางธรรมะ ในกระแสพระราชดำรัส

ทำไมคนดี ๆ ถึงน่าเบื่อ? เป็นคำถามทางสังคมต่อนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน ทั้งๆ ที่ท่านตั้งใจรักษาศิล ๕ ให้บริสุทธิ์ ซึ่งน่าจะเป็นนายกรัฐมนตรีคนเดียวในโลก ที่น่าศรัทธาเชื่อถือ สมควรเป็นแบบอย่างอันดีงามให้แก่เยาวชนและผู้คนในชาติ บุญบารมีของท่าน น่าจะสามารถสยบคนพาล อภิบาลคนดี จนเป็นที่แซ่ซ้องสาธุการ แต่การณ์กลับตรงกันข้าม แม้แต่ประธานองคมนตรียังถูกเหล่าพาลหมิ่นหยามครั้งแล้วครั้งเล่า แต่คนดี ๆ มีอำนาจปกครองบ้านเมืองต่างพากันเข้าเกียร์ว่าง วางเฉย เพราะกลัวเปลืองตัว จึงทำให้คนพาลได้ใจ แต่คนดีกลับไม่มีทำ ไม่มีน้ำยาน่าเบื่อหน่าย กระเบื้องเฟื่องฟูลอยแต่น้ำเต้าน้อยต้องถอยจม คนชั่วคนพาลผงาดฟ้า กระแสพระราชดำรัสต่อไปนี้ น่าจะไขเหตุไฉนคนดีจึงกลายเป็นคนที่น่าเบื่อหน่ายไปได้?

จาก น.ส.พ. ไทยรัฐ ๖ ธ.ค. ๒๕๕๐ รายงานว่า... พลกนิกรไทยทั่วประเทศสุดปลื้มปีติยินดี เมื่อวันมหามงคลของชาติวันหนึ่ง คือวันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๕ ธันวาคม เวียนมาบรรจบอีกวาระ และในปีนี้นับเป็นปีมหามงคลยิ่ง เนื่องด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ 80 พรรษา และร่วมร้อย

ดวงใจถวายพระพรให้ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

เมื่อเวลา ๑๖.๓๐ น. วันที่ ๔ ธ.ค. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงฉลองพระองค์สุทนต์เทา ทับฉลองพระองค์เชิ้ตสีชมพู เนกไทสีเหลือง ประทับรถกอล์ฟ พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ ในการเสด็จลงศาลาดุสิตาลัย มีทองแดง สุนัขทรงเลี้ยงนั่งอยู่ข้างๆ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชดำรัสแก่คณะบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้า

ถวายพระพรชัยมงคล ตั้งใจความตอนหนึ่งว่า

“...และก็อย่างไรก็ตาม ก็จะต้องอธิบายว่า ไปเข้าโรงพยาบาลนี้ เข้าๆ ออกๆ เข้าๆ ออกๆ หนังสือพิมพ์ก็ลงวันนี้เข้า เข้าแต่งสีชมพูออกมาแต่งสีฟ้า เขาเหมือนตำหนิติเตียนว่า ทำไมเปลี่ยน ก็เข้าๆ ออกๆ ก็ต้องเปลี่ยนบ้าง ถ้าเข้าๆ ออกๆ แต่งเครื่องแบบมันก็น่าเบื่อ น่าเบื่อเขาก็ยัง อย่างท่านนายกา แต่งเครื่องแบบเลย แล้วท่านก็บอกว่าน่าเบื่อ เบื่อหน้าแล้ว ถ้าเบื่อหน้าก็ใส่อกสี ใส่อก แต่ท่านนายกา ไม่ได้ยิน เดียวหาว่าท่านนายกา เป็นอย่างนี้ แก่แล้ว เขาว่าแก่ ที่จริงยังหนุ่มอยู่ หนุ่มนิดเดียวของเราหนุ่มแบบฟุ้งนี่จะอายุ ๘๐ ไม่นึกเลยว่าจะถึงอายุ ๘๐ ๘๐ ใครจะว่าแก่ก็ไม่ว่า ใครตำหนิว่าแก่ก็ไม่ว่า เพราะว่าแก่จริงๆ แต่คนที่อายุ ๖๐ นี้ไม่แก่ แต่ว่าท่านนายกา ก็น่าเบื่อ น่าเบื่อเพราะว่าเจอทีวีก็แต่งเครื่องแบบขาว แล้วก็ความจริงควรจะต้องเปลี่ยนบ้าง เพราะว่าวันนี้ไม่มีสีขาว สีเหลือง เนกไทสีเหลือง บางคนมีสีชมพูด้วย ก็หมายความว่าเราก็แก่แล้ว แต่ไม่อยากจะแต่งตัวให้มากน่าเบื่อ

วันนี้ก็เตรียมเสื้อคล้ายท่านองคมนตรี เสื้อเข้ตขาว แล้วก็เสื้อ ไม่ใช่ท่านองคมนตรี ประธานคนเดิมนะสิว่าเสื้อสีน้ำเงินแก่ เราก็แต่งสีเทา ที่จริงแต่งไม่น่าเบื่อ แต่ยังมีเนกไทสีเหลืองก็เก้หน้อย ยังดีไม่ไปใส่สีชมพู แต่วันนั้นใส่สีชมพู เขาก็ตื่นตื่นเวลาใส่สีชมพูแล้ว ก็ใส่สีเขียว ใส่สีอะไรก็ได้ สีแดงก็ยังไม่ได้ สีแดง เป็นกาลกิณีของเรา คนที่ว่าเป็นกาลกิณีของเรา ไม่น่าจะใช้ นี่ยังไม่ ตั้งแต่แม่ท่านเกิดวันอาทิตย์ท่านก็สีแดง พี่สาวก็เกิดวันอาทิตย์ พี่ชายก็เกิดวันอาทิตย์ ก็หมายความว่า เป็นสีแดงหรือ คนที่รับใช้ก็เกิดวันอาทิตย์ ก็เลยยังดีทองแดงไม่ดี ก็ไม่ได้เกิดวันอาทิตย์ เพราะเกิดวันเสาร์ สีม่วง ทองแดงสีม่วง เราก็ไม่เดือดร้อน แต่สีม่วงก็ดี วันก่อนนี้ใส่สีม่วง ก็เลยใส่ได้ทุกอย่าง

ไม่ว่าท่านนายกา ใส่เครื่องแบบขาวทุกวัน ทุกครั้ง มันน่าเบื่อ ก็จริงน่าเบื่อ แต่ว่าท่านเรียบร้อยแล้วแต่งขาวทำงานได้ดี ทำงานได้ดีก็ไม่น่าเบื่อ ท่านผู้หญิงสีเหลือง สีเหลือง แต่เหลืองอ๋อย สี

เหลืองนึ่ง ความจริงตามเรื่อง ต้องเป็นสีค่อนข้างเหลืองอ่อนมาก เมื่อก่อนนี้ใส่สีเหลือง สีเหลืองอ่อนนั้นแหละเป็นสีเหลืองที่ถูกต้อง เพราะว่าเป็นสีเหลืองที่สว่างของพระจันทร์ ก็วันนี้ เขาให้มา มีกระต่ายอยู่ด้วย ก็เลยเป็นสีเหลืองที่ถูกต้อง แต่มาพูดว่านายกา แต่งขาวนี่ก็ได้เหมือนกัน เพราะว่าวันจันทร์ก็เป็นสีขาวอยู่ดี จะบอกว่าท่านนายกา น่าเบื่อ ต้องบอกว่าน่าเบื่อไม่ได้ แต่งสีขาวสวยมาก ดีมาก ทำงานอะไรก็คล่องแคล่ว ไม่ใช่ทำงานไม่ดี ทำงานดี สีขาว หมุดอดีตและก็ครั้งแรกที่คนเขาตำหนิ เมื่อปีที่แล้ว ไปบอกว่านายกา อายุมาก ก็เปรียบเทียบกับนายกา เก่า นายกาเก่าเขาเด็กกว่า แต่ก็ไม่เท่าไรก็แก่ นายกา นี้กำลังดี ๖๐ กว่าๆ ก็กำลังดีไม่เหมือนเรา เราแก่เกินไป ท่านประธานองคมนตรีก็ยิ้ม บอกว่าท่านแก่กว่า ท่านแก่กว่า ท่านแข็งแรง ๘๐ กว่านี้ยังดี ฟุ้งนี้ข้าพเจ้าก็จะ ๘๐ กว่า กำลังหนุ่ม กำลังแข็งแรง คนอื่นไม่แข็งแรง ยังไม่ ๘๐.....”

ความน่าเบื่อของคนดีในมุมมองพุทธศาสนานั้น น่าจะเกิดจากการขาดคุณลักษณะที่สำคัญ ๓ ประการ ของศาสนาพุทธ คือ ๑ โลกุตตระ ๒ โลกวิทู ๓ โลกานุกัมปายะ

โลกุตระจิต ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นั้น เป็นจิตที่เหนือโลก ตั้งแต่หยาบๆ ขึ้น โลกอบาย โลก กามารมณ์กามคุณ โลกธรรม และโลกอึดตา หรือโลกอาตมมัน แม้โลกจะมีอบายมุขช่วยย้อมมอมเมาเต็มไปหมด แต่เราเลิกออกมาจากวงจร สุรา-นารี-ฝิ่น-และมหรสพ การละเล่นทั้งหลายได้ ถึงเขาจะสูบบุหรี่ กินเหล้า หมกมุ่น มัวเมา กับห่วยใต้ดินห่วยบนดิน มันก็มีอยู่อย่างนั้นแหละ แต่เราไม่ข้องไม่ติด ก็เลสล่อนแล้ว ฆ่ากิเลสที่ติดอบายมุขจนหลุดพ้นออกมาได้ จนจิตสะอาดเป็น “อุเบกขา” คือสภาพความเป็นกลาง (neutral) ไม่ดูดีไม่ผลึก ว่าง กลาง เฉย จากอบายมุขได้ นี่ก็คือคุณลักษณะของจิตวิญญานที่นิพพาน และเป็นโลกุตระที่อยู่เหนือโลกีย์ได้ หากได้มีการล้างกิเลสสูงขึ้นไปตามลำดับ จากอบายมุขเพิ่มเป็นกามคุณ-โลกธรรม ล้างเป็น

ลำดับ ๆ ๆ จนถึงโลกอึดตา ดับสนิทลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจิตเป็นกลางหมดทุกโลก เป็นกลางอย่างรู้ยิ่ง รู้ชัด ช่วยเหลือเอื้ออวยสร้างสรรอย่างดีที่สุด เป็นจิตสะอาด แม้จะทำอันใด สัมผัสสัมผัสพันธุอยู่กับอันนั้น ก็ไม่ติด ไม่ดูด ไม่ผลึก ทั้งตั้ง ทั้งชั่ว ทั้งสุข ทั้งทุกข์

แม้จะสัมผัสใด ๆ ก็ยังคง**บริสุทธิ์** (บริสุทธิ์) -**ขาวผ่อง** (ปรีโยทาดา) - **ละเอียดอ่อน-สุขุมคล่องแคล่ว** (มฤ) - **ทำไฉนดงามสละสลวย** (กัมมัฏญา) - **สำเร็จเสร็จสมโชติช่วงชัชวาล** (ปภัสสรา) นี่คือนิยาม ๕ ประการของ “อุเบกขา” (เรียบเรียงจาก หนังสือ *สมาธิพุทธ*) แต่น่าเสียดาย “อุเบกขา” ของพุทธในปัจจุบัน ไม่ต่างอะไรจาก “อุเบกควาย” ความเข้าใจผิด ๆ นี้ ถ้าให้พระท่านถามคุณตาคุณยายที่ไปวัดว่า อยู่บ้านทำอะไร ? ก็จะได้คำตอบเหมือนกันอย่างมั่นใจว่าถูกต้องคือ “อยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร !” เพราะหลงเข้าใจว่า นี่คือการระบวนทำอันสูงสุดของพุทธแล้ว บ้านจะผูกจะพัง หรือบ้านเมืองจะพินาศควอดวาย ผู้มีจิตใจสูงแล้วจะต้องวางเฉย (“อุเบกควาย”) นี้ให้ได้ จึงเป็นการวางได้ หรือเข้าเกียร้วางได้ แบบไร้ปัญญาไร้ความรับผิดชอบ อย่างน่าเบื่อหน่าย แต่ชาวพุทธมักเข้าใจว่า นี่คือการทำจิตสูงสุดของศาสนาพุทธ คุณล้ำๆ จะดี แต่หาได้มีคุณลักษณะทั้ง ๕ ประการของ “อุเบกขา” แต่อย่างใด

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของคนในสังคมเมือง ไม่ใช่ของคนทีหนีเตลิดออกไปลิ่งสู้อยู่ในป่า ซึ่งทั้งขนบธรรมเนียมอันดีงาม กลับไปหาความเป็นป่าๆ เกื้อนๆ หรือไม่เจริญก้าวหน้าในทางวัตถุ ความรู้วิชาการ กลายเป็นคนไร้สมรรถนะ ไร้ความรู้วิชาการ กลายเป็นคนไร้สมรรถนะ ไร้ความรู้รอบรู้ เฉยเมย เฉื่อยชา เย็นชืด ไม่เอาภาระสังคม เลยเป็นคนไร้คุณค่าน่าเบื่อหน่าย และอนุรักษ์ปึกมันอย่างขาดวิสัยทัศน์

แต่คุณลักษณะของศาสนาพุทธนั้น เป็นศาสนาที่ทันสมัยใหม่เสมอ ไม่จำกัดกาลเวลา (อกาลโก) มีวิสัยทัศน์ มีสมรรถนะ ขยัน สร้างสรรคเสียสละ เพราะเป็นศาสนาที่มี “โลกวิทู” รู้จัก รู้แจ้งโลก อยู่ในโลก รู้ว่าโลกมันหมุนเวียนอยู่

ไม่หยุดวนลงได้เพราะอะไร การรู้แจ้งโลกต่างๆ อย่างนี้ได้ คือ “โลกวิทู”

แล้วมี “โลกานุกัมปายะ” คือ ช่วยโลกอนุเคราะห์โลก เกื้อกูลโลก เพื่อประโยชน์และความสุขแก่มวลมนุษยชาติ (พหูชนะ หิตายะ-พหูชนะ สุขายะ) อย่างแท้จริง

บทสรุป จากคำบอกเล่าของ **ดร.สุเมธ** ตันติเวชกุล ตอนการผ่าตัดครั้งล่าสุดของในหลวง “...พระองค์รับสั่งให้ติดตั้งคอมพิวเตอร์ในโรงพยาบาล เนื่องจากพระองค์ต้องการติดตามพายุที่เข้าประเทศไทย ผมมานั่งคิดว่า ตามปกติพวกเรา วันที่จะเข้าผ่าตัด ในใจคงไม่คิดอะไรแล้ว คงคิดแต่การผ่าตัด แต่ในพระราชหฤทัยพระองค์ คิดเป็นห่วงเรื่องนี้ เรื่องพายุ เพราะฉะนั้นตลอดเวลา พระองค์คิดแต่เรื่องงาน...” จะเห็นได้ว่าในหลวงทรงทำทุกอย่างเพื่อพลกนิกรตลอดเวลาแม้ยามประชวร และทรงทราบว่าการณ์บ้านเมืองขณะนี้ไม่น่าไว้วางใจ ประชาชนหวาดวิตกกังวล พระองค์ทรงปลุกขวัญและกำลังใจ ด้วยการแสดงให้เห็นถึงทรงมีพระพลานามัยแข็งแรง ทรงเปลี่ยนสูทด้วยสีสันต่างๆ เพื่อให้เกิดความปลอบปล้ำจิตใจแก่พลกนิกร ทรงอยู่เหนือกาลกณีสีแดง เพราะสิ่งทีพระองค์ทรงทำนั้น เป็นกุศกรรมทีทำเพื่อช่วยเหลือประชาราษฎร์ มิได้ทำเพื่อพระองค์แต่อย่างใด น้ำพระทัยอันงดงามนี้ย่อมเป็นกรรมที่อยู่เหนือโชคชะตา กาลกณิใด ๆ

น่าเสียดายทีผู้มีอำนาจในบ้านเมืองนี้ต่างพยายามทำใหตัวเองดูดีทุกวิถีทาง แม้จะเป็นทางโหราศาสตร์ก็ยอม และจะระมัดระวังอย่างยิ่งทีจะไม่ให้เปลืองตัว เพื่อให้ดูดีได้การยอมรับจากทุกๆ ฝ่าย แต่ปล่อยให้ผลร้ายและความเสียหายตกอยู่กับสังคมส่วนรวม จะหาผู้มีอำนาจได้น้อยมากทียอมเปลืองตัว ยอมให้ตัวเองถูกมองว่าไม่ดี เพื่อรักษาสังคมประเทศชาติไม่ให้เสียหาย ให้ส่วนรวมดูดี เมื่อต่างคนต่างเอาตัวรอดเพื่อให้ตัวเองดูดีเยี่ยงนี้ จึงกลายเป็นคนดีทีสะอาดบริสุทธิ์ แต่น่าเบื่อหน่ายยิ่งนักแล ๒

ยิ่งใหญ่และยั่งยืน

๑. ในหลวงทรงยิ่งใหญ่และยั่งยืน เพราะพระองค์ไม่ได้อยู่เพื่อตัวเอง

๒. เศรษฐกิจพอเพียงยิ่งใหญ่และยั่งยืน เพราะไม่โลภ รู้จัก "พอ"

๓. ยิ่งกว่าอำนาจทั้งเก่าทั้งใหม่ คืออำนาจของประชาชน

๔. ยิ่งกว่าเอกราชทั้งแผ่นดิน ยิ่งกว่าเงินสวรรค์เสีย ยิ่งกว่าอำนาจฮิปโปเตไลต์ ก็ไม่ประเสริฐเท่ากัน "พระโศกบัณฑิต" (พุทธพจน์)

ในบรรดาคนที่น่าสงสาร “นักการเมือง” นับเป็น
เผ่าพันธุ์ที่เป็นเช่นนั้น

ทำบุญที่ใดมักจะมีอานิสงส์น้อย เหตุก็เพราะ
หวังผลตอบแทนเป็นรูปธรรมอยู่เรื่อย

ความดีบูมเมอแรง ขว้างไปก็ย้อนกลับมา

ทำทานจึงแค่เป็นเหยื่อล่อรอปลาตัวโต

ชีวิตนักการเมือง คือชีวิตมนุษย์อีกชนชั้น

ที่ต้องเสียสละ

เป็นผู้ให้ แก่มวลชน

รักคนอื่นมากกว่าตัวเอง

เขียนมาหลายบรรทัด นี่ก็ความน่าจะเป็น!

ความรักของมนุษย์มีหลายมิติ หลายระดับ

จาก “รักกู” ไปสู่ “รักคนอื่น”

อย่างเลวที่สุด ขอให้รักครอบครัวก่อน แล้ว

ค่อยๆ พัฒนาไปสู่บ้านอื่น คนอื่น ชุมชน หมู่บ้าน
ตำบล...

“ปลุชน” คนธรรมดา เรียนรู้แค่รักใกล้ๆ ลูก

สามี ภรรยา เอาแค่นี้ก่อน

เหตุใด

“ตัวกูของกู”

จึงใหญ่กว่า

“ชาติบ้านเมือง”

“คนการเมือง” นำความรัก - ห่วงใย ต่อ
ครอบครัว ขยายผลไปสู่ ครัวเรือน ครัวนี้ บ้านโน้น
บ้านนี้

บ้านตัวเอง เก็บไว้ก่อน!

แม้เป็นเช่นนี้คนบางคนก็แท้คงมีพฤติกรรม
ประหลาด!

อุปสรรค พิสูจน์รักแท้ กาลเวลาพิสูจน์คน
ทรชนพิสูจน์ได้เมื่อถูกช่วยวน!

ความดีของบางคน คุณธรรมของใคร
คนหนึ่งอาจเป็นแค่กิ่งตอ ที่ดูเหมือนสวยงาม
แต่ไม่มีรากแก้ว !

ดีจึงเปราะ หักง่าย โคนง่าย

มีหลายครั้งเป็นเรื่อง “ผลประโยชน์”

และอีกหลายครั้งเป็นเรื่อง “ศักดิ์ศรี”

และเยอะเยอะที่เป็นทั้งผลประโยชน์และ
ศักดิ์ศรี!

ทำไมเขาเปลี่ยนไป จึงไม่ต้องสงสัย

รักกันปานจะกลืน แต่इनฆ่าได้ จึงไม่น่า
แปลกใจ

เมื่อหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง ถูกคนผิวขาว
บังคับให้คลานลอดหว่างขา เพื่อรักษาชีวิตพี่น้อง

มีบางคน ยอมคลานลอด น้ำตาเป็นสาย
เลือด แสนอภัย แต่ก็พร้อมเสียสละ

แต่บางคนกอดอกเชิดหน้า ยอมให้พี่น้อง
ถูกเช่นฆ่า ไม่ขอข้ายึดตัวเอง

สักวัน เมื่อถูกรุกราน ถูกลบหลู่ ถูกละเลย
ท่านทำใจได้ไหม?

มีบางคนพร้อมเสียสละทุกอย่าง แม้ตัวเอง
เพื่อ “ส่วนรวม”

แต่บางคนเหมือนกันที่ พร้อมทำลาย
ทุกอย่างแม้ส่วนรวมเพื่อ “ตัวเอง”

“ศักดิ์ศรี” เพียง ๒ พยางค์ ช่างยิ่งใหญ่
ชะเหลือเกิน

“จะรักชาติยิ่งชีพ” หรือ “รักชีพยิ่งชาติ”
ประวัติศาสตร์ทุกชาติเผ่าพันธุ์ บันทึกไว้ทุกระยะ
หากชีวิตคือการเดินทาง

อุปสรรค - ความทุกข์ - ความยากลำบาก

ก่อเกิด ๒ ปรากฎการณ์

แข็งแกร่ง ฉลาด นิ่ง สุขุม พร้อมปกป้อง
หรือไมก็ อ่อนแอ ตื่นตระหนก พร้อม
ทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน เป็น
เช่นนี้เองหนอ

ลามะลีลา ขึ้นต้นเป็นล้าไม้ไฟ พอเหลา
ลงไปกลายเป็นบ้องกัญชา

อุดมการณ์ - ชาติ - บ้านเมือง อาจเป็นคำ
ศักดิ์สิทธิ์สำหรับคนบางคน

แต่หลายคนอาจไม่รู้ร้อนรู้หนาว ก็จริง
แสนจริง

เพราะตลอดเวลา เขาสะสมแต่ “ตัวกู
ของกู” ทุกลมหายใจเข้าออก

จะทำดีขนาดไหน ปานใด ก็ยังรู้สึก “ตัวกู
ของกู” อยู่วันยังค่ำ

เมื่อมาถึงวันนี้ ชาติบ้านเมืองจึงเล็กกว่า
“ตัวกูของกู” ก็เป็นเรื่องจริง!

และเป็นความเห็นแก่ตัว ที่เห็นได้ยากที่สุด!

๒

ตอน เยี่ยมพ่อกับแม่

น้อยไม่เคยรู้ว่าชีวิตเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลเป็นอย่างไร เขาต้องเรียนวิชาอะไรกันบ้างเพราะที่อำเภอแฉิ่งไม่มีโรงเรียนอนุบาล ส่วน**ชั้นมูล**หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า**ชั้นเตรียม ก.ไก่**นั้นที่โรงเรียนประชาบาลอำเภอแฉิ่งมีเหมือนกัน น้อยเข้าเรียนชั้นนี้พร้อมกับ मामูเมื่ออายุย่างเข้าหกขวบแล้วคุณครูก็เลื่อนให้เธอขึ้นไปเรียนชั้น ป.๑ ได้เลยไม่ต้องเรียนชั้นมูลนอกจากที่ मामูเล่าให้ฟัง

พ่อบอกแม่ว่า**คุณครูปวน**กับ**คุณครูประจำชั้น**มูลเห็นว่าเมื่อน้อยเข้าเรียนชั้นนั้นเธออ่านหนังสือ

ได้หมดทั้งเล่มแล้ว พ่อได้อธิบายกับคุณครูว่าเป็นเพราะน้อยหัดอ่านหนังสือตามพี่แม่มาดังแต่อายุยังน้อยและเธอชอบอ่านหนังสือมากถึงกับแอบหาหนังสือในหีบสังกะสีของคุณครูออกมาอ่านอยู่เรื่อย คุณครูจึงตัดสินใจว่าน้อยไม่ควรเสียเวลาไปหนึ่งปีเปล่าๆ ให้ขึ้นไปเรียนชั้นป.๑ที่มี**คุณครูมนัส**^๑เป็นครูประจำชั้นได้เลย

เรื่องนี้ทำให้น้อยไม่ได้เรียนกับ मामู จริยา วิมลอุทัย จำปา และแม่นะ^๒ ที่อายุเท่าๆ กันอีกต่อไป แต่ก็ทำให้เธอได้เป็นเพื่อนชุดใหม่อย่างสมาน

๑ ครูปวนน่าจะเป็นชื่อเดิมและเป็นชื่อที่คนแฉิ่งทุกคนเรียกท่าน ชื่อจริงของท่านคือ ครูสุวิทย์ แก้วคงยศ ท่านอยู่ประจำที่อำเภอแฉิ่งตลอดมาจนกระทั่งเกษียณและเสียชีวิตที่อำเภอนั้น ทราบว่าบุตรของท่านบางคนเป็นข้าราชการดีเด่นของประเทศด้วย

๒ ครูมนัสเป็นมุสลิมเชื้อสายปากีสถาน คนแฉิ่งที่เป็นมุสลิมเรียกท่านว่า เจ๊ะชู (พ่อครู)มานัส ซึ่งเป็นเสียงมลายูแท้ ท่านชื่อไทยว่า คุณครูมนัส บริบูรณ์สุข เสียชีวิตแล้ว

๓ เพื่อนๆ ของผู้เขียนเหล่านี้มีตัวตนจริงทั้งสิ้น คือ मामู วุฒิศาสตร์ จริยา ศาลยาชีวะ วิมลมาศ ลาชโรจน์ อุทัยรัตน์ อภิชัยสุวรรณ จำปา แต่งงานกับพะยี่สะมะแอมีฐานะดี ปัจจุบันอยู่ที่อำเภอแฉิ่ง ส่วนแม่นะนั้นต่อมาได้ชื่อไทยว่า มานิต ผู้เขียนจำนามสกุลไม่ได้

อุดม ประพนธ์ วาด มณีพรรณ วลัย และคนอื่น
อีกหลายคน

ถึงจะแยกห้องเรียนกัน ห้องเรียนชั้นป.๑ ก็
อยู่ชั้นเดียวกับชั้นมูล คืออยู่ชั้นล่างของโรงเรียน
เพียงแต่อยู่ตรงกันข้ามกันและมีตู้ใส่ของวางอยู่
ตรงกลางเท่านั้นเองไม่เห็นจะเป็นอะไรสักนิดเดียว
เวลาเรียนก็สามารถมองเห็นกันได้ พักเที่ยงก็ยัง
เล่นด้วยกัน ตอนเช้าๆ ก็ยังคงเดินมาโรงเรียน
ด้วยกันเช่นเคย บางวันเท่านั้นที่เพื่อนๆ ผู้หญิง
อย่างวิมล อุทัย และจริยาจะเดินออกจากตัว
อำเภอมายังบ้านของเธอก่อนแล้วก็เดินกลับเข้า
อำเภอก็ไปโรงเรียนด้วยกัน ถ้าวันไหนเพื่อน
เหล่านั้นมา มามูก็จะไปโรงเรียนคนเดียวเพราะ
เขาเป็นเด็กผู้ชายต้องไม่เที่ยวเดินตามหลังหรือ
ปะปนไปกับพวกผู้หญิง

น้อยเคยได้ยินพ่อพูดกับแม่เมื่อเห็นน้อยเดิน
นำหน้าเพื่อนๆ เป็นแถวว่า

“ดูหัวโจกเดินนำหน้าซีแม่ ถือทางกล้วยอยู่
คนเดียว เพื่อนๆ เขาถือร่มกันทั้งนั้น ดินะที่ลูก
เราไม่รู้สิกว่าด้อยกว่าเพื่อนๆ”

น้อยคิดว่าเธอไม่ได้เป็นหัวโจกอย่างที่พ่อว่า
หรอก แต่อาจเป็นเพราะบังเอิญเธอได้เลื่อนชั้น
เรียนชั้นสูงกว่าเพื่อนเหล่านั้นไปหนึ่งชั้น แล้ว
อาจเป็นเพราะถนนหน้าบ้านที่เคยมีป้ายปักว่า **ถนน
ภูผาภักดี** นั้นเป็นถนนหญ้า มีร่องเล็กที่คนเดินย่ำ

ตามกันเสียจนเป็นทางดินสีขาวอยู่เพียงร่องเดียว
การเดินทางในหน้าฝนจึงต้องเดินตามกันเป็นแถว
เรียงหนึ่ง บ้านทำฝักรองอยู่ที่นั่นน้อยรู้จักมันดี
กว่าคนอื่น จึงต้องเดินนำหน้าแถวในหน้าฝน
ถ้าเป็นหน้าร้อนพวกเธอก็จะเดินเป็นหน้ากระดาน
บนพื้นหญ้าได้ สบายกว่าด้วยซ้ำไป

ทุกอย่างเป็นแบบนี้จนน้อยขึ้นชั้นป.๓ ได้
เรียนกับ **คุณครูคำเล็ก** ผู้ซึ่งปลูกฝังให้เธอรักบทกวี
ของไทยตั้งแต่ยังเล็ก ได้จดจำบทกลอนและโคลง
ต่างๆ นอกเหนือจากในหนังสือเรียนได้มากมาย
หลายบท โลกของเธอทั้งโลกอยู่ในอำเภอ้วนัง
นอกอ้วนังออกไปก็มีแต่บางนราเท่านั้นที่เคยไป
สองครั้ง นอกเหนือจากนั้นเป็นโลกที่เธอได้รู้จัก
ผ่านการที่พ่อแม่เล่าบ้าง ที่สำคัญที่สุดเป็นโลกที่
เธอได้ไปเห็นไปรู้จักผ่านหนังสือของพ่อทั้งสิ้น

แม่ของน้อยเป็นคนเชื้อสายสงขลาโดยแท้
แม่มักจะเล่าเพื่อนๆ มุสลิมที่อ้วนังว่า นอกจาก
บาเกาะ แล้ว เมืองที่สำคัญที่สุด ใหญ่โตที่สุด และ
อะไรดีที่ที่สุดคือสงขลา พ่อมักทำท่าขำเสมอ
เวลาแม่พูดอย่างมั่นใจเช่นนั้น พ่ออธิบายให้
น้อยฟังว่า ที่แม่พูดนั้นก็จริงเหมือนกัน
เพราะจังหวัดสงขลาเคยเป็นที่ประทับของอุปราช
มณฑลที่แม่เรียกขานด้วยความภาคภูมิใจหนัก
หนาว่า สมเด็จเจ้ายาย ^๗ พ่อบอกว่าสมเด็จเจ้ายายที่
แม่พูดถึงนั้นทรงเป็นพระอนุชาของพระเจ้าอยู่หัว

๔ เพื่อนชุดนี้ยังมีชีวิตอยู่ทุกคนนอกจากวาด พอบป. ๔ ที่อำเภอ้วนังแล้ว สมาน มหินทรภรณ์ และ เพื่อนอีกสองสามคนก็เข้า
เรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ในกรุงเทพฯ สมานได้ทำงานกับสถานทูตอเมริกันจนเกษียณจึงกลับไปอยู่ที่อ้วนัง อุดม
แวนนราได้รับราชการตลอดจนเกษียณ ตำแหน่งสุดท้ายคือปลัดอำเภอ้วนัง ปัจจุบันอยู่ที่อำเภอ้วนัง ประพนธ์ เพชรสุขุม
ปัจจุบันเป็นนักธุรกิจในจังหวัดปทุมธานี มณีพรรณเป็นธิดาของโต๊ะปาเกเลาะซึ่งเป็นพี่น้องของคนในอำเภอ้วนัง ได้แต่งงาน
กับชาวมลายูปัจจุบันอยู่ในรัฐตรังกาณู มาเลเซีย ส่วนวัลลี ผู้เขียนไม่ทราบข่าว

๕ คุณครูคำเล็ก ไชยเศรษฐ์สัมพันธ์ เท่าที่สืบทราบท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านรักกานต์กวีมาก น่าจะเพราะเป็นเชื้อสายของขุนไชย
เศรษฐ์สัมพันธ์ที่เคยชนะเลิศการเขียนนิราศของประเทศ

๖ บาเกาะ เป็นคำออกเสียงเมือง บางกอก ของคนไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูที่อำเภอ้วนัง นอกจากคนที่อ่านและพูดภาษากลาง
เป็นแล้วไม่มีใครเรียกเมืองหลวงของประเทศว่า กรุงเทพฯเลย ดูเหมือนคนบักษีได้สมัยโน้นก็เรียก บางกอก เหมือนกัน

๗ คือสมเด็จเจ้าฟ้ายุคลทิฆัมพร กรมหลวงลพบุรีราเมศวร์ อุปราชมณฑลภาคใต้

รัชกาลที่ ๖

พ่อบอกด้วยว่าจังหวัดสงขลาเป็นเมืองท่าที่สำคัญดังที่เขาเขียนไว้ในหนังสือเรียนของพี่แมะจริงๆ ทั้งยังเป็นเมืองตากอากาศที่ขึ้นชื่อมากด้วยคนรวยๆ หรือคนมียศมีตำแหน่งในกรุงเทพฯจะนิยมมาพักร้อนตากอากาศกันที่นั่น ถ้าจะไปปีนังหรือภูเก็ตเขาก็จะมาทางสงขลาก่อนเสมอแล้วตัดทางบกไปเมืองไทร^๘เพื่อลงเรือทางฝั่งอันดามัน

ทุกครั้งที่พ่อพูดชมจังหวัดสงขลา แม่ก็จะเสริมด้วยเรื่องพระตำหนักเขาน้อยว่าเป็นที่ประทับของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เรื่อง **วังเขียว วังขาว**^๙ ช่างสนามบินที่แม่กับเพื่อนเด็กวัดในวัดกลาง^{๑๐}เคยได้ไปดูเรือบินลงครั้งแรกทั้งที่รู้ว่าจะต้องถูกยายเขียน แม่ไปพร้อมกับกระต่ายกระจาดไล่เล่นขนมจีนและหัวหม้อแล้งแห้ง^{๑๑}ใบเล็กใส่น้ำยาไปด้วย อ้างว่าจะไปขาย แต่จริงๆ แล้วแม่ไปเพราะอยากดูเรือบินลง เมื่อกลับมาบ้านแม่ถูกยายเขียนเป็นการใหญ่อย่างทีคิด แต่แล้วใครๆ ก็พากันมา

หาให้แม่เล่าเรื่องเรือบินลง **เรื่องสวนสมเด็จพระเจ้า^{๑๒}** ริมคลองโหมรง^{๑๓} แม่ก็บรรยายอย่างมีชีวิตชีวาว่าเต็มไปด้วยสัตว์สวยๆ นานาชนิดรวมทั้งห่านและหงส์สีขาว แม่ว่าที่สวนนี้เคยเป็นที่รองน้ำฝนกลางหาวสำหรับเป็นน้ำเสวยในพระตำหนักด้วย

น้อยชอบฟังเรื่องเหล่านี้หนักหนา แต่ยังไม่เท่าเวลาแม่เล่านิทานเรื่อง**หัวหน้าแรงที่เก้าเส้ง** **เรื่องเขาดังกวน** **เขาน้อย** **เกาะหนู** **เกาะแมว** **หาดแก้ว** **บรุ่ม**^{๑๔} เธอสารภาพกับพ่อว่าอยากไปสงขลาสักทีเพื่อไปดูสถานที่ที่แม่เล่าจนเธอจำได้ขึ้นใจหมดแล้ว เธออยากไปลองผลักหินหัวหน้าแรงที่เก้าเส้งเพื่อผลักตกทะเลก็จะได้เงินตั้งเก้าแสน^{๑๕} แต่พ่อก็แค่ให้ความหวังว่าเธอต้องรู้จักอดทน สักวันหนึ่งคงได้ไป พ่อว่าในทิบหนังสือของพ่อก็มีเรื่องเหล่านี้อยู่เหมือนกัน น้อยอ่านในหนังสือไปก่อนก็ได้ โตขึ้นค่อยไปดูของจริง นอกจากที่ๆ แม่เล่าให้ฟังแล้ว พ่อยังบอกด้วยว่าที่จังหวัดสงขลาจะมีโรงเรียนชั้นเยี่ยมของประเทศที่เจ้าเป็นผู้สร้างอยู่ด้วย

๘ คนไทยสมัยก่อนจะเรียกไทรบุรีว่า เมืองไทร (รัฐเคตาของประเทศมาเลเซียในปัจจุบัน) เรียกสายบุรีว่า เมืองสาย

๙ พระตำหนักเขาน้อยเคยเป็นที่ประทับของอุปราชมณฑลภาคใต้ เป็นตึกแบบยุโรปขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ที่แหลมสมิหรา ด้านในของเขาดังกวน วังเขียว วังขาว เป็นอาคารแบบชาเลตของยุโรป เคยเป็นที่ประทับของหม่อมเจ้าอมรสมานลักษณ์ กิติยากร และหม่อมเจ้าหญิงชวลิตโอภาส พระชายา สมเด็จพระบรมราชินีนาถองค์ปัจจุบันเคยประทับอยู่ที่นัระยะหนึ่ง ปัจจุบันพระตำหนักเขาน้อยกลายเป็นจวนผู้ว่าราชการจังหวัด ส่วนวังเขียว วังขาว กลายเป็นส่วนหนึ่งของสนามบินและเป็นของคหบดีตระกูลหนึ่งของจังหวัด สวนสมเด็จพระเจ้า ไม่มีเหลือแล้วแม่แต่น้อย

๑๐ วัดกลางในอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เป็นพระอารามหลวงชื่อทางการว่าวัดมณีมาวาส

๑๑ อาจเป็นเพราะสงขลาเป็นเมืองท่าประชากรในเมืองส่วนใหญ่จึงมีเชื้อสายจีน เครื่องใช้ไม้สอยก็เรียกเป็นภาษาจีน หม้อเคลือบสีน้ำเงินรูปกลมมีหูหิ้ว เรียกว่า หม้อแล้งแห้ง ตะหลิวเรียกว่า เลี่ยนฉี ฯลฯ เป็นต้น

๑๒ สวนสมเด็จพระเจ้าแห่งนี้อยู่ติดกับเขารูปช้างด้านหนึ่ง คลองลำโรงด้านหนึ่ง อีกสองด้านติดชายทะเลเก้าเส้งและเนินทรายขาวสะอาดที่ชาวเมืองสงขลาสมัยก่อนจะไปร่วมกันทอดผ้าป่าและพักผ่อน

๑๓ โหมรง เป็นคำเรียกแบบสำเนียงและการกร่อนคำของคนปักษ์ใต้ คำเต็ม คือ ลำโรง (sa-mrong) คลองนี้มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มากโดยเฉพาะในรัชกาลที่ ๓ เพราะเป็นคลองเชื่อมระหว่างทะเลหลวงหรือทะเลเค็ม(อ่าวไทย)กับทะเลสาบ ทำให้สงขลากลายเป็นเกาะในยามหน้าศึก เป็นคลองยุทธศาสตร์ในการรบระหว่างไทยกับปัตตานี ไทรบุรี และกลันตัน ดังปรากฏศิลาจารึกสองหลักอยู่ในอาคารริมคลองนี้ ปัจจุบันคลองลำโรงถูกรุกข์และน้ำตื้นเขินหมดแล้ว นำเสียดาย!

๑๔ บรุ่ม หรือ มะระบรุ่ม หรือ ทวดบรุ่ม ของคนสงขลาคือ ที่ฝังศพเจ้าเมืองสงขลาในสมัยโบราณที่ต่อมาเรียกกันว่า สุลต่านสุไลมานอยู่ทางฝั่งหัวเขาแดงตรงกันข้ามกับตัวเมืองปัจจุบัน

๑๕ เรื่องหินหัวหน้าแรงนี่เป็นนิทานเกี่ยวกับการสร้างพระบรมธาตุนครศรีธรรมราช เล่ากันว่าเรือสำเภาบรทุกทรัพย์มาลมนลงเงินจำนวนเก้าแสนหาพบณะ (ที่มาของชื่อเก้าเส้ง) ซ่อนอยู่ใต้ก้อนหินใหญ่ที่ตั้งหมิ่นเหม่อยู่ที่ปลายโขดหิน เรียกกันว่าหัวหน้าแรง หากใครผลักก้อนหินนั้นตกก็จะได้ทรัพย์มหาศาลดังกล่าว

พอพ่อเอ่ยถึงโรงเรียนแม่ก็เสริมทันทีว่า “ถ้าเรามีเงิน ฉันก็อยากให้คุณได้เรียนที่โรงเรียนวอวา เป็นโรงเรียนที่ดีสำหรับเด็กหญิง ถ้าเป็นเด็กชายก็ต้องเรียนโรงเรียนมหาฯ” ถึงจะดี”

แล้ว รุ่ง ความฝันของน้อยก็เกิดเป็นจริงขึ้นมาในตอนปิดภาคเรียนหลังสอบชั้นประถมปีที่ ๓ ยายส่งข่าวมาจากสงขลาว่าป่วย พ่อกับแม่จึงตัดสินใจให้มะตาเฮ^{๑๖} มาช่วยเฝ้าบ้านเช่นเคย แล้วก็พาครอบครัวไปเยี่ยมยายที่สงขลา

นี่เป็นการไปเห็นเมืองสงขลาของแม่เป็นครั้งแรกของน้อย แต่กว่าจะไปถึงก็กินเวลาถึงสองวันเต็ม เพราะต้องออกเดินเท้าจากอำเภอแวง ไปพักค้างคืนที่โรงแรมตั้งเล็งก่อนหนึ่งคืน รุ่งขึ้นเช้าจึงขึ้นรถไฟจากสถานีสุโขทัยไกล ไปลงที่สถานีหาดใหญ่ แล้วต่อรถยนต์ไปลงที่บ้านยายที่ถนนปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

ในรถไฟ พี่มะมะนั่งเก้าอี้เดียวกับแม่ น้อยนั่งกับพ่ออีกเก้าอี้หนึ่ง สองพี่น้องขอนั่งริมหน้าต่าง พอรถเริ่มออกวิ่งก็ตื่นเต้นกันเป็นการใหญ่ทั้งที่เคยนั่งไปบางนรา^{๑๗} กันมาแล้ว น้อยจึงไม่ถึงกับจะลุกหนีเมื่อเห็นลูกไปพลีออกมาจากหัวรถจักรเหมือนกับในเรื่องมังกรพันไฟที่เคยอ่าน นั่งกันไปสักชั่วโมง พี่มะมะก็เริ่มเอนไปข้างหลัง เอาหัวซุกเข้าที่มุม บ่นว่า

“ไม่เห็นแปลกอะไรเลย ก็เหมือนกับที่แวงนั่น

แหละ ป้ายามั่ง คลองมั่ง เค้าทาวนอนแล้วแหละ”

แล้วไม่นานพี่มะมะก็หลับปุ๋ยทำให้น้อยเริ่มรู้สึกง่วงบ้าง แต่จะนอนหลับได้อย่างไรเมื่อพ่อสัญญาไว้แล้วว่าเธอจะได้เห็นสวนยางของพวกฝรั่งที่เขาสร้างที่อยู่ไว้อย่างสวยงามคล้ายๆ กับที่พักของพวกเขาบนเหมืองทองโต๊ะโมะที่น้อยไม่มีทางได้ไปกับพ่อแม่แต่ครั้งเดียว แม่ก็สัญญาด้วยว่าก่อนถึงสถานียะลา^{๑๘} น้อยจะได้เห็นก้อนหินขนาดใหญ่ในคลองที่เขาเล่ากันว่าต่อให้น้ำท่วมขึ้นมาถึงฝั่งสูงก้อนหินนั้นก็จมน้ำ

พอเกือบถึงสถานียะลา ผู้คนเริ่มส่งเสียงจ๊อกแจ๊กเตรียมตัวเก็บข้าวของเพื่อลงจากรถไฟ รถเริ่มช้าลงและหวุดเสียดัง พ่อกระซิบบอกน้อยซึ่งรีบเขย่าวตัวพี่มะมะอีกต่อหนึ่งให้รีบตื่นขึ้นดูก้อนหินศักดิ์สิทธิ์กลางแม่น้ำ

วันนั้นน้ำในคลองนั้นน้อยมากจนมองเห็นท้องทรายได้ชัดเจน สองพี่น้องพากันชี้ชวนกันให้ดูก้อนหินกลางแม่น้ำ มันใหญ่จริงๆ แต่ตลิ่งก็สูง ถ้าน้ำพะ^{๑๙} ขึ้นล้นฝั่งก้อนหินก็ต้องจมซี ไม่จมได้อย่างไร น้อยหันไปหาพ่อเหมือนจะถามว่าจริงหรือที่แม่บอก แล้วจริงหรือที่ว่าเคยมีคนถูกยิงประหารชีวิตบนนั้นทำให้ก้อนหินเกิดเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

แม่แย้งตอบเสียก่อนว่า

“อย่าเที่ยวเอาน้ำชื่อนั้น แล้วไม่ต้องเที่ยว

๑๖ คนสงขลาจะเรียกชื่อโรงเรียนวรนาธิเฉลิม ว่า โรงเรียนวอวา และเรียกโรงเรียนมหาวชิราวุธ ว่า โรงเรียนมหาฯ สำหรับโรงเรียนวรนาธิเฉลิมนั้น สมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ทรงสร้าง คำว่า เฉลิม นั้นมาจากพระนามของพระองค์เจ้าหญิงเฉลิมเขตมงคล พระชายาในสมเด็จพระเจ้าฟ้ายุคลทิฆัมพร กรมหลวงลพบุรีราเมศวร์ ส่วนโรงเรียนมหาวชิราวุธ นั้นเป็นโรงเรียนมหาดเล็กหลวงสมเด็จพระอนุชาธิราชมณฑลภาคใต้ทรงตั้งถวายพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เดิมเครื่องแบบและตราตลอดจนยอดธงของโรงเรียนนี้ใช้สีน้ำเงิน-ขาว และวชิราวุธ เช่นเดียวกับโรงเรียนวชิราวุธในกรุงเทพฯ บุคคลสำคัญหลายท่านแม้ในปัจจุบันก็จบจากโรงเรียนมหาวชิราวุธก่อนเข้ามาเรียนต่อที่โรงเรียนสวนกุหลาบ เช่น พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ พลอากาศเอกสิทธิ เศวตศิลา ฯลฯ เป็นต้น

๑๗ มะตาเฮ มีตัวตนจริงแต่ได้เสียชีวิตไปนานแล้ว ครอบครัวนี้รักใคร่สนิทสนมกับครอบครัวผู้เขียนมากที่สุดอีกครอบครัวหนึ่งเป็นครอบครัวมุสลิมที่เคร่งศาสนามาก ชื่อ มะตาเฮ เป็นนามมุสลิมจากพระคัมภีร์เช่นเดียวกับนามคริสเตียนของชาวคริสต์ ผู้เขียนสันนิษฐานว่าเป็นชื่อเดียวกับ มัตถาย (Matthew) ในพระคัมภีร์ไบเบิลของคริสเตียน

๑๘ บางนรา คือที่ตั้งอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส

๑๙ น้ำพะ หมายถึง น้ำท่วม หน้าพะ หมายถึงน้ำท่วมตามฤดูกาล

ถามว่าจริงหรือไม่จริง ก็คนเขาว่าเป็นอย่างนั้นมานานแล้ว-”

“คลองที่นี้กว้างกว่าคลองแวงเลยนะคะแม่” น้อยหัดมือเข้ามาพร้อมๆ กับที่พ่อร้องบอกว่าห้ามทำอย่างนั้นเพราะสะพานรถไฟนั้นอันตรายมาก เคยมีคนตายมาแล้วเพราะยื่นศีรษะออกไป ทาง การเขาจึงเขียนห้ามไม่ให้ยื่นแขนขาออกไปนอก รถไปเป็นอันขาด ไม่ว่าจะเป็นสะพานแบบที่มีโค้ง ข้างบนหรือสะพานเตี้ยก็ตาม

น้อยหัดตัวลงนั่งพิงพนักเก้าอี้ที่เป็นไม้ขัดมัน มองดูสะพานข้ามแม่น้ำจากตรงนั้นแทน เธอมอง ดูแผ่นเหล็กสีดาปีนั้นว่ามันจะคมจนสามารถตัด นิ้วเธอขาดได้ที่เดียวหรือ ก็ไม่เห็นมันจะคมลอบ อย่างมีดในครัวเลย ดูมันที่อกว่ามีดบางของเธอที่ พี่แหมะลือว่า มีดขี้เท่อ เสียด้วยซ้ำ จึงหันมาทาง พ่อเพื่อขอคำอธิบาย แต่พ่อทราบก่อนแล้วและ พุดว่า

“สะพานมันไม่ได้คมหรอกถ้ามันอยู่เฉยๆ แต่ ความเร็วของรถไฟวิ่งจะทำให้มันคมเสียยิ่งกว่ามีด เหมือนต้นยางถ้ามันอยู่เฉยๆ แล้วแหมะหรือน้อย จะเอามือไปลูบมัน หรือเอาหัวไปพิงมัน ก็ไม่เป็นไร ไซ้ไหม แต่ถ้าต้นยางมันอยู่เฉยๆ แล้วแหมะกับ น้อยวิ่งอย่างรวดเร็วไปปะทะมัน ลูกก็จะเจ็บมือหรือ หัวแตกเลือดออกได้ เข้าใจไหม?”

สองพี่น้องพยักหน้า โดยเฉพาะน้อยนั้นพอได้ ยินว่า เลือดออก แค่นั้นก็คิดว่าเธอจะไม่มีวันยื่น แขนออกไปนอกรถไฟอีกตลอดชีวิตและคอยดูไม่ ให้ใครทำอย่างนั้นด้วย พี่แหมะถามพ่อว่า

“พ่อคะ คลองยะลาที่นี่กว้างมากกว่าคลอง แวงอย่างที่น้อยว่าจริงๆ ด้วย แล้วทำไมเขาไม่ เรียกว่า แม่น้ำยะลา ละคะ?”

“แก่งมากลูก ต้องไม่เรียกว่า คลอง ถูกแล้ว

ต้องเรียกว่า แม่น้ำ แต่เป็น แม่น้ำสายบุรี ไม่ใช่ แม่น้ำยะลา เพราะมันจะไหลออกทะเลที่อำเภอ สายบุรี จังหวัดปัตตานี เขาถึงเรียกว่า แม่น้ำ สายบุรี” พ่อแก้และอธิบายให้พี่แหมะฟัง

“แล้วน้ำในแม่น้ำสายบุรีนี้มันมาจากไหนคะ?” พี่แหมะถามต่อ

“ก็เหมือนแม่น้ำทุกสาย มีคลองหลายคลองที่ น้ำไหลมารวมกัน ชื่อไหมแหมะ ว่า คลองบนภูเขา ที่มองเห็นจากบ้านเราที่แวงก็ไหลมาลงที่แม่น้ำ สายบุรีนี่เหมือนกัน”^{๒๐} พ่ออธิบาย

“แล้วคลองแวงข้างบ้านเราก็ดูเหมือนที่แม่น้ำ สายบุรีด้วยไซ้ไหมคะ” พี่แหมะเรียกชื่อแม่น้ำอย่าง ถูกต้องแล้ว เธออยากให้คลองที่อาบและเล่นอยู่ ทุกวันมาลงแม่น้ำใหญ่อย่างนี้บ้าง แต่ต้องผัดหวัง เพราะพ่อบอกว่า

“ไม่ใช่ลูก คลองแวงของเราสั้นไหลไปรวมกับ คลองสุโขทัยไกล” พ่อว่า

เสียงน้อยร้องว่า “ว่า!” เบาๆ อย่างผัดหวัง ก่อนจะรู้สึกดีขึ้นเมื่อพ่อพูดต่อว่า “คลองแวงของ เราก็น่าสำคัญไม่น้อยน่าจะบอกให้ เพราะมันไหลไป รวมกับคลองอื่นกลายเป็นคลอง หรือบางคน เรียกว่า แม่น้ำสุโขทัยไกล แล้วมันก็กลายเป็น เส้นกั้นอาณาเขตระหว่างประเทศไทยและประ เทศสหพันธรัฐมาลายูที่เดียวนะ ไม่สำคัญหรือ?”^{๒๑}

“ฮือฮือ!” น้อยอุทานอย่างดีใจแถมฉงน ส่วนพี่แหมะคงนึกอะไรขึ้นมาได้จึงถามพ่อต่อ ทันทีว่า “พ่อคะ อย่างนี้ถ้าพ่อมีเรือ พ่อก็พายจาก แม่น้ำสายบุรีตรงนี้ขึ้นไปเรื่อยๆ ก็ไปถึงภูเขาหลัง บ้านเรา แล้วก็ไปถึงเหมืองทองโต๊ะโมะได้เหมือน กันลิคะ”

“ได้ลูก แต่พ่อพายไม่ไหวแน่ แล้วยังต้องเดิน ปาดงคิบบอีกนานมากกว่าจะถึงเหมืองโต๊ะโมะ” พ่อ

๒๐ ผู้เขียนสันนิษฐานว่าเป็นเส้นทางที่โต๊ะเวงพาพรรคพวกหนีสมเด็จพระราชวังบรมมหาสุรสิงหนาท จนเกิด อัยเยอเวง และ อำเภอแวงขึ้น กรุณาอ่าน แวงที่รัก ตอน เพิ่งรู้กำเนิด

๒๑ คว้าศึกษาเรื่องการปักปันเขตแดนระหว่างประเทศไทยและสหพันธรัฐมาลายูในสมัยรัชกาลที่ ๕ ที่อังกฤษวางแผนที่ และการต่อสู้ ด้วยสันติธรรมและเหตุผลของพระภิกษุวัดชลธาราสิงเหในอำเภอตากใบ

ว่า

“น้อยว่า อย่างนี้ทั้งแม่น้ำสุโขทัยกับแม่น้ำสายบุรีก็สำคัญมากลึคะ แล้วทำไมในหนังสือภูมิศาสตร์ของพี่แหมะไม่เห็นสอนไว้ให้รู้เลย น้อยก็ท่องจำได้แต่แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำบางปะกง แค่นี้แม่น้ำเท่านั้นเองละคะ ทำไมไม่ให้ท่องแม่น้ำสายบุรี แม่น้ำสุโขทัยไกล ด้วยละคะ?” น้อยถามเหมือนต่อว่าหนังสือเรียน

“คืออย่างนี้ลูก แม่น้ำทั้งสี่นั้นเป็นแม่น้ำใหญ่ในภาคกลางที่ทำให้ชาวนาสามารถทำนาผลิตข้าวให้เรากิน แม่น้ำอื่นที่สำคัญยังมีอีกมาก ถ้าลูกว่าแม่น้ำสายบุรีและแม่น้ำสุโขทัยไกลเป็นแม่น้ำสำคัญ น้อยต้องดูในแผนที่แล้วจำไว้ก็ได้เพราะเป็นแม่น้ำในเขตที่เราอยู่ เราสามารถเรียนรู้ด้วยการหาความรู้เอาเองก็ได้เหมือนกันนี่” พ่ออธิบายให้สองพี่น้องรับรู้

“แต่เขาไม่ได้บอกว่าสำคัญอย่างที่บอกนี่คะ” น้อยยังต่อว่าหนังสือเรียนอีก พ่อจึงอธิบายแถมว่า “จริงด้วยนะรู้จักแต่เส้นทางแม่น้ำยังไม่พอ พออายุมากขึ้น เรียนสูงขึ้น เราก็ต้องเรียนรู้ด้วยว่าเคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นที่แม่น้ำนั้นๆ ด้วย ถ้าเรียนรู้อย่างนี้แล้วลูกจะไม่ลืมเลย”

“พ่อ ลูกยังเล็กแค่เด็กชั้นประถมเท่านั้นนะ” แม่เตือนพ่อ และพ่อรับว่า

“จริงแม่”

สอง พี่น้องได้เห็นแต่ตัวจังหวัดยะลาที่คนเชื้อสายมลายูเรียกว่า **นิบง**^{๒๒} คราวนี้พ่ออธิบายแต่เพียงสั้นๆ ว่าตัวเมืองยะลาเป็นเมืองใหม่ เป็นจังหวัดเดียวตั้งแต่สงขลาลงไปจนถึงสุโขทัยที่ตัวอำเภอเมืองตั้งอยู่ติดเส้นทางรถไฟ จังหวัดสงขลา คนโดยสารจะลงที่สถานีชุมทางหาดใหญ่ จังหวัดปัตตานีก็ลงที่สถานีโคกโพธิ์ จังหวัด

นราธิวาสก็ลงไฟที่สถานีตันหยงมาลี จากสถานีที่ลงก็ต้องต่อรถยนต์โดยสารเข้าอำเภอเมืองอีกต่อหนึ่ง

เมื่อผ่านสถานียะลาแล้วรถไฟก็วิ่งเร็วขึ้นๆ แล้วก็ช้าลงอีกเพื่อเตรียมเข้าจอดสถานีต่อไป เป็นอย่างนั้นครั้งแล้วครั้งเล่าจนพ่อบอกว่า

“เดี๋ยวก็ถึงสถานีตาเซะแล้ว คอยดูกันนะว่าพวกฝรั่งเขาทำสวนยางเขาอย่างไร”

แล้วสองพี่น้องก็ได้เห็นสวนยางของฝรั่งที่ตาเซะเป็นครั้งแรก น้อยนั้นตื่นตาตื่นใจมากที่เห็นบ้านสวย เนินสวย สวนยางสวยอย่างนั้น เธอคิดว่า

ทำไมพวกฝรั่งเขาทำที่อยู่ของเขาสวยอย่างนั้นนะ สวนยางอันกว้างใหญ่ของเขาไม่เหมือนป่ายางที่แวง เขาปลูกต้นยางเป็นแถวๆ ยาวลี้ลี้เข้าไปจนสุดสายตา แต่ละต้นห่างเท่ากันเสียด้วย มองทางไหนจะตรงหรือเอียงเธอก็เห็นต้นยางเป็นแนวเดียวกันหมดเลย จากสถานีรถไฟเห็นบ้านพักคนงานอยู่ใกล้ๆ เขาปลูกเหมือนกัน ตรงกันหมด สูงขึ้นเรื่อยๆ ไปบนเนิน ทุกหลังทาสีขาวสะอาดเรียบร้อย ไม่กระดำกระด่าง แม้แต่ชั้นบันไดก็เรียบร้อยเท่ากันหมด สองข้างของบันไดแต่ละชั้นเขาปลูกดอกกุหลาบและดอกพอกैตมีน้อดเต็มไม่ใช่เป็นกอๆ อย่างที่บ้านนายอำเภอแวง แล้วทำไมดอกไม้ของเขาดูช่างขึ้นงดงามอย่างนั้น

น้อยพึมพำกับพี่แหมะว่า

“น้อยนึกว่าบ้านฝรั่งที่เราเห็นในรูปเป็นอุเมาะบาต (บ้านตึก) ถึงได้สวย แต่ที่นี่เป็นบ้านไม้เหมือนกัน แล้วทำไมของเขาสวยได้ละ นะพี่แหมะนะ”

“พวกฝรั่งเขาทำอะไรมีระเบียบ ปลูกบ้านก็ทำเหมือนกัน กัน ไม่เล็กมั่งใหญ่มั่ง ทาสีขาวก็ช่วย

๒๒ เท่าที่สันนิษฐานกัน คำว่า ยะลา มาจากภาษามลายูว่า ยาลอ ซึ่งแปลว่า แห ซึ่งฟังดูไม่เข้ากันเลย ส่วน นิบง นั้นก็เป็นภาษามลายู แปลว่าต้นชะโอน

๒๓ เท่าที่ทราบและได้เห็นตาเซะในระยะหลัง บ้านพักและสวนยางอันมีระเบียบงดงามดังที่บรรยายไว้ได้หมดไปเสียแล้ว น่าจะเช่นเดียวกับบ้านพักของพวกฝรั่งที่เคยได้สัมปทานบนเหมืองทองโต๊ะโมะที่หมดไปแล้วเช่นเดียวกัน

ให้ดูสะอาดตาดี ดูหลังใหญ่ข้างบนสุดบนเนินโนนซีใหญ่เบือเริ่ม นั่นเป็นบ้านพักของผู้จัดการใหญ่^{๒๓} บนเหมืองทองโตะโตะสวยกว่าที่นี่เสียอีก ภูเขาที่สลับซับซ้อนสวยงามมากกว่า ดอกกุหลาบบนเขาโตะโตะโตขนาดจานรองถ้วยชาแน่ะ อากาศบนภูเขาโตะโตะเย็นกว่า ดอกกุหลาบจึงโตงามกว่าที่นี่” พ่ออธิบายให้ลูกเข้าใจ

“น้อยอยากไปเห็นจัง แต่ไม่ได้ไปสักที” น้อยบ่นพลางมองไปทางพี่แม่ที่นั่งกับแม่ด้วยความหวังจะได้รับการสนับสนุนจากพี่สาว แต่พบว่าทั้งแม่และพี่แม่ม่อยหลับคอเอียงไปคนละทางเสียแล้ว ปล່อยให้เธอนั่งมองสองข้างทางรถไฟไปคนเดียว จนพ่อสะกิดแม่บอกว่า

“แม่ จะถึงโคกโพธิ์แล้ว”

แม่ยับยั้งตัวลุกขึ้นด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง แต่สำรวมเต็มที่ บอกลูกว่า

“ประเดี๋ยวถึงวัดช้างให้ ลูกไหว้ตามแม่นะ นี่เป็นวัดที่ท่านโคะ^{๒๔}สร้าง ท่านศักดิ์สิทธิ์มากลูก เขาว่าที่ชื่อวัดช้างให้เพราะช้างที่ท่านนั่งมาหยุดตรงนี้ไม่ยอมไปต่อ เหมือนจะบอกให้ท่านสร้างวัดตรงนี้เลยเรียกว่าวัดช้างให้ บางคนเขาว่าพอช้างมาถึงตรงนี้ช้างนั้นก็ร้องให้เสียงดังจึงได้ชื่อว่า วัดช้างให้แม่แต่ฝรั่งและญี่ปุ่นก็ได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของท่านท่านเกิดมาเป็นเพียงลูกทาสนะ แต่ท่านก็ลู^{๒๕}เป็นดวงไฟ มีดวงไฟที่เป็นเงรตามท่านขึ้นไปด้วยเอาละ รอดจะหยุดแล้ว ลูกมองไปที่พระเจดีย์ให้หนึ่งนะแล้วยกมือไหว้”

วัดช้างให้ตั้งอยู่ทางด้านขวามือของทางรถไฟจากสุโขทัยไกล ทั้งสองพี่น้องทำตามพี่แม่สั่งอย่างเรียบร้อย น้อยนั้นไม่ลืมที่จะให้แม่สัญญาแก่อนว่า

“เดี๋ยวแม่เล่าเรื่องท่านโคะท่านลุนะคะ แล้วเรื่องฝรั่งกับญี่ปุ่นด้วยคะแม่” ๓

๒๔ ท่านโคะ ที่คนสงขลาเรียกนั้น ต่อมาได้เติมพยางค์ พะ ลงข้างหน้า กลายเป็น ท่านพะโคะ ไป และต่อมาก็ นามเดิมของท่านรวมทั้งแหล่งกำเนิดในจังหวัดสงขลาที่ดูเหมือนจะรู้จักกันน้อยลง ผู้คนทั้งประเทศเปลี่ยนไปเรียกขานท่านว่า หลวงพ่อทวด และแทนวัดพะโคะในจังหวัดสงขลาไปรู้จักท่านเกี่ยวเนื่องกับวัดช้างให้ในจังหวัดปัตตานี ท่านจึงกลายเป็น หลวงพ่อทวดวัดช้างให้

๒๕ เรื่องท่านโคะลุนี่รู้และเล่ากันมาต่อๆ ในจังหวัดสงขลาหลายชั่วอายุคน คำว่า ลุนั้น แน่นนอนว่าถูกตัดมาจากคำว่า บรรลุ อันหมายถึง นิพพาน

หมายเหตุ ๑. ผู้เขียนตั้งใจจะเขียนตอนนี้ให้ยาวเพื่อบันทึกเรื่องของศิลปะโบราณที่ได้ทันเห็นในจังหวัดสงขลาแต่ไม่อาจทำได้ด้วยสาเหตุแห่งสุขภาพที่ทรمانอย่างรุนแรงทั้งไขข้อ ข้อเท้าที่ปวดทั้งกระบอกตาและอาการปวดศีรษะจนถึงอาเจียน ได้รับการเตือนจากบางคนที่รู้จักว่าให้ระวังเพราะมีคนที่ว่าเป็นไขข้อปวดลามไปหมด แล้วตรวจพบว่าแท้จริงเป็นมะเร็งเมื่อวานนี้ (เสาร์ที่ ๑๕ ธ.ค. ๕๐) แพทย์พบปัญหาเรื่องตาชวาก่อนว่า เป็นแผลในตาตาเพราะเชื้อไวรัส ห้ามอ่านหรือพิมพ์หนังสือสองสัปดาห์ ได้แอบต่อหมอเข้านี้เล็กน้อยเพื่อตรวจความถูกต้องจากแผนที่และการโทรศัพท์ถามเพื่อนและญาติที่อำเภอวัง และแก้ไขได้เพียงตอนต้นนี้ก่อน จะต่อได้ในฉบับหน้า ขอบพระคุณและขอบใจทุกท่านที่ปลื้มโมโศกและในกรุงเทพฯ ที่ให้ความช่วยเหลือห่วงใยเรื่องความเจ็บป่วย

๒. บ้านท่าฝั้งคลองที่ท่านผู้อ่านได้เห็นภาพบางส่วนนั้นมีอันเป็นไปอย่างกะทันหันถูกโกงไปขายเสียแล้ว เป็นวิบากที่ซึ้งลงไปบนความป่วยไข้ กว่าจะทำใจไม่ให้ยึดและให้คิดว่าบ้านที่พ่อแม่สร้างมายังอยู่ในความทรงจำได้ตลอดไปก็กินเวลาหลายวัน

๓. ได้รับข่าวจากลัดดา ปานสมทรง ที่ท่านผู้อ่านได้เห็นภาพถ่ายในฉบับที่แล้ว และจากนวล หลานลูกของพี่แม่ที่ยังคงติดอยู่ในบ้านท่าฝั้งคลองที่ถูกโกงไปขายว่าแว้งเกิดอุทกภัยอย่างแรงชนิดที่ไม่เกิดมาก่อน ตอนแรกคิดว่าเป็นน้ำจากภูเขาสันกาลาศิริ พอน้ำลดได้เล็กน้อยก็ท่วมอีก ต้องขนย้ายผู้คน ข้าวของกันอลหม่านมารู้กันต่อมาเมื่อวานขึ้นว่าทางฝั้งมาเลยเชียวก็ท่วมและเขาผันน้ำมาทางฝั้งไทย เข้าวันนี้ (อาทิตย์ที่ ๑๖ ธ.ค. ๕๐) นวลโทรศัพท์มาบอกว่าน้ำท่วมหนักอย่างยิ่งจนไม่สามารถอยู่ได้แล้วแม่เป็นบ้านใต้ถุนสูง เห็นว่าเขื่อนในมาเลยแตกแล้ว

วาระเช่นนี้ชาวบ้านไม่ว่าเชื้อชาติและศาสนาใดก็เห็นกันชัดด้วยความขอบคุณอย่างยิ่งที่ผู้มาช่วยด้วยเรือท้องแบน ขนข้าวของและผู้คน คือ ทหารไทยโปรดคิดด้วย - ชบาบาน

พรรคการเมืองที่เสนอลัทธิประชานิยมแล้วได้รับเลือกเข้ามาบริหารประเทศ
นี่ยังมีประชานิยมที่แท้
ปัญหาต่างๆ จะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อไหร่ คนไทย จะรู้ชะตา呢

การเลือกตั้งในประเทศไทยก็ตาม หากประชาชนส่วนใหญ่ยังหลงเห็นดีเห็นงามกับพรรคการเมืองที่เสนอแนวทางประชานิยมมากกว่าการลองให้ประชาชนรู้จักดำรงชีพอยู่อย่างพอเพียง

หรือสนองความต้องการให้ประชาชนอย่างไม่คำนึงถึงศีลธรรม เช่น สอนทวยเบอร์ให้ สอนโฆษณาเครื่องตีแอลกอฮอล์ตามสื่อต่างๆ ได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งให้ เป็นต้น

หากพรรคการเมืองที่นำเสนอลัทธิประชานิยมแล้วได้รับเลือกเข้ามาบริหารประเทศ ผมเห็นว่าประเทศนั้นยังมีใช้ประชานิยมที่แท้ ปัญหาต่างๆ ก็จะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เหมือนเดิม

ประชานิยมที่แท้ต้องสนองตอบประชาชนที่ใฝ่ศีลธรรม แม้จะมีจำนวนน้อยกว่าประชาชนที่พร้อมละเมิดศีลธรรมเพื่อเงินหรือเพื่อลาภ ยศ สรรเสริญ โลภยศ

ช่วงนี้ประเทศไทยมีปัญหาเรื่องการส่งออก เพราะเงินบาทแข็ง เงินดอลลาร์ตก แต่นี่ยังไม่ใช่ปัญหาที่แท้จริง ปัญหาที่แท้จริงก็คือรัฐบาลไม่เน้นวิถีสรรพสุจริตพอเพียง จึงไปเน้นเรื่องรายได้จากการส่งออกเป็นความสำคัญของประเทศ ไม่มุ่งอยู่ได้ด้วยการพึ่งตนเอง ชีวิตของคนไทยไปแขวนอยู่กับคนต่างประเทศ ความภาคภูมิใจในผืนแผ่นดินไทยจึงสลายไป

ทั้งนี้คงเป็นเพราะนโยบายรัฐบาลที่ผิดพลาดต่อชาวไร่ชาวนาที่เป็นคนส่วนใหญ่ ที่มุ่งปลูกเพื่อขาย เพื่อการส่งออกต่างประเทศ มิได้ส่งเสริมให้ปลูกเพื่อกินหรือปลูกแบบพออยู่พอกินตามแนวพระราชดำริ ถ้ามีเหลือจึงขาย หรือแจกฟรีแก่ประเทศที่ขาดแคลนก็ยังได้

เมื่อไหร่คนไทยจะรู้ชะตา呢

ดังนั้นปีใหม่นี้ผมขอให้ฝ่ายบริหารประเทศช่วยมอบความสุขที่แท้และยั่งยืน แก่คนไทยด้วยคุณธรรมที่รู้พอเพียง ๕

หัวใจโลก-หัวใจเรด

กันยายน ของทุกปี ตรงกับ “วันหัวใจโลก” 30 ปี ๒๕๕๐ สังคมร่วมรณรงค์เรื่องนี้ในหัวข้อ “ร่วมมือร่วมใจเพื่อสุขภาพหัวใจที่ดี” พร้อมกับอีก ๑๐๐ ประเทศทั่วโลก เพื่อเน้นย้ำบทบาทความสำคัญของครอบครัวที่มีต่อสุขภาพหัวใจของสมาชิก

แต่ในขณะที่เดียวกับนโยบายดังกล่าวกำลังได้รับการโฆษณา สร้างกระแส ชาวคนฆ่าตัวตายที่มีอายุตั้งแต่ ๓๐-๓๙ ปีมีมากขึ้น และมักทำสำเร็จ ทั้งที่วัยนี้ส่วนมากยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ กำลังดำเนินอยู่ในช่วงรุ่งโรจน์ น่าจะเป็นชาวคนในวัยนี้

มีไฟสร้างสรรรับใช้สังคม บริการเพื่อนมนุษย์ กลับกลายเป็นเรื่องที่ทางสมาคมป้องกันการฆ่าตัวตายโลก (World Suicide Prevention Day) นำมาแถลงข่าวนี้ในวันที่ ๑๐ กันยายนของทุกปี

ข้ายังบอกอีกว่าหากมีคนฆ่าตัวตายสำเร็จ ๑ คน จะมีคนพยายามฆ่าตัวตายตามเพิ่มขึ้นอีก ๑๐ คน ตามมา และแม้จะทำไม่สำเร็จก็จะพยายามต่อไปจนกว่าจะสำเร็จ

ทางการแพทย์สุขภาพจิตบอกว่าลักษณะดังกล่าวนี้ถือว่าเป็น “โรคลจิต” เกิดจากการเก็บกดที่ถูกทำร้ายก่อนประการหนึ่ง กับความเป็นห่วง

บุคคลที่รักว่าจะอยู่ไม่ได้หากขาดตนเองอยู่ด้วย อีกหนึ่ง

รวบรวมรวบรวมความว่าเหตุของการฆ่าตัวตาย มาจากโทษะ กับราคะนั่นเอง

รายงานข่าวยังบอกอีกว่าคนที่ฆ่าตัวตายช่วง อายุ ๘๐ กว่ามีมากที่สุด พอๆ กับวัย ๓๐ กว่า ข้างต้น

คงจะกล่าวได้ว่าวัยที่กำลังแข็งแรงได้ **“เต็มที”** กับวัยที่กำลังลำบากการใช้งาน **“เต็มที”** ครองแชมป์ ในเรื่องนี้

โรคดังกล่าวนี้คงจะเป็นโรคหัวใจที่เกิดขึ้นกับ ทุกชาติ ทุกภาษา ที่ระบุว่าฆ่าตัวตายระยะอายุ ๓๐-๓๙ ปีนั้น เป็นคนไทยส่วนใหญ่ และมักทำ สำเร็จด้วย สาเหตุมาแต่มีปัญหาเรื่องครอบครัว เศรษฐกิจ การเมือง สังคม

แม้ว่าคนในวัยอื่นก็ต้องเผชิญกับปัญหา เดียวกัน แต่เมื่อเป็นวัยฉกรรจ์ที่กำลังมีพลัง กำลังมาก ย่อมมีแรงดิ้นรนมาก มีความรุนแรง มาก หากแต่ว่าพลังกำลังนั้นถูกใช้ไปในทิศทางที่ ผิดเท่านั้น

เมื่อมีกำลังแรง อารมณ์แรง ก็ใช้กำลังใช้ อารมณ์ไปในทิศทางที่แรงๆ ตามกำลังของกิเลสที่ แรงเป็นพื้นฐานเดิมอยู่ด้วย จึงไม่เป็นการแปลก อะไรที่เขาจะฆ่าตัวเองพร้อมๆ กับฆ่าคนอื่นตาม ไปด้วย

ยังมีเหตุการณ์แรงๆ ในสังคมเกิดให้เห็นทุกวัน ทั้งที่อยู่ใกล้ตัว รอบตัว ในบ้าน ในที่ทำงาน ในเมือง ในป่า ทั้งที่พบเห็นติดตามรายการจากสื่อสารทุก รูปแบบ ก็ยังเป็นแรงกระตุ้นต่อมความรุนแรงให้ แสดงตัวออกมาทุกเมื่อ เฉากเช่นเดียวกับความ ร้อนของน้ำเดือดอยู่ในกายย่อมมีแรงดันพุ่งออกแม้ จะเป็นน้ำก็ย่อมผลัดขบวนรถไฟให้เคลื่อนไปได้ทั้ง ขบวน

ยิ่งข่าวสารความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากน้ำมือผู้ สร้างสถานการณ์ทำทนายฝีมือของรัฐบาลทาง ปักษ์ใต้ ที่ไม่เคยมีการฆ่าประเภทนี้มาก่อน แม้จะ มีอาชญากรทำอาชญากรรมทุกสมัยก็ตาม แต่

การพันคอผู้ไม่มีโอกาสต่อสู้ ไม่รู้เลยสักนิดว่า ตัวเองไปกระทำร้ายต่อใครไว้ คนนั้นถึงได้มาพัน คอเขา

ยังผู้ที่ถูกฆ่าเป็นเด็ก คนชรา ประชาชนหาเช้า กินค่ำ تراกตราทำงานหาใส่ปากท้องไปวันๆ ไม่ได้ อยู่สบาย อิ่มหนำพื้มนกว่าผู้กระทำมาตกรรมนั้น เลย แต่ต้องมาถูกฆ่าขาดเซยแทนผู้ใหญ่ที่เป็นเหตุ โดยตรง โดยที่อำนาจรัฐก็ไม่อาจช่วยบรรเทา ความโหดเหี้ยมเหล่านี้ได้

เมื่อมีตัวเลขที่คนปกติสามัญนำมาเปรียบเทียบ ความเร็วยิ่งกว่าของตนของตนได้ โฉนดการ กระทำตามโทษะ สนองความไม่ชอบใจในชีวิต ประจำวันของตน ของตนจะได้แรงหนุนส่งแนวคิด เชิงกระทำแรงๆ เหล่านี้

ขณะเดียวกันผู้มีหน้าที่ต้องคิด หาวิธีการ แก้ไขความทุกข์ร้อนของประชาชน กลับคิดแก้ ปัญหาด้วยการส่งเสริมชักจูงให้คนไปท่องเที่ยว ห่วงแต่เรื่องรายได้ที่ตกต่ำลงจากรูกรักท่องเที่ยว ที่เป็นทางมาของเงินจากกระเป๋านักท่องเที่ยว ต่างประเทศใกล้เคียงที่นิยมหาความบันเทิง จากแหล่งอบายมุขที่จังหวัดชายแดนเหล่านี้ ฯลฯ

โรคจิตจึงกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่ใครพบ เห็นก็ไม่ใคร่จะเกิดธรรมสังเวช มีหน้าซ้ำกลับ พยายามสร้างสิ่งอื่นๆ มากลบเกลื่อน แหล่งบันเทิง แหล่งอบายมุขแปลกๆ พิสดารจึงเกิดขึ้นเป็นระลอก จนกระทั่งผู้ออกกฎหมายต้องใช้สติปัญญาในการ ควบคุมกันหัวปวดหัวววม วิธีระดมสมองจึงเป็น กลการที่ทันสมัยที่สุด จึงไม่เป็นความวิเศษอะไร ที่ยุคนี้เป็นยุคแรกของการยกเลิกสิทธิ **“ให้ประชามติ รัฐธรรมนูญ”** แก่ประชาชนทั่วประเทศ

หากประชามติเป็นยา ก็คงจะเป็นยาประเภท ชะลออาการปวดเท่านั้น ไม่น่าจะใช่ยาแก้ปวด โดยตรง หากตัวเชื้อโรคที่เป็นต้นเหตุยังไม่ตาย

โรคจิตนั้นมาจากเหตุคือ **“โทษะ-ราคะ”** คนใดไม่ล้างโทษะ ไม่ล้างราคะ ก็ไม่พ้นโรคจิต การ ที่กรมสุขภาพจิตยกเรื่องนี้ขึ้นมาปรารภ จึงไม่ใช่ คำกล่าวหาที่ไม่มีมูล มีหน้าซ้ำยังเป็นความเห็นที่

สอดคล้องกับทางพุทธศาสนาด้วย

ทั้งเคยได้ยินพระมหาเถระผู้มีชื่อเสียงระดับโลกองค์หนึ่งกล่าวว่า พระโศดบันที่พันสังโยชน์ ๓ ได้แล้ว นับเป็นผู้พ้นโรคจิตเพียง ๓๐ % เท่านั้น จึงต้องฝึกฝนไตรสิกขา คือ ศีลสิกขา จิตสิกขา ปัญญาสิกขาต่อไปอีก จนกว่าจะละสังโยชน์หมด ทั้งโอรัมภาคิยะสังโยชน์ และอุทัมภาคิยะสังโยชน์

ยังมีข่าวตรงกันข้ามกันอีกเรื่องหนึ่งว่าสินค้าฟุ่มเฟือย ๗ เดือน ฟุ้ง ๒๐.๑๗ % คนไทยชอบกระจายสูญ ๓.๒๖ ล้านดอลลาร์ คนไทยไม่พอเพียงยังติดฟุ้งเฟ้อ ตัวเลขนำเข้าสินค้าฟุ่มเฟือย ๗ เดือนฟุ้ง ๒๐.๑๗ % สูญเงิน ๓.๒๖ พันล้านเหรียญพาณิชย์ชี้แก่ยาก เป็นค่านิยมหลงแบรอนด์เนมหวังยกภาพลักษณ์ให้ตัวเอง นาฬิกาสวิส “โมรุ่ม” ปลื้มยอดขายในไทยติดอันดับหนึ่ง ๓ ปีซ้อน

นาฬิกาเป็นวัตถุประเภทหนึ่งที่ใช้บอกเวลาก็จริง แต่คนลืมไปสนิทเลยว่าเราซื้อเวลาไม่ได้ เรานับถอยหลังไม่ได้ เราชะลอเวลาไม่ได้ เวลานั้นจะต้องเคลื่อนไปทุกๆ ขณะ ไม่ยกเว้นแม้ความตายภัยอันตรายต่างๆ ความเจ็บไข้ได้ป่วย ใครขอผิดผ่อนเวลาได้บ้าง ใครหยุดเวลาได้บ้าง สุดท้ายก็คือต้องมีจุดจบเหมือนกัน ความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ ที่ดูประหนึ่งช่วยชะลอเวลาตายให้แก่ผู้ป่วยได้ แต่วันหนึ่งที่ไม่มีการพึงประสงค์ก็มาถึง เพียงแต่การได้บำบัด การรอสองอารมณ์ไม่ยอมให้สิ่งที่ไม่อยากให้เกิดขึ้นเกิดขึ้นพรางความรู้สึกไว้เท่านั้น และคนก็ไม่เคยนำมาใครครวญสอบทวน ทำความเข้าใจให้เข้าถึงสัจธรรมเหล่านี้ ดังที่พระพุทธองค์ตรัสบันทึกไว้ในพระสูตรตันตปิฎกฉบับหลวง เล่มที่ ๑๐ มหาสติปัฏฐานสูตรข้อที่ ๒๕๙ ว่า

“ความปรารถนาย่อมบังเกิดแก่ผู้มี “ความแก่เป็นธรรมดา” อย่างนี้ว่า โอหนอ ขอเราไม่พึงมีความแก่ ขอความแก่อย่ามีมาถึงเราเลย ข้อนั้นย่อมไม่พึงได้สมปรารถนา

ความปรารถนาย่อมบังเกิดแก่ผู้มี “ความเจ็บเป็นธรรมดา” อย่างนี้ว่า โอหนอ ขอเราไม่พึงมีความเจ็บ ขอความเจ็บอย่ามีมาถึงเราเลย

ข้อนั้นย่อมไม่พึงได้สมปรารถนา

ความปรารถนาย่อมบังเกิดแก่ผู้มี “ความตายเป็นธรรมดา” อย่างนี้ว่า โอหนอ ขอเราไม่พึงมีความตาย ขอความตายอย่ามีมาถึงเราเลย ข้อนั้นย่อมไม่พึงได้สมปรารถนา ก็การปรารถนาสิ่งใดแล้วไม่ได้ แม้อันนั้นก็เป็นทุกข์”

ความจริงที่ต้องแก่ย่อมมีในความเป็นหนุ่มสาว ความจริงที่ต้องเจ็บไข้ ย่อมมีในความไม่มีโรค ความจริงที่ต้องตายย่อมมีในชีวิต แม้ผู้ใดพึงมีอายุอยู่ได้ ๑๐๐ ปี ก็มีความตายเป็นเบื้องหน้า ความตายย่อมไม่ละเว้นอะไรๆ ย่อมย้ายทั้งหมดทีเดียว

มีข้อมูลน่าคิดอีกเรื่องหนึ่งคือ การสู่มข้อมูลความคิดเห็นจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเก่าแก่ของรัฐในเมืองไทยส่วนใหญ่เชื่อว่าตัวเองจะมีเงินเดือนเดือนละ ๕ หมื่นบาท ถึง ๑ แสนบาทในอีก ๑๐ ปีข้างหน้าหรือ ๑๒.๕ เท่าของรายได้เฉลี่ยในปัจจุบันอีก ๙ % เชื่อว่าตัวเองจะมีเงินเดือนถึง ๒ แสนจากนักศึกษาศึกษาเพศชายคณะพาณิชยศาสตร์ บัญชี สถาปัตยกรรม ทันตแพทย์ วิศวกรรม

ส่วนค่าบัญชีค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายแบ่งเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว ๓๕ % สะสมเป็นอสังหาริมทรัพย์ ๒๑ % ค่าเล่าเรียนของลูก ๑๔ % ค่ารักษาพยาบาลพ่อแม่ ๘ % ค่ารักษาพยาบาลตัวเอง ๒ %

เทียบอัตราส่วนแล้วดูประหนึ่งจะเป็นคนมีคุณธรรมไม่น้อย ที่ยังขึ้นบัญชีค่าใช้จ่ายกตัญญู กตเวทีไว้ด้วย แต่เมื่อนำมาเทียบเคียงกับค่าใช้จ่ายส่วนตัวแล้วยังห่างไกลกันนัก ทั้งนำคติน้อยกว่าค่าใช้จ่ายส่วนตัวนั้นนำไปใช้ด้านใดบ้าง ส่วนใหญ่คงไม่ใช่ใช้ส่วนภาษีให้รัฐ น่าจะเป็นค่าใช้จ่ายกิน ดื่ม เสพความสนุกสนานเพลิดเพลินนั้นแหละ ทั้งๆ ที่ความแก่ ความเจ็บป่วยก็บีบคานมาพร้อมกับวันวานที่เคลื่อนไป ซึ่งแน่นอนว่าต้องใช้ในส่วนนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีหน้าซำไม่อาจต่อรองราคาได้ง่ายๆ เมื่อความป่วยมาถึงไม่เช่นนั้นปัญหาเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างคนไข้กับโรงพยาบาลคงไม่มีให้ใครได้รับฟังประจำวันตลอดมา แผนกผู้ป่วยอนาถา ยาแพง การเรียก

คำรักษาเกินคาดหมาย เกิดคู่กรณีร้องเรียน ฟ้องร้องระหว่างกันและกันอยู่เสมอ

ทั้งพระพุทธองค์ก็ตรัสเตือนสติเราไว้ว่า “ผู้มีความปรารถนาว่า ขอเราไม่เพียงมีความเจ็บ ขอความเจ็บอย่ามีมาถึงเราเลย ข้อนั้นยอมไม่พึงได้ สมปรารถนา ความจริงที่ต้องเจ็บไข้ ย่อมมีความไม่มีโรค”

หากนำความนี้มาเป็น “ธรรมานุสติ” ไม่ให้หลงระเหิงในโลกีย์สุขทางทวารทั้ง ๖ ที่ตรัสว่าเป็นตั้งพยับแดด ตั้งเกลียวคลื่นเท่านั้น ก็จะไม่เกิดความเพลิดเพลินในการเสพรูป รส กลิ่น เสียง ธรรมารมณ์ต่างๆ ที่พัดผ่านตามแรงกระทบ ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยไม่ต้องทุกข์ยามไม่ได้สมปรารถนา ไม่ต้องทุกข์ยามพลัดพราก ไม่ต้องทุกข์ยามแตกสลายไป

ชีวิตแต่ละคนนั้นใช้ยาวนาน วันหนึ่งๆ ผ่านไปแล้วก็ผ่านไปเลย ไม่อาจย้อนหลังกลับคืนได้ ฉะนั้นควรใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เป็นบุญเต็มที่ แทนการปล่อย หรือนำไปทำสิ่งทำลายประโยชน์ สร้างสิ่งที่เป็นบาปเป็นโทษให้แก่ตน ให้แก่สังคม ดังจะเห็นง่ายๆ เช่น คนเกียจคร้าน คนทำชั่ว ทั้งๆ ที่มีร่างกายแข็งแรงเท่ากับคนขยัน คนทำดีอื่นๆ แต่คนที่หลงผิดเหล่านี้กลับคิดว่าตัวเองฉลาดกว่า ได้เปรียบกว่า เพราะเข้าใจผิดว่าเกียจคร้านไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย ไม่เสียเหงื่อทำชั่วได้กำไรกว่า ได้อะไรมากกว่าคนอื่น

ความเข้าใจผิดดังกล่าวนี้ทำให้โลกบอบช้ำ ทำให้หัวใจเกิดโรค โรคกิเลสต่างๆ ที่รุมเร้าใจ ทำให้แผ่กระจายกระแสส่งผลให้โลกร้อนขึ้น สังคมทุกข์มากขึ้น แทนที่คนจะคิดแก้ไขด้วยการเปลี่ยนความคิดใหม่ เปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ กลับคิดออกนอกเหตุแท้จริง ไปสร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนต้องบวงสรวง ต้องบนบานศาลกล่าว ต้องเซ่นสังเวยเรียกร่องให้เป็นผู้แก้ ทั้งๆ ที่คนนั้นแหละเป็นตัวเหตุที่ก่อ

จึงไม่ต้องสงสัยว่าทำไมการสร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของขลังจึงพิสดารออกนอกกรอบพุทธศาสนา

มากขึ้น เพราะพระพุทธองค์ตรัสว่า “ความไม่มีโรคทางกายก็ยังมีปรากฏ แต่ชนเหล่าใดให้คำมั่นสัญญาถึงความไม่มีโรคทางใจแม้สักครู่หนึ่งหาได้ยากในโลก”

การทำตนให้พัวพันด้วยกาม สุขในกามทั้งหลายเป็นสิ่งเลว เป็นของชาวบ้าน เป็นของคนที่ยังมีกิเลสหนา ไม่ใช่ของคนที่ประเสริฐ ไม่มีประโยชน์

ส่วนการทำตนให้เหน็ดเหนื่อย เป็นความลำบากแก่ตน ไม่ใช่ทางของผู้ประเสริฐ ไม่มีประโยชน์

ก็ความประพฤตีสายกลาง ที่ตถาคตได้รู้แจ้งแล้วด้วยปัญญาอันยิ่ง ทำดวงตาให้เกิด ทำญาณ (รู้อริยสัจ) ให้เกิด ย่อมเป็นไปเพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความรู้แจ้ง เพื่อดับกิเลสและทุกข์

ทางสายกลางนั้นคือ อริยมรรคมีองค์ ๘ อันคือ

๑. สัมมาทิฐิ มีความคิดเห็นที่ถูกต้องว่านี่เป็นทุกข์ นี่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ นี่เป็นความดับทุกข์ นี่เป็นข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ได้

๒. สัมมาสังกัปปะ มีความไตร่ตรองที่ถูกตรง ไตร่ตรองในการออกจากกาม ไตร่ตรองในการไม่พยายาบท ไตร่ตรองในการไม่เบียดเบียน

๓. สัมมาวาจา มีการเจรจาที่ถูกตรง เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ งดเว้นจากการพูดส่อเสียด งดเว้นจากการพูดคำหยาบ งดเว้นจากการพูดเพื่อเจ้อ

๔. สัมมากัมมันตะ มีการงานที่ถูกตรง เจตนา งดเว้นการฆ่ามนุษย์ งดเว้นการฆ่าสัตว์ งดเว้นการลักทรัพย์ งดเว้นการประพฤตีสกปรกในกาม

๕. สัมมาอาชีวะ มีการเลี้ยงชีพที่ถูกตรง ละการเลี้ยงชีพที่ผิดเสีย

๖. สัมมาวายามะ มีความพยายามที่ถูกตรง มีความพอใจให้เกิดพยายาม ตั้งต้นเพียรระครองจิตไว้ ตั้งจิตไว้เพื่อมิให้สิ่งชั่วอันลามกที่ยังไม่เกิดบังเกิดขึ้น เพื่อละสิ่งชั่วอันลามกที่ยังเกิดขึ้นแล้ว

เพื่อให้ความจริงที่ดีที่ถูกตรงที่ยังไม่เกิดบังเกิดขึ้น
เพื่อให้ความจริงที่ดีที่ถูกตรงที่บังเกิดขึ้นแล้วมี
ความตั้งมั่น ไม่พินเพื่อนเพิ่มพูนไพบูลย์ เจริญ
บริบูรณ์

๗.สัมมาสติ มีการระลึกที่ถูกตรง พิจารณา
เห็นกายในกายเนืองๆ อยู่ เห็นเวทนาในเวทนา
เนืองๆ อยู่ เห็นจิตในจิตเนืองๆ อยู่ เห็นธรรมใน
ธรรมเนืองๆ อยู่ มีความเพียรความรู้ตัวอยู่เสมอ
มีสติกำจัดความโลภและความเสียใจในโลก

๘.สัมมาสมาธิ มีความตั้งจิตมั่นที่ถูกตรง ตั้ง
ใจสงัดจากกาม สงัดจากสิ่งชั่ว จนบรรลุฌานทั้ง ๔
เป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่

(จากพระไตรปิฎก ภาษาไทยฉบับหลวงเล่มที่
๔ “ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร” ข้อที่ ๑๓ เล่มที่ ๑๙
และ “วิภังคสูตร” ข้อที่ ๓๔-๔๑)

ในเมื่อโลกนี้เต็มไปด้วยภัยที่ไม่อาจล่วงรู้ได้
ทั้งหมด คนไม่อาจกำหนด ห้ามภัยเหล่านั้นไม่ให้
เกิด แม้คนบางส่วนที่มีมันสมองคิดประดิษฐ์
อุปกรณ์ตรวจสอบนานาชนิด ก็ไม่อาจยับยั้งภัย
ที่จะเกิดขึ้นไม่ได้ คนจะทำได้เพียง “ตามแก้”
ภายหลังที่เกิดแล้วเท่านั้นเป็นส่วนใหญ่ ส่วนที่จะ
“รู้ก่อนเกิด” น้อยครั้งเต็มที่

จากปรากฏการณ์เช่นนี้ คนน่าจะคิด ยอม
รับว่าคนไม่อาจอยู่เหนือ “ชะตา-กรรม” ของคน
กันเอง ไม่ว่าจะชะตา-กรรมของคนคนเดียว
หรือเป็นชะตา-กรรมรวมของคนทั้งหมด ประโยค
ที่เราเคยได้ยินว่า “ช่างเป็นเวรเป็นกรรมนี้กระไร
ที่ต้องมาเป็นคน” เชิงพร่ำรำพันจากปากคน คง
จะมีน้ำหนักเพราะเหตุนี้

แต่ยังโชคดีที่ยังมีคนเข้าถึงธรรม ที่คน
ยกย่องว่าเป็นพระบรมศาสดา เพราะท่านค้นพบ
หนทางนำคนให้พ้นภัยไปด้วยกันโดยวิธีเปิดเผยทาง
ที่ค้นพบ ท่านตรัสว่าทางนั้นชื่อว่า “ทางตรง”
ทิศนั้นชื่อว่าไม่มีภัย รถนั้นชื่อว่าไม่มีเสียงดัง
ประกอบด้วยล้อคือธรรม หิริเป็นฝาของรถ สติ
เป็นเกราะกันของรถ ความเห็นที่ถูกตรงนำหน้า
เป็นสารถิ รถชนิดนี้มีอยู่แก่ผู้ใด ย่อมดับกิเลส

และทุกข์ได้

หากหัวใจโลก อันคือคนศรัทธามั่นคงในพระ
รัตนตรัย โรคหัวใจต่างๆ ก็คงเยียวยาได้ ขอแต่
อย่าเพียงเอาศรัทธาไว้แต่ในคัมภีร์ เอาความ
ศรัทธาไว้แต่ในสัญลักษณ์รูปปั้น เอาความศรัทธา
ไว้แต่ในความจำได้ในภาษาพระ เอาความศรัทธา
ไว้แต่ในสี่เครื่องแบบพระ เอาความศรัทธาไว้แต่
ในพิธีกรรมของพระเท่านั้น

ความศรัทธาในการเพียรพยายามขจัดความ
ไม่ดีในตัวเอง น่าจะเป็นต้นทางการรักษาหัวใจ
โลกของคนทั้งหมด ดังพุทธพจน์ว่า “ศรัทธาที่
ถูกตรงย่อมนำความสุขมาให้”

**คล่องพระขันติเป็นที่หนึ่ง
หวังพึ่งพระให้คุ้มภัยนั้น
พระท่านคุ้มครองคอยป้องกัน
“คนดี” เท่านั้นเป็นทางตรง**

๒

เรื่อโดยสาร
ครอบครัวชวนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ▶ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
บริษัทครอบครัวชวนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
โทร. ๐-๒๓๓๗๕-๒๓๖๙, ๐-๒๓๓๗๕-๘๙๙๐
๐-๒๓๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๓๗๕-๙๑๘๙

วันคืนผ่านไปไวเหมือนว่าเล่น ตอนเป็นเด็กต้องเรียนวันเดือนปีในสมุดทุกวัน คุณานกว่าจะเปลี่ยน พ.ศ. ใหม่ พอยิ่งโตขึ้น ทำไมเวลามันผ่านไปเร็วเหลือเกินไม่รู้ซิคะ จะรู้สึกซ้ำบ้าง ช่วงเป็นมนุษย์เงินเดือน กว่าเงินจะออก มันดูซ้ำจิง พอหลุดจากทาสเงินเดือนมาทำงานบุญสบายๆ ยิ่งเบาง่าย หมายถึงเบาใจสบายจิต แต่งานยิ่งเยอะทำไม่ทัน อะอะไรๆ ก็น่าทำไปหมด ในขณะที่เรียวแรงลดถอยลงทุกวัน

คงเป็นเพราะมีงานทำทนายชว่นทำตลอด เลยอยู่ไม่ค่อยว่าง เดี่ยวเดือนเดียวปี กลายเป็นแก่ไม่ทันอย่างท่านว่า เดี่ยวนี้ย่างไปแหวดวงไหน เจอแต่คนอายุอ่อนกว่าเป็นส่วนใหญ่ พวกกรุ่นราวคราวเดียวหรือยิ่งแก่กว่า ไม่ค่อยมีเท่าไรแล้ว ก็ร้อยหรือทยอยตายไปเรื่อยๆ

โลกธรรมแห่งชีวิต ควรคิดลึกซึ้ง

• ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ

ทุกวันนี้ ส่วนตัวนับเป็นพวกอายุยาวผู้สูงวัย ทั้งๆ ที่ใจยังไม่อยากอยู่ในกลุ่มนี้นักเลย รู้สึกทำไมมาถึงวัยนี้เร็วจิง เพราะยังทำอะไรๆ ไม่สำเร็จถึงไหนตั้งใจใฝ่ฝัน ถ้าย้อนเวลาได้คงอยากกลับไปตั้งต้นใหม่เหมือนกัน

อายุขัย เป็นเรื่องของตัวเลข ผู้เขียนถึงจะเข้าเขตสูงวัย ขณะเดียวกันรู้สึกหัวใจมันยังหนุ่มเลยอยากทุ่มเทชีวิตที่เหลือน้อยให้กับงาน **งานคือชีวิต** **ชีวิตคืองานบันดาลสุข ไม่ใช่ งานคือเงิน** **เงินคืองานบันดาลสุข** อย่างเผด็จการสฤษดี พามิจฉาทิล्ली

เรื่องที่ยากตั้งข้อสงสัยเกิด คือ ยิ่งแก่ กลับยิ่งขยันกว่าตอนหนุ่มแน่นเสียอีก นี่ไม่ได้ชวนให้มาขยันเอาตอนแก่แต่มาดอกนะ มันคงไม่เข้าท่าแน่ๆ ยิ่งจะต้องหาเงินตอนชรา ยิ่งเสร็จเลย

พูดถึงวันเวลาที่ผ่านไปไม่หยุดเหมือนสายน้ำไหลเรื่อย ชีวิตที่มีเวลาจำกัด ถ้ามีแว่แสวงหาสิ่งไม่รู้จักสิ้น เมื่อไหร่จะสำเร็จ เมื่ออยากจะทำอะไรดีๆ จึงต้องแข่งกับเวลา ชีวิตจะได้มีความหมายอย่างที่บอกกันว่า เจยหน้าไม่อายุฟ้า ก้มหน้าก็ไม่อายุดิน...

ที่นี้ชีวิตของคนมันควรมีอะไรน่าภาคภูมิใจบ้าง

ทั่วไปคงเป็นปลื้มกับผลสำเร็จทางการศึกษา การสร้างฐานะ ครอบครัว ยิ่งมีหลักฐานมั่นคง ถือว่าเข้ามาตราฐาน

ธรรมดาโลก ให้ค่ากับชีวิตที่สามารถเจริญด้วยโลกธรรม ๔ มี ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ขณะเดียวกัน เราคงไม่น่าลืมน่าว่าโลกธรรมมีถึง ๘

การรณเวียงแสงโลกธรรมลาภยศสรรเสริญ โลกียสุข จึงหนีไม่พ้นต้องผจญภัยกับการเสื่อมลาภ ยศ และนิินทา ทุกข์ ไม่มากก็น้อย ไม่ช้าก็เร็ว

ลงนรกตกสวรรค์ทันตาเห็น

พระท่านว่า ชีวิตคือการศึกษา โดยเกิดมาเพื่อเรียนรู้ตัวเองและสังคม จะได้ทำประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านให้ครบพร้อม แบบนี้ถึงจะไม่เสียชาติเกิด

และคงต้องคอยเตือนตัวเองอยู่เสมอๆ ว่า วันคืนล่วงๆ ไป บัดนี้เรากำลังทำอะไรอยู่ ดีหรือชั่ว...

ส่วนใหญ่คนมักรู้จักหากินหาอยู่ เพื่อลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขเป็นหลัก ต่อให้รุ่งเรืองดั่งงามอย่างไร ท่านถือว่าอย่างเก่งแค่ตาดีข้างเดียว อีกข้างยังมีดบอด

ด้วยเหตุนี้ ชีวิตจะมีแต่โลกียธรรม มันไม่พอเสียแล้ว

ยิ่งไม่เคยคิดถึงจิตวิญญาณตัวเองว่ามันเป็นอย่างไรไปถึงไหนแล้วบ้าง มันคงน่าตกใจเหมือนกันนะ ถ้าอุตุสำหรับร่วงหล่นด้วยลาภสมบัติเสพลุข แล้วปรากฏว่า ก็เลสยิ่งหนา ราคะ โทสะ ยิ่งเพิ่มพูนเห็นแก่ตัว อารมณ์นี้เสียใจคอเสื่อมทรามมากกว่าตอนอ่อนวัยเสียอีก

มีสักกี่คนที่ประเมินตัวเองได้ว่า เมื่อวัยวุฒิสูงขึ้นไป จิตใจสูงตาม เพราะชี้โลกโกรธหลง มันลดน้อยถอยลงอย่างน่าพอใจจริงๆ

เข้าใจได้เลยว่าทั่วไปส่วนใหญ่ผ่านชีวิตแก่เฒ่า โลภะโทสะโมหะแทนที่จะลดลง มันมีแต่จะเพิ่มพูนหนาขึ้นๆ มากกว่ามากเป็นแน่แท้ นำกลัวไหมแบบนี้ ท่านจึงเรียกปุถุชน หมายถึง

กิเลสมันหนาขึ้น เราเป็นคนหนึ่งด้วยรีเปลา....

คนธรรมดา เมื่อไม่คิดตัดกิเลสลดละตัณหา ตรงกันข้ามกลับซมขึ้นเพิ่มพูนกิเลสตัณหาต่างๆ นานา เป็นสภาวะเป็นกำไรชีวิต สุดท้ายจะหนีไปไหนเสีย

ใครที่เคยชื่นชมอดีตนายกา ทักซิณ เคยสงสัยบ้างไหมว่าทักซิณทำบุญอะไรมาหนอ ถึงมีปัญญาหากินจนรวยและขนาดนี้

หากถามผู้รู้แจ้งเห็นจริง ในกรณีทักซิณ โคตรโง่ง ท่านฟันธงโดยไม่ต้องลงเลขสงสัย ทำนองว่าเขาทำบาปมีอชขึ้น คือเมื่อทำบาปขึ้น ยิ่งรวยยิ่งโง่งแค้น ก็คิดเอาเองแล้วกันว่าจะลงเอยตรงไหนดี ต่อให้มีขุมทอง ๗๓,๐๐๐ ล้าน จะใช้ซื้อประกันมหาภัยขุมนรกได้กระนั้นหรือ สาธุชนทั้งหลาย!

สำหรับใครที่ทำบาปไม่ค่อยขึ้น ทำได้ยากมาก จึงอย่าได้เสียใจ หรือน้อยใจในโชคชะตาเพราะเคราะห์ดีแล้ว ที่ไม่หลงสมัครเป็นพรรคพวกमार ไปถึงไหนๆ

อย่างไรก็ตาม กรณีทักซิณ เป็นตัวอย่างสะท้อนให้สังคมไทยได้ประจักษ์ชัดว่า แม้เขาจะรวยล้นฟ้าทั้งมีอำนาจคับแผ่นดินยิ่งกว่าใคร ก็เชื่อว่ามีความสุขตามปริมาณเงินพร้อมข้าทาสบริวารพวกภักดีมหาศาล

ตรงกันข้าม คนที่เคยยิ่งใหญ่สั่งอะไรได้หมด ลุงๆ ๑๙ ก้นยา ๔๙ โดนปฏิวัติข้อหาคดีโกงชาติ ทำสังคมแตกแยก แพทกแซงองค์กรอิสรและหมิ่นสถาบันเป็นต้น โลกธรรมอันเคยฟูฟ่า กลับต้องเสื่อมลาภเสียดยศสรรเสริญ ไม่เจริญสุขสมอารมณ์หมาย แม้ว่าวันนี้เขาจะยังเหลือเพื่อลาภสักการะอีกบานเบิก เพียงแค่มันหล่นหกตกหายไปมันก็ทำให้เจ้าตัวเดียวเดือดร้อน อยากรเอาคืน ทุกข์เครียดเพราะรวยน้อยลงดังกล่าว สำหรับทักซิณ คงทุกข์หนักไม่ใช่เล่น

โลกธรรมซึ่งยังเหลือล้น ยังไงเสีย ย่อมไม่พอช่วยกลบเกลื่อนทุกข์ ที่โหยหาส่วนขาดหาย ไม่เหมือนจน แล้วรวยขึ้น มันสุขใจง่าย ไม่ต้องหัด

แต่เคยรวบแล้วกลับต้องมาจน มันทนเจ็บตัวได้ยากเหลือเกิน

ถึงวันนี้ ใครจะเห็นคนชื่อทักษิณ อยู่ร้อนนอนทุกข์ขนาดไหนบ้าง กระเด็นกระดอนไปอยู่ถึงลอนดอนตั้งปีกว่า ตอนนี้อาจจะกลับเมืองไทยหลังเลือกตั้งฟอกตัวเองเสร็จโดยหวังลี้ล่อเคลียร์พื้นที่เมื่อมีชัยชนะ คือจะว่าสามารถยกเลิกข้อหาคดีต่างๆ ได้หมด

๑๕ เดือนหลังปฏิวัติ ๑๙ กันยายน มันเกิดตลกร้ายขนาดไหน รัฐประหารผู้คนให้คะแนนหนุนอยู่พักเดียว เคราะห์ร้ายที่ได้รัฐบาลทักษิณซัดตลาตาชาวช่วยแตกไม่เอาไหนเลย นายกรัฐมนตรีไม่ยอมทำอะไร นอกจากรอกจัดเลือกตั้งสงเดชให้มันเสร็จๆ ไปหมดธุระของตัวเองแค่นั้น ไม่ยอมกระทั่งใช้สื่อประชาสัมพันธ์ภารกิจ ๑๙ กันยายน ให้เห็นความจริงของรัฐบาลทักษิณ พอจะเลือกตั้งใหม่โพลล์ออกมา อำนาจเก่าเข้ามายึดคืนบัลลังก์ได้อีก ขึ้นปล่อยให้เลือกตั้งไหลยไทย จนไทยรักไทยที่โดนยุบทิ้ง เกิดฟื้นคืนชีพแปลงร่างเป็นพรรคพลังประชาชนของทักษิณ เจ้าเก่าเข้ามายิ่งใหญ่ใหม่อีกอีกรอบนี้จะมီးอะไรยุคอื่นยิ่งกว่าหรือ สุรยุทธ์ฯ ฤกษ์เสี่ยงเต่าจะเอาหน้าประเทศไปไว้ไหนได้ ...สนธิ บุญยรัตกลิน ช่วยตอบที

บ้านเมืองแตกแยกจนไม่น่าไว้วางใจ

ณ วันที่กำลังจะมีเลือกตั้ง ๒๓ ธันวาคม ปัญหาสำคัญ คือพรรคพลังประชาชนคงหนีไม่พ้นจะต้องถูกยุบแน่นอนเช่นเดียวกับพรรคไทยรักไทย ถ้าเกิดการยุบพรรคก่อนเลือกตั้ง อำนาจเก่าต้องหาเรื่องป่วน ยิ่งยุบหลังเลือกตั้ง โดยพลังประชาชนได้คะแนนนำ มันยิ่งโกลาหลมากกว่า แต่หากประชาธิปไตยมีพรรคอื่น รวมหัวไม่เอาทักษิณด้วย สามารถขึ้นมาเป็นอำนาจใหม่ได้ ย่อมช่วยให้อำนาจเก่าทำอะไรไม่ได้มาก โดยสถานการณ์ของบ้านเมืองยังมีข้อแแป ก็พอหวังประคองชาติไปรอดจนได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อยังไม่อาจทราบว่าจะไร

จะเกิดขึ้นข้างหน้า จะมีเหตุพลิกผันอันใดบ้างก่อนหรือไม่ บางทอาจมีปาฏิหาริย์เกินคาดฝันเข้ามาเป็นบทแทรก ความไม่แน่นอนของอนาคต จึงไม่ควรเอาเป็นทุกซ์ตีตนตายก่อนไข้ เราคงได้แต่ทำใจไม่ประมาท พร้อมเผชิญหน้าผจญความจริงอันเกินวิสัยจะไปควบคุม นั่นก็ต้องปล่อยวางทุกอย่างของสัตว์โลกย่อมเป็นตามกรรม

การบรรเทาข้อกังวลเดือดเนื้อร้อนใจ นอกจากจะต้องหัดอยู่กับปัจจุบัน ก่อนอื่นใดแล้ว เราอาจประมาณเหตุร้ายแรงอย่างมากที่สุดว่า มันจะเป็นไปได้ขนาดไหน

สมมติมีแต่อำนาจใหม่ ขึ้นมาเป็นรัฐบาล จะวุ่นวายยังไง ก็ไม่เหมือนปล่อยให้พวกอำนาจเก่าเข้ามาเป็นใหญ่ เขาต้องยามใจกำเรียบเสิบสานอีกไม่รู้กี่เท่า เกิดแตกแยกกันระหว่างพวกเอาทักษิณกับไม่เอาทักษิณ เหล่าพันธมิตรที่เคยไล่ทักษิณยอมมีสิทธิ์คัดค้านการเป็นรัฐบาลของอำนาจเก่า แม้ต้องยอมรับผลเลือกตั้ง แต่การต่อสู้โดยสันติวิธีทางสภาโหลสิ จำเป็นต้องแหลมคม สุขุม นุ่มนวลมากกว่าที่แล้วมาหลายเท่า เมื่อเข้าใจความจริงตามที่เป็นจริง ค่อยใช้ปัญญาอดทนแก้ไขสิ่งชั่วร้ายให้เพื่อนคลายลง เท่าที่จะสามารถ

สถานการณ์การเมือง ซึ่งกำลังเกิดอยู่ขณะนี้ อาจบานปลายหรือไม่ ถึงจะดูน่าเบือเต็มทนก็จะหนีไปไหนพ้น จะเอาแต่ตัวรอด ปล่อยพวกตาย มันคงใจดำเกินไป ไหนๆ มีบุญพอได้อยู่แผ่นดินนี้ คงต้องช่วยกันไปตามเพลง

โลกพร่องอยู่เป็นนิจพุทธภาษิตว่าไว้ ธรรมดาโลกธรรมโลกียวิสัย จำเป็นต้องเจอกับยักษ์มารบ้าง คิดเสียว่า มารบมี บารมีบเกิด ปัญหาทุกอย่าง ย่อมทำพายุปัญญา หรือสถานการณ์ยอมสร้างวีรบุรุษ อาศัยมุมนุ้ยเอามาใช้ประโยชน์โดยจำกัดโทษทางตรงข้างเคียงเพราะรู้ทันฉลาด ประมาณรู้เขารู้เรา ยิ่งเข้าใจเหตุ ผล ตน ประมาณกาล บุคคล ประชุมชน พร้อมสรรพด้วยหมู่มวลมิตรดี สหายดีสังคัมลิ่งแวดล้อมดี แยกพาล

แบ่งบัณฑิตให้ตี คงเบาใจหายห่วงได้เยอะเลย

แม้กระทั่งวิกฤตเศรษฐกิจปีใหม่จะเกิดข้าวยาก น้ำมีแพงขนาดไหน ต่อให้มันตกต่ำ หาเงินผิดเคือง เมื่อรับรู้ความจนจริงตามเป็นจริง มันย่อมสมควรตามเหตุปัจจัย ในเมื่อรัฐบาลทักษิณ พามอมเมา บริโภคนิยม จมอบายมุข มัวหลงรวยด้วยห่วยเบอร์แล้ว มันไม่จนวันนี้ จะไม่จนวันไหน

เพราะฉะนั้น เมื่อเศรษฐกิจตกบ้าง มันก็ตีเหมือนกัน คนจะได้หันมาหาเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงตนพึ่งตัวเองก่อน แทนที่จะไปยื้อแย่งหาเงิน ลูกลับมากินพลิกดินปลูกข้าวถ่วงงาน่าสบายกว่ากันเยอะเลย เมื่อเดินผิดทางเป็นลูกจ้างกินน้ำใต้คอกแล้วยากแค้นฝืนเคืองนักก็เลือกทางใหม่ได้ ไม่ช้าก็เร็ว อะไรเทือกนี้เป็นต้น

สุขาอยู่ไหน...

สรุปแล้ว วันคืนแห่งชีวิตเดือนแล้วปีเล่า มันไม่ควรเวียนเวียนเก่าๆ ในวิถีสงสารเหมือนพายเรือในอ่างโดยไม่รู้เบือหนาย แทนที่จะเวียนว่ายตายเกิดยื้อแย่งแก่งชิงโลกธรรมลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข โดยไม่รู้เหน็ดเหนื่อย มันน่าเมื่อยแทน

อย่างปัญหาการเมือง แทนที่จะเสียสละตั้งราคาคุยมไม้ กลับเป็นเรื่องแย่งอำนาจเพื่อโลกธรรมอย่างที่ทักษิณทำสำเร็จเกินคาด เสร็จแล้วเป็นอย่างไร กลายเป็นซีหลังเสือแล้วลงไม่ได้ ถึงโดนตีบลง ก็ดินจะขึ้นไปซีใหม่ให้ลงได้ใครจะศรัทธายกย่องบูชา หรือธัชยาตาร้อน สุดแท้แต่ธัชยาศัยภูมิปัญญา อย่างไรเสียยอมไม่มีวันเป็นแบบฉบับผู้มีความสุขอันยิ่งใหญ่และยังยืนตรงไหนได้เลย

แปลกพิลึกตีใหม่ ทิมหากาพย์ทักษิณโก่งชาติ กลายเป็นศึกยึดเยื่อเบือไม่ลง ปฏิวัติ ๑๙ กันยา ยังไม่มีน้ำยาจะปิดฉากทักษิณอะไรได้เลย และแทนที่คนจะชิงชังทักษิณโคตรโก่งมากขึ้นผู้คนกลับเบือ คมช. คนโค่นล้มทักษิณแล้วบมิโก้ปานั้นจริงๆ หรือไฉน....

นี่คือเกมประชาธิปไตยสามานย์ กับ เผด็จการเบ็ดดงอย...

ถึงปีใหม่ ระลึกถึงกันก็ ส.ค.ส. ส่งความสุข สวัสดิ์ปีใหม่ ใครๆ ต่างหวังอยู่เย็นเป็นสุขทั้งนั้น

อันความสุขที่อยากเป็นอยากมีกันนี้รู้จักกันดี แคไหนบ้าง เพราะแต่ละคนยึดถือต่างๆ นานา มันถึงตรงกันบ้าง ไม่เหมือนจนตรงข้ามกันเลยก็มี

จึงขอชี้ชัดที่ทานว่าความสุขคือความสนใจ เมื่อได้ตามอยาก มันมีตัวอยากเป็นทุกข์ร้อน เผลอใจอยู่ก่อนพอได้สนใจอยาก หายอยาก หรือหายทุกข์ไปพักหนึ่งอารมณ์นั้นนับว่าสุข ก็แค่นั้นเอง

และสุขเสพสมอารมณ์นี้ มันไม่เที่ยง เหมือนไฟไม่อ้มเชื้อ เตี่ยวอยากใหม่ อยากมากกว่าเก่า ไม่มีวันจบสิ้น

ชีวิตแต่ละคน ลองนึกดู เคยกินดื่มเสพเที่ยว เล่นกันมาไม่น้อยทั้งนั้น ตอนนี้อาสุขเหล่านั้น มาดูซิ ลอยลมไปหมดแล้ว หรือหลายๆ อย่างที่เคยซัดซาดอร่อยเผ็ดมันครั้นทำดูใหม่ จะไม่สุขอย่างไร เก่าเสียแล้ว เช่นให้เราเล่นตุ๊กตาแบบเด็ก เล่นหม้อข้าวหม้อแกง มันจะออกอะไร

ความสุขที่หลงติดกันแต่เล็กจนใหญ่ จึงมักเป็นอามิสสุข ต้องอาศัยเหยื่อรูป รส กลิ่น เสียง ล้มผัส และธรรมมารมย์มันจึงไม่เที่ยงเป็นทุกข์ แต่คนก็ไม่เห็นทุกข์เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ และยินดีลงทุนเหน็ดเหนื่อยทุกข์ยาก เพื่อแลกกับสุขมันน้อยนิด โดยเฉพาะคนหลงติดสุขนี้แหละ เป็นต้นเหตุให้เกิดทุกข์

ดังนั้นปลุชนจึงเข้าใจไม่ถึงว่า

เหนือฟ้า ยังมีฟ้า

เหนือโลกียสุข ยังมีโลกุตระสุข หรือนิรามิสสุข

สุขที่ไม่ต้องอาศัยเหยื่อมากินสุมดื่มเสพ

เป็นสุขที่ไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะกิเลสนิวรรณ์ ราคะโทสะมาป่วนกวนใจ เหมือนร่างกายไม่เจ็บไข้ไม่มีแผลเรื้อรังมันก็เหลือจะสบายพออยู่แล้ว

สุขส่วนเกินที่หลงไหลอร่อยกันมันจึงเป็นสุข หลอกๆ โดนต้มสุกมากกว่า

๒

อาหารไม่อร่อย
เรื่องย่อยไม่สำคัญ
คุ้นเคยกินร่วมกัน
สุขสันต์เหน็บธรรสโต

ความคุ้นเคยนำสุขมาให้

(เกสวชาดก)

ที่เรือนของเศรษฐีอนาถบิณฑิกะ ทุกวันจะต้องมีอาหารไว้ถวายภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูปเป็นประจำ จึงเสมือนเป็นบ่อน้ำดับกระหายของภิกษุทั้งหลายตลอดมา

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงกระทำประทักษิณ (แสดงความเคารพโดยการเวียนรอบทางขวา) เสด็จเลียบพระนครสาวัตถิ แล้วได้ทอดพระเนตรเหล่าภิกษุไปรับบิณฑบาตที่เรือนของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ทรงบังเกิดดำริอันเป็นกุศลยิ่งว่า

“แม้เราก็น่าจะถวายอาหารเป็นประจำแก่ภิกษุทั้งหลายบ้าง”

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาที่พระราชนิเวศน์ทรงให้จัดอาหารอันประณีต ประกอบด้วยข้าวสาลีสุกมีกลิ่นหอม ซึ่งเก็บไว้ถึง ๓ ปี ถวายแก่ภิกษุ ๕๐๐ รูปเป็นประจำ แต่บรรดาภิกษุมารับอาหารอันประณีตมีรสเลิศแล้ว มิได้อยู่ฉันที่พระราชนิเวศน์ด้วยเพราะไม่คุ้นเคย ต่างพากันไปที่เรือนพวกอุปัฏฐาก (ผู้อุปถัมภ์ดูแลนักบวช) ของตน และฉันอาหารที่อุปัฏฐากเหล่านั้นถวาย แม้จะเป็นอาหารอันไม่ประณีตก็ตามก็มีจิตยินดีด้วยความคุ้นเคยกัน

วันหนึ่ง พระราชารับสั่งให้นำผลไม้จำนวนมาก นำไปถวายภิกษุที่โรงภัตตาคาร แต่ที่นั่นไม่มีภิกษุฉันอาหารอยู่เลยแม้สักรูปเดียว จึงพากันมากราบทูลเรื่องราวให้พระราชาทรงทราบ

“ขอเดชะ ที่โรงภัตตาคารมิได้มีภิกษุสงฆ์อยู่เลย เพราะภิกษุทั้งหลายเมื่อรับภัตตาคารจากในวังแล้ว ก็ไปฉันที่เรือนอุปัฏฐากของตน ซึ่งคุ้นเคยกัน และฉันแต่อาหารของอุปัฏฐากเท่านั้น แม้จะเป็นอาหารที่ธรรมดาๆ ก็ตามพระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น ให้นึกในพระทัยว่า

“อาหารของเราประณีตมีรสเลิศ แล้วเหตุใดกันเล่า ภิกษุทั้งหลายจึงไม่ฉันอาหารของเรา กลับไปฉันอาหารอื่นๆ ธรรมดาๆ”

จึงเสด็จไปยังพระวิหาร เข้าเฝ้าพระศาสดา แล้วทูลถามเรื่องนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงเฉลยว่า

“มหาบพิตร **ธรรมดาของการบริโภคอาหารนั้น สำคัญอย่างยิ่งที่ความคุ้นเคย** ก็ในพระราชวังของพระองค์ไม่มีผู้เข้าไปทำความคุ้นเคย ไม่มีผู้ให้ความสนิทสนมกับภิกษุทั้งหลาย ดังนั้นพวกภิกษุรับอาหารแล้ว จึงไปฉันในที่ซึ่งมีความคุ้นเคยกันดี

มหาบพิตร **ขึ้นชื่อว่ารสอื่นใดนั้น จะเสมอเหมือนความคุ้นเคย ย่อมไม่มี** แม้ผู้ไม่คุ้นเคยจะให้ของสุดอร่อยใดมา ก็ไม่มีค่าเท่าเปรี๊ยะ (น้ำมัน) ธรรมดา ที่คนผู้คุ้นเคยให้มา เหมือนบัณฑิตในกาลก่อน ไม่หายจากโรคด้วยยาดีของหมอหลวง แต่หายจากโรคเพราะได้ดื่มกินอาหารธรรมดาๆ ของผู้คุ้นเคยกับตนเท่านั้น”

พระราชาทรงสดับแล้ว ทูลอาราธนา (นิมนต์) ให้เล่าเรื่องนั้น พระศาสดาจึงตรัสให้ฟัง

.....

ในอดีตกาล **กัปปกุมาร**เกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์ของกาลิกรรัฐในแคว้นโกศล เมื่อเติบโตเจริญวัยแล้ว เขาได้ไปร่ำเรียนศิลปะที่กรุงตักกศิลา นครหลวงของแคว้นคันธาระ

ต่อมาเกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตฆราวาส เขาจึงออกบวชเป็นดาบส (นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเผากิเลส) ได้เป็น**ศิษย์เอกของเกสวดาบส** ผู้เป็นครูสอนเหล่าดาบสจำนวน ๕๐๐ คนในป่าหิมพานต์

กัปปดาบสนั้นเป็นผู้มีอัธยาศัยดี คอยดูแลเอาใจใส่รับใช้ครูเป็นอย่างดีไม่ขาดตกบกพร่อง ทำให้มีความสนิทสนมต่อเกสวดาบสยิ่งนัก

มีอยู่คราวหนึ่ง เกสวดาบสได้พาบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดออกจากป่าหิมพานต์ จาริก (เดินทาง) ฝึกตนไปในที่ต่างๆ กระทั่งถึงนอกกรุงพาราณสี ได้แวะพักอยู่ในพระราชอุทยาน

รุ่งเช้า เกสวดาบสก็นำดาบสทั้งหลายเข้าไปภิกขาจาร (ขออาหาร) ในพระนคร ขณะผ่านไปข้างพระราชวัง **พระราชาทอดพระเนตรเข้าพอดีจึงรับสั่งให้ราชบุรุษไปนิมนต์ให้มาฉันอาหารในพระราชวัง** และด้วยบังเกิดความศรัทธา ยิ่ง ทรงนิมนต์ดาบสทั้งหมดให้พักอยู่ที่พระราชอุทยานตลอดฤดูฝน

ครั้นสิ้นฤดูฝนไปแล้ว เกสวดาบสจึงมาทูลลา กับพระราชาทว่า แต่พระราชาดร้าวว่า

“ท่านดาบสผู้เจริญ ตัวท่านเป็นครูสอนศิษย์มานานมากแล้ว บัดนี้ก็แก่เฒ่าอายุยาวโปรดพำนักอาศัยอยู่ที่นี้กับข้าพเจ้าก่อนเถิด ให้แต่พวกดาบสหนุ่มๆ กลับคืนไปยังป่าหิมพานต์ก็ได้กระมัง”

เกสวดาบสเกรงใจพระราชาก็รับคำนิมนต์ (ขอรับรอง) นั้น แล้วให้กบปดาบสนำลูกศิษย์ทั้งหมดกลับไป เหลืออยู่แต่ตนเองเพียงลำพังเท่านั้น

วันเวลาผ่านไป เกสวดาบสเมื่อเห็นห่างจากกบปดาบส ก็ให้รู้สึกระลึกถึงกบปดาบสที่คุ้นเคยสนิทสนม นานวันเข้าก็ยังใจไม่เป็นสุข ฉันทอาหารก็ไม่ย่อยด้วยดี นอนก็ไม่หลับ มีอาการถ่ายเป็นเลือดเกิดขึ้น ต้องทุกข์เวทนาอย่างมาก พระราชาทรงให้แพทย์หลวงจำนวนมากมาเยียวยารักษา แต่อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย

ในที่สุด เกสวดาบสจึงทูลกับพระราชาน่าว่า

“มหาบพิตร พระองค์ปรารถนาให้อาตมาหายจากโรค หรือปรารถนาให้อาตมาตายจากไป”

“ยอมปรารถนาให้พระองค์เจ้าหายจากโรคแน่นอน”

“ถ้าอย่างนั้น พระองค์จงส่งอาตมาไปยังป่าหิมพานต์เถิด”

พระราชาทรงรับคำ แล้วทรงให้อำมาตย์นารถนำเกสวดาบสกลับคืนสู่ป่าหิมพานต์ พอเดินทางไปถึงแล้ว เพียงได้พบเห็นกบปดาบสเท่านั้น อาการของโรคก็บรรเทาลงทันที โรคทางใจสงบระงับได้ด้วยคามยินดี

เมื่อกบปดาบสช่วยปรนนิบัติรับใช้ ให้ยาคุณ (ข้าวต้มเหลวต้มชดได้) ที่หุงด้วยข้าวฟ่างกับลูกเต๋อยและผัก ซึ่งรสจัดไม่ปรุงให้เค็ม เกสวดาบสได้ฉันแล้ว อาการถ่ายเป็นเลือดก็ระงับลงในทันที

อำมาตย์นารถเห็นอาการของเกสวดาบสดีขึ้นมาก อุดสงสัยไม่ได้ จึงเอ่ยปากถามขึ้นว่า

“ทำไมหนอ ท่านดาบสผู้ควรบูชายิ่งของข้าพเจ้าทั้งหลาย จึงไม่ปรารถนาอยู่กับพระราชาก็ให้ความสำเร็จทุกอย่างแก่ท่านได้ แต่กลับมายืนดิ้นอยู่ป่ากับลูกศิษย์เช่นกบปดาบสเล่า”

“ดูก่อนอำมาตย์นารถ หมูไม้ที่นำรีนรมย์ใจก็มี ยิ่งกว่านั้นคือถ้อยคำของกบปดาบสเป็นสุภาสิตที่ไพเราะน่ารีนรมย์ใจ ทำให้อาตมายินดีเบิกบานนัก”

“ยังมีอีก ทำไมพระองค์เจ้าจึงละจากข้าวสาส์นลูก ที่ปรุงด้วยเนื้ออันประณีต กลับมายืนดิ้นพอใจในข้างฟางกับลูกเต๋อย อันหารลชาติมิได้เล่า”

“อาหารจะเลวหรือประณีต จะน้อยหรือมากก็ตาม หากใครมีความคุ้นเคยกันแล้ว บริโภคในที่ใด การบริโภคในที่นั้นแหละดี เพราะความคุ้นเคยเป็นรสที่ยอดเยียมกว่ารสทั้งหลาย”

อำมาตย์นารถได้รับคำตอบอย่างนั้นแล้วก็อำลาเกสวดาบส เดินทางกลับกรุงพาราณสี นำเรื่องราวทั้งหมดกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องนั้นจบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“พระราชานี้ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ อำมาตย์นารถได้มาเป็นพระสารีบุตร เกสวดาบสได้มาเป็นพกพรหม ส่วนกบปดาบสได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๘๒ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๖๗๙)

การปฏิบัติสมาธิภาวนา

ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตือโกก

● ต่อจากฉบับ ๒๐๙

การปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปโดยลำดับ

การปฏิบัติสมาธิภาวนาด้วยการพิจารณา สลายอุปาทานขั้นหรือกิเลสตัดมหาอุปาทานไปทีละส่วนๆ นั้น จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณที่จะค่อยๆ สะสมตัวไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ เหมือนน้ำที่ค่อยๆ สะสมอุณหภูมิความร้อนเพิ่มขึ้นทีละองศา(อันเป็นการเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณ) จนถึงจุดเดือดที่น้ำเปลี่ยนสถานะจากของเหลวกลายเป็นไอน้ำ (อันเป็นการเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ) หรือเหมือนน้ำที่ละลายที่เดิมลงในกะลา จนถึงน้ำหยดสุดท้ายก็

“ คุณลักษณะประการหนึ่งของ การปฏิบัติพุทธธรรมว่า เหมือนมหาสมุทรที่มีความลาดต่ำไปโดยลำดับ มิได้มีความโกรกชันที่เตี้ยเหมือนเขวลูก และเพราะหลักการประยุกต์ปฏิบัติโลกุตระธรรม ที่เป็นไปอย่างมีระบบ เป็นลำดับขั้นตอน ไช้ขั้นต้น ขั้นกลาง ขั้นปลาย อันส่งผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาจากเชิงปริมาณ ไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ ”

จะทำให้ให้น้ำในกะลาเต็มเปี่ยมพอดี เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ พระพุทธองค์จึงตรัสถึงคุณลักษณะประการหนึ่งของการปฏิบัติพุทธธรรมว่า เหมือนมหาสมุทรที่มีความลาดลุ่มไปโดยลำดับ มิได้มีความโกรกชันที่เดียวเหมือนเหวลึก และเพราะหลักการประพจน์ปฏิบัติโลกุตระธรรม ที่เป็นไปอย่างมีระบบ เป็นลำดับขั้นตอนในขั้นต้น ชั้นกลาง ชั้นปลาย อันส่งผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาจากเชิงปริมาณไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ โดยมีตัวชี้วัดการพัฒนาในแต่ละลำดับขั้นตอนให้ตรวจสอบความก้าวหน้าได้เช่นนี้ จึงทรงกล่าวประกาศแบบฟันธง (บันลือสีหนาท)ว่า ศาสนาอื่นที่ไม่เข้าใจหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ จะไม่มีอาริยบุคคล ๘ ระดับ (เพราะไม่เข้าใจหลักการประพจน์ปฏิบัติโลกุตระธรรมที่เป็นระบบสมบูรณ์จนสามารถแยกแยะรายละเอียดของพัฒนาการแห่งการเข้าถึงโลกุตระธรรมอย่างเป็นลำดับขั้นตอนที่ชัดเจนได้)

อย่างไรก็ตาม เพราะการไม่เข้าใจวิถีแห่งการปฏิบัติโลกุตระธรรมตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ อย่างเป็นระบบสมบูรณ์ ชาวพุทธจำนวนไม่น้อย จึงมักจะเข้าใจผิด คิดว่าวิธีการปฏิบัติโลกุตระธรรม ก็คือการมุ่งไปที่จุดเปลี่ยนผ่านสุดท้าย เช่น เมื่อเห็นพระพุทธองค์บรรลุธรรมในขณะที่นั่งตรัสรู้อยู่ใต้ต้นโพธิ์ ก็เลยเข้าใจว่าหนทางแห่งการบรรลุโลกุตระธรรมก็คือ การไปนั่งหลับตาทำสมาธิ เช่นเดียวกับลักษณะการนั่งตรัสรู้ของพระพุทธองค์ หรือถ้าหากบรรลุธรรมและสามารถเข้าถึงโลกุตระธรรมแม้เพียงในขั้นพระโสดาบันแล้ว ก็จะต้องเข้าถึงภาวะแห่งความหมดจดตัดตาตัวตนมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไตรลักษณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็น **“อนัตตา”** ไปหมด ฯลฯ

เมื่อไม่เข้าใจหลักการปฏิบัติสัมมาอาริยมรรคอย่างเป็นระบบสมบูรณ์ เหมือนไม่เข้าใจแผนที่เส้นทางสูนิพพานที่พระพุทธองค์ทรงทิ้งไว้ให้ ก็ไม่สามารถเดินทางไปได้ถูก หากจุดเริ่มต้นในแผนที่ไม่เจอ อธิบายไม่ได้ว่าเมื่อเดินไปถึงตรงไหนจะ

พบจุดสังเกตอะไร อันสามารถเทียบเคียงยืนยันกับประสบการณ์เชิงประจักษ์ที่เราสัมผัสรับรู้ จนเกิดความมั่นใจว่าเดินถูกทางตามที่แผนที่ซึ่งบอกเส้นทางไว้อย่างเป็นลำดับๆ ทีละขั้นทีละตอน

การไม่เข้าใจแผนที่ของกระบวนการธรรมในการทำลาย **“อุปาทานชั้นธ”** หรือ **“กิเลสตัณหาอุปาทาน”** ที่มีความลาดลุ่มลึกลงไปโดยลำดับๆ เป็นเบื้องต้น ท่ามกลาง ที่สุดก็จะมองไม่เห็นความสำคัญของ **“น้ำแต่ละหยด”** และไปมุ่งแสวงหาแต่ **“น้ำหยดสุดท้าย”** ที่จะทำให้ให้น้ำในกะลาเต็มเปี่ยมพอดี ด้วยคิดว่านั้นคือหนทางลัดแบบเข็นบ้าง เป็นเป้าหมายสำคัญบ้าง เพราะถ้าหา **“น้ำหยดสุดท้าย”** ดังกล่าวเพียงหยดเดียวเจอ ก็ไม่ต้องมัวเสียเวลาไปแสวงหาน้ำหยดอื่นๆ อีก โดยหาตระหนักรู้ไม่ว่า **“น้ำทุกหยด”** ล้วนแต่มีสถานะแห่งความเป็น **“น้ำหยดสุดท้าย”** ทั้งสิ้น (เพราะถ้าขาดน้ำหยดใดหยดหนึ่งไป น้ำก็จะไม่เต็มกะลาพอดี) ส่งผลให้เกิดความประมาทต่อโทษภัยต่าง ๆ ที่คิดว่าเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย

เช่น เมื่อคิดว่าศีลเป็นเพียงข้อปฏิบัติเบื้องต้น สมาธิเป็นข้อปฏิบัติเบื้องต้น และปัญญาเป็นข้อปฏิบัติในขั้นปลายฉะนั้นถ้าปฏิบัติเข้าถึงสมาธิได้ ศีลก็ไม่มี ความจำเป็นมากนัก หรือถ้าปฏิบัติเข้าถึงปัญญาได้ (จนเข้าใจความเป็นอนัตตาของสิ่งต่างๆ มีความไม่ไปยึดมั่นถือมั่นสิ่งต่างๆ เป็น **“ตัวกู - ของกู”** หรือทำจิตให้ว่างได้ ฯลฯ) ศีลและสมาธิก็ไม่มี ความจำเป็นมากนัก ด้วยความเข้าใจผิดๆ แบบนี้ ชาวพุทธที่เรียกตัวเองว่าเป็นนักปฏิบัติธรรมจำนวนมาก จึงเข้าไม่ถึงโลกุตระธรรม ในขณะที่ **“กิเลสตัณหาอุปาทาน”** หรือ **“อุปาทานชั้นธ”** มีทั้งประเภทหยาบ กลางละเอียด ปะปนกันอยู่ เหมือนฝุ่นผงที่สามารถจำแนกเป็นกลุ่มของฝุ่นผงขนาดหยาบ กลางและละเอียด ซึ่งล้วนแต่ต้องกรองออกไปเพื่อทำให้น้ำ (อันคือจิตบริสุทธิ์แท้ๆ หรือ **“จิตเต็มแท้”**) มีความสะอาดบริสุทธิ์ ทั้งนี้วิธีการขจัดฝุ่นผงที่ควรเป็นไปตามลำดับขั้นตอนก็คือ การกรองเอา

ฝุ่นผงขนาดหยาบออกก่อน เพราะเห็นง่ายและเป็นเหตุปัจจัยที่ทำให้น้ำขุ่นมาก จนบดบังตะกอนละเอียดที่แฝงอยู่ เมื่อฝุ่นผงระดับหยาบถูกกรองออกไปแล้ว ก็จะสามารถเห็นหน้าตาของฝุ่นผงระดับที่ละเอียดขึ้น อันจะนำไปสู่การหาวิธีการของฝุ่นผงส่วนที่ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้น ได้อย่างเหมาะสมกับฝุ่นผงส่วนละเอียดนั้นต่อไปเป็นลำดับๆ

ข้อนี้ฉันใด วิธีปฏิบัติสมาธิภาวนาเพื่อการพิจารณาเห็นความเสื่อมไปใน **“อุปาทานขันธ”** ก็มีลักษณะเฉกเช่นเดียวกันฉันนั้น ซึ่งถ้าจำแนกประเภทของ **“กิเลสตัณหาอุปาทาน”** หรือ **“อุปาทานขันธ”** ตามความหยาบละเอียด จะสามารถจำแนกได้เป็น ๔ ระดับใหญ่ๆ หรือเป็นภพภูมิ หรือเป็นโลก ๔ โลก โดยถ้าสามารถสลาย **“อุปาทานขันธ”** ในแต่ละระดับให้หมดไปได้ ก็จะก้าวพ้นจาก **“ภพภูมิ”** นั้น หรือ เป็นผู้ **“อยู่เหนือโลก”** (โลกุตระ) ในโลกนั้น ๆ โดยมีตัวชี้วัดสำคัญ (Key Performance Indicators) คือ

๑. โลกแห่งอบายภูมิ ได้แก่ ภพภูมิของตัวตนที่ยังหลงติดในอบายมุขสิ่งเสพติดฟุ้งเฟ้อต่างๆ ที่ไม่จำเป็นต่อชีวิต อันเป็น **“ความมัวเมาอย่างหยาบ”** ซึ่งเมื่อไปยึดเอาอบายมุขสิ่งเกินความจำเป็นต่อชีวิตอย่างหยาบเหล่านี้ มาเป็น **“อุปาทานขันธ”** หรือเป็นส่วนหนึ่งแห่งอัตตาตัวตนของเราแล้ว ก็จะถูกบีบคั้นให้เป็นทุกข์ด้วยภาระปัญหาในภพภูมิดังกล่าวอย่างหยาบกร้านรุนแรง เกินกว่าภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตของมนุษย์ทั่วๆ ไปที่ได้รับเป็นปกติ เช่น ความบีบคั้นเป็นทุกข์ทรมานของคนที่ติดยาบ้า ติดเฮโรอีน (เมื่อไม่ได้ยามาเสพสมใจ) ติดเหล้า-ติดบุหรี่ (จนกลายเป็นโรคตับแข็ง โรคมะเร็งปอด ฯลฯ ที่ทุกข์ทรมาน) ติดการพนัน (จนมีหนี้สินรุงรังเพราะเล่นพนันหมดเนื้อหมดตัว ครอบครัวยแตกแยก) ติดการเที่ยวผู้หญิง (จนเป็นโรคเอดส์ที่ทุกข์ทรมานและร่างกายถูกโรคร้ายคุกคามจนมีรูปร่างวิปริต)หรือติดการใช้ชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยจนเกิดความโลภโมโหโหล่นในการแก่งแย่งแสวง

หาทรัพย์สินเงินทองและอำนาจ ด้วยวิถีทางที่ทุจริตเบียดเบียนคนอื่น(จนถูกตามฆ่าล้างแค้นบ้าง ถูกจับติดคุกเพราะการปล้นชิงคนอื่นบ้าง หรือเป็นโรคประสาทนอนไม่หลับ เพราะเครียดกับเรื่องการแสวงหาทรัพย์สินเงินทองบ้าง) ฯลฯ

ถ้าสามารถทำลาย **“อุปาทานขันธ”** ที่เกี่ยวเนื่องกับ **“ความมัวเมาอย่างหยาบ”** ที่ไปหลงในอบายมุขสิ่งเสพติดฟุ้งเฟ้อเกินความจำเป็นของชีวิต อันนำไปสู่การเบียดเบียนตนเอง และผู้อื่นถึงขั้นกระทำผิด **“เบญจศีล”** เหล่านี้ได้ อุปาทานขันธที่ถูกทำให้สลายตัวหมดไปอย่างเด็ดขาดสมบูรณ์ ในส่วนนี้ ก็จะส่งผลให้พ้นจาก **“อบายภูมิ”** ทำให้ **“โลกที่ถูกรู้”** มีคุณลักษณะหรือสถานะใหม่ที่ **“อยู่เหนือโลกแห่งอบายภูมิ”** จนไม่มีทางที่จะเวียนกลับไปเกิดในอบายภูมิอีก ก็ชื่อว่าเข้าถึงความเป็น **“ผู้อยู่เหนือโลก”** (โลกุตระ) ในระดับเบื้องต้น หรือเข้าถึง **“โลกุตระภูมิ”** ขั้นต้นอันคือ **“โสดาบันภูมิ”**

๒. โลกแห่งกามภพ ได้แก่ ภพภูมิของตัวตนที่ยังหลงติดใน **“รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส”** หรือ **“กามคุณ ๕”** อันเป็น“ความมัวเมาอย่างกลาง” ซึ่ง เมื่อไปหลงเพลิดเพลินกับอารมณ์ที่เป็น **“อัสสาทะ”** หรือ **“รสอร่อย”** ของ รูป เสียงกลิ่น รส สัมผัส ต่างๆ แล้ว **“อุปาทานขันธ”** ที่เกิดจากการยึดเอากามคุณ ๕ เหล่านั้น มาเป็นส่วนหนึ่งแห่งความเป็นชีวิตตัวตนของเรา ก็จะส่งผลก่อให้เกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ขึ้นมาชุดหนึ่งจากการมีภาระต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งเหล่านี้มาเสพ โดยถ้าสามารถทำให้ **“อุปาทานขันธในกามคุณ ๕”** สลายตัว จนพ้นจาก **“กามภพ”** ได้ในระดับหนึ่ง ก็ชื่อว่าเป็นผู้ **“อยู่เหนือโลก”** ขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง สามารถเข้าถึง **“โลกุตระภูมิ”** ที่ก้าวสู่ความเป็น **“สกทาคามีภูมิ”** สูงขึ้นไปตามลำดับแห่งคุณภาพของมรรคผลที่ได้

๒๓ อ่านต่อฉบับหน้า

แสดงบรรยาย ณ อาคารขวัญมอ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ในวันเสาร์ที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

ตามคำเชิญของคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ (กอส.)

คณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชนภาคอีสาน (กป. อพช. อีสาน)

คณะกรรมการรณรงค์เพื่อประชาธิปไตย (ครป.)

วุฒิภาวะสังคมไทย กับการจัดการความขัดแย้ง ตามแนวทางสมานฉันท์

● ส.ศิวรักษ์

สงสัยว่าเข้าใจกันอย่างไรเกี่ยวกับคำว่าวุฒิภาวะ เพราะสมัยนี้ เรามักใช้คำใดๆ แต่ไม่เข้าใจความหมายที่แท้ของคำนั้น ในที่นี้ขอไขความว่าวุฒิภาวะหมายถึงผู้ที่มีวุฒิธรรม ๔ ประการ คือธรรมเป็นเครื่องเจริญหรือคุณธรรมที่ก่อให้เกิดความเจริญอกงาม อันได้แก่

๑. สัมปยุตสังเสวะ คบหาสัตบุรุษเสวนาท่านผู้รู้ทรงคุณ

๒. สัทธัมมัสสวนะ ฟังสัทธรรม เอาใจใส่เล่าเรียน ทหาความรู้จริง

๓. โยนิโสมนสิการ ทำในใจโดยแยบคาย คิดหาเหตุผลโดยถูกวิธี

๔. ธัมมานุธัมมปฏิบัติ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติธรรมให้ถูกต้องตามหลัก คือให้สอดคล้องพอดีตามขอบเขตความหมายและวัตถุประสงค์ที่สัมพันธ์กับธรรมข้ออื่นๆ นำสิ่งที่ได้เล่าเรียนและตริตrongเห็นแล้วไปใช้ปฏิบัติให้ถูก

ต้องตามหลักตามความมุ่งหมายของสิ่งนั้นๆ

ยิ่งคำว่าสังคมไทยด้วยแล้ว เราคิดกันใหม่ที่เราใช้คำนี้ในทางกดขี่ข่มเหงชนชาติอื่น อย่าวว่าแต่มีหลายในสามสี่จังหวัดภาคใต้เลย ยิ่งไปเรียกเขาว่าไทยมุสลิมด้วยแล้ว เขาไม่ต้องการ แม้ทางภาคอีสานนี้เอง ความเป็นลาวของเขา ก็ถูกชนชั้นปกครองของไทยทางภาคกลางกดขี่ข่มเหงด้วยประการต่างๆ อย่างกรณีพระพิมลธรรม (อาจ) ซึ่งเป็นชาวขอนแก่น ก็โดนพระผู้ใหญ่ด้วยกันเองที่เป็นไทยภาคกลางเล่นงานจนถึงสึกและต้องเข้าคุกไปถึงห้าปี เช่นนี้เป็นต้น มิใช่ต้องเอ่ยถึงอดีต ส.ส. ภาคอีสานและทางภาคใต้อีกหลายคนที่ถูกฆ่า ถูกจองจำ ฯลฯ เพราะสังคมไทยที่รวบอำนาจไว้โดยเผด็จการของศูนย์รวมอำนาจทางภาคกลางนั้นแล

ถ้าเข้าใจความข้อนี้ได้ชัด และขจัดความเป็นชาตินิยมอย่างรวมศูนย์อำนาจเสียมิได้ อย่าวคิดไปแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในภูมิภาคต่างๆ เอาเลยโดยไม่ต้องเจาะจงลงไปถึงสามสี่จังหวัดภาคใต้อีกก็ได้ ยิ่งสมัยนี้มีลัทธิทุนนิยม ผนวกเข้ากับบรรษัทข้ามชาติและจักรวรรดิอเมริกาด้วยกันแล้ว ความซับซ้อนซ่อนเงื่อนยิ่งทวีคูณขึ้น โดยมีทักษิณธนาธิปไตยเป็นตัวรองรับและเพิ่มความรุนแรงในทุกๆ ทาง เพราะนายกรัฐมนตรีนี่มีโลกจริต โทสจริต และโมหจริตเป็นเจ้าเรือน

หากจะใช้แนวทางสมานฉันท์แก้ไขความขัดแย้งต่างๆ แล้วไซร์ยอมเป็นไปได้อะไรๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้เสียได้ โดยที่แนวทางของการสมานฉันท์นั้น ถ้าใช้วิถีทางของสันติวิธี ย่อมแก้ไขความขัดแย้งได้ในทุกๆ ทางอย่างได้ผล อนึ่งพึงตราไว้ว่าความขัดแย้งในโลกนี้ย่อมแก้ไขได้โดย ๓ วิธีการคือ

๑. ทำสันติภาพให้เกิดขึ้น (Peace Making)
๒. ก่อสร้างสันติภาพขึ้น (Peace Building)
๓. รักษาสันติภาพเอาไว้ (Peace Keeping)

๑. ทำสันติภาพให้เกิดขึ้น หมายความว่า สกัดกันไม่ให้ผู้คนโจมตีกันและกัน แม้เกิดการรบราฆ่าฟันกันขึ้นแล้วก็หาทางให้ยุติเสียได้ ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ความรุนแรง

๒. ก่อสร้างสันติภาพขึ้น หมายถึงแผนการระยะยาวที่ก่อสร้างให้เกิดชุมชนและสมาคมที่รักความสงบ โดยมีหลักการที่จะอยู่ร่วมกันให้อภัยซึ่งกันและกัน หรืออย่างน้อยก็ไม่เข้าไปก้าวร้าวกับอีกฝ่ายหนึ่งเช่น

แม้จะต่างศาสนากัน ต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา และวัฒนธรรมกันก็อยู่ร่วมกันได้ โดยยึดความยุติธรรมเป็นที่ตั้ง และต้องเปิดโอกาสให้ต่างชุมชนได้มีโอกาสในการดำรงชีพอย่างมีศักดิ์ศรีเสมอกัน

๓. รักษาสันติภาพเอาไว้ หมายความว่า ยุติความขัดแย้งความรุนแรง บางครั้งก็อย่างฉับพลันจนบางทีกลายเป็นข่าวพาดหัวเอาเลยที่จริงกรณีนี้ก็เหมือนกับการดับไฟ จริงอยู่มันเป็นความจำเป็นที่จะต้องดับไฟแห่งความขัดแย้ง ความรุนแรงเพื่อรักษาสันติภาพเอาไว้แต่ว่ามันจะดีกว่านี้มากหากเราสามารถป้องกันไม่ให้อัคคีภัยเกิดขึ้นฉะนั้นการก่อสร้างหรือสร้างสรรคให้เกิดขึ้นสันติภาพเอาไว้แต่ว่ามันจะดีกว่านี้มากหากเราสามารถป้องกันไม่ให้อัคคีภัยเกิดขึ้นฉะนั้นการก่อสร้างหรือสร้างสรรคให้เกิดขึ้นสันติภาพจึงจำเป็นยิ่งนัก

ขอขยายความตรงนี้สักเล็กน้อยว่า เมื่อเริ่มรัฐบาลทักษิณครั้งแรกนั้นนายกรัฐมนตรียังรับฟัง

ถ้อยคำของข้าพเจ้าซึ่งเตือนเขาไปว่าการวางท่อแก๊สที่สงขลาไปมาเลเซียนั้นเป็นผลงานของพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งมีความไม่ชอบมาพากลอยู่มาก หากรัฐบาลใหม่ยกเลิกโครงการนี้เสียได้ นั่นจะเป็นการตัดไฟเสียแต่ต้นลม หากขึ้นสนับสนุนโครงการนี้ต่อไปโดยไม่ปรึกษาหารือกับราษฎรอย่างจริงจัง การวางท่อแก๊สที่ว่านี้จะก่อให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงยิ่งขึ้น โดยที่นี้จะเลวร้ายกว่ากรณีการวางท่อแก๊สจากพม่ามากาญจนบุรีเสียอีก โดยเราต้องไม่ลืมว่าการรวมตัวกันของชนชั้นกลางทางกาญจนบุรีนั้น จะถือได้ว่าเป็นการสร้างฐานมวลชนที่ขยายออกไปยังจังหวัดต่างๆ ทว่าราชอาณาจักรก็ว่าได้ นำเสียดายที่ชนชั้นปกครองไม่เข้าใจประเด็นที่ว่านี้ เพราะนี่จะเป็นคำตอบในทางประชาธิปไตยที่อยู่นอกกรอบของรัฐสภาอย่างน่าสนใจยิ่งนัก ยิ่งกรณีของพี่น้องชาวมุสลิมทางสงขลาด้วยแล้วจะโยงโยงไปยังมุสลิมนอกประเทศที่อาจเป็นกระบวนการที่จะเป็นหนามยอกอกรัฐบาลไทยอย่างเจ็บแสบเกินกว่าจะสำนึกได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องโยงกรณีนี้ไปยังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางปัตตานีและนราธิวาสก็เป็นได้

ที่กล่าวมานี้จำเป็นต้องเข้าใจว่า ความขัดแย้งและความรุนแรงนั้นโยงไปถึงโครงสร้างทางสังคมที่ปราศจากความยุติธรรมด้วยเสมอไป ฉะนั้นการก่อสร้างสรรค์สันติภาพจึงจำเป็นต้องตีเป้าไปที่โครงสร้างทางสังคมอันรุนแรงเสมอไป โดยต้องใช้วิธีการต่างๆ กำจัดความยากไร้และให้การศึกษานอกรูปแบบที่เป็นอยู่ในระบบกล่าวคือต้องสามารถให้การเรียนการสอนชนิดที่ให้ทุกคนมีความภูมิใจในศักดิ์ศรีของเขา ให้เขาพึ่งตนเองได้ ไม่ใช่ให้เขาสยบยอมอยู่กับอำนาจรัฐ หรือนายจ้าง และที่สำคัญคือการสร้างรากฐานทางประชาธิปไตยที่มวลชนโดยเฉพาะกับคนปลายอ้อปลายแฉมให้เขาสามารถรวมตัวกันได้อย่างมีพลัง ในทางอหิงสาแต่มีสามัคคีธรรมเป็นแกนกลาง และพื้นฐานในการสร้างสรรค์สันติภาพที่แท้ จำต้อง

รวมการปฏิรูปที่ดินด้วยเสมอไป จะให้เศรษฐกิจจำนวนน้อยมีที่ดินมากมายมหาศาล ในขณะที่ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่มีที่ทำกินอย่างเพียงพอ นั่นก็คือต้นตอของความขัดแย้งและความรุนแรงทางโครงสร้างอย่างไม่ต้องสงสัย

หลายคนคงทราบแล้วว่าที่ดินในกรุงเทพฯ นั้นประมาณ ๓๐% เป็นของสำนักงานทรัพย์สินฯ คนปัจจุบันก็มีความเชื่อในเรื่องโลกาภิวัตน์ โดยพร้อมที่จะไล่ที่ ไม่เฉพาะคนยากคนจนหากรวมถึงชนชั้นกลางซึ่งเช่าอาคารพาณิชย์ของสำนักงานทรัพย์สินฯ ให้ขนย้ายออกไปเป็นบริเวณกว้างขึ้นทุกที เพื่อต้องการจะสร้างอาคารชั้นใหม่อย่างทันสมัยสูงหลายๆ ชั้น จะได้เงินมาอย่างมากมาย แม้ว่านั่นจะเป็นการรับใช้คนรวยจำนวนน้อยจนถึงบรรทัดข้ามชาติบนความยากไร้ของราษฎรตาต้อๆ จำนวนหมื่นจำนวนแสน เขาก็ไม่ใยไฟ แล้วนี่ไม่เป็นการสร้างความขัดแย้ง ความรุนแรงที่กระทบกระเทือนไปยังสถาบันพระมหากษัตริย์ดอกหรือ

ใช่แต่เท่านั้น ราชเลขาธิการก็เป็นประธานของบริษัทผาแดงซึ่งมีธุรกิจการค้ากับบริษัทข้ามชาติ รวมถึงการส่องเลพลสมคบกับรัฐบาลเผด็จการทหารพม่าอีกด้วย และบุคคลเช่นนี้จะรับใช้ได้เบื้องพระยุคลบาทอย่างสะอาดและบริสุทธิ์ได้อย่างไร นี่เป็นประเด็นที่ฝากไว้ให้พิจารณากัน โดยเฉพาะในช่วงนี้ออกจะเป็นแพชั่นที่ใครๆ ก็ออกมาประกาศว่า “รักในหลวง” แต่ถ้าเพื่อความรักที่แท้นั้นไม่รวมถึงการกล้าพูดความจริง กล้าวิพากษ์วิจารณ์อย่างมุ่งที่ลัทธิจะเป็นพื้นฐานความรักดังกล่าวอาจเป็นเครื่องมือให้คนเหล่านั้นโหนตัวขึ้นไปยังองค์พระมหากษัตริย์หรือดึงเอาสถาบันกษัตริย์มาให้โลมมแปดเปื้อนเหมือนพวกเขาก็ได้ ทั้งนี้ข้าพเจ้าจะไม่เอ่ยชื่อถึงบุคคลใด ไม่ว่า สนิธิ ลิ้มทองกุล หรือคนอื่นใดก็ตาม

ท่านนัทธันท์ ซึ่งเป็นพระเวียดนามและเป็นผู้ที่คิดคำขึ้นใหม่ในเรื่อง พุทธศาสนากับสังคม (Engaged Buddhism) ท่านกล่าวว่า “การที่จะ

ป้องกันไม่ให้เกิดสงครามหรือไม่เกิดความรุนแรงในอนาคตเราต้องเริ่มแต่เดี๋ยวนี้ เมื่อเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงขึ้นแล้วการจะแก้ไข เยียวยาอย่างใดก็อาจจะล่าช้าไปเสียแล้ว ถ้าเราเริ่มปลูกพืชพันธุ์ทางสันติและทางสมานฉันท์ในจิตใจของเรา นั้นจะช่วยให้เราสามารถสถาปนาสันติที่แท้ขึ้นมาได้ และโดยวิธีนี้แหละที่เราสามารถจะป้องกันความขัดแย้งรุนแรง แม้กระทั่งการสงครามในอนาคตขึ้นได้”

ทะเล ลามะแห่งธิเบต ก็รับสั่งว่า “สันติภาพในโลกจะเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง ก็เมื่อเราแต่ละคนสร้างสันติภาวะขึ้นได้ภายในใจของเราเองก่อน แม้ี่จะเป็นเรื่องที่ยากเย็นประการใดก็ตาม แต่ก็ เป็นหนทางเดียวที่สันติภาวะจะเกิดขึ้นได้ในโลก”

ถ้าเราไม่เห็นด้วยกับพระองค์ท่านก็ขอให้ดูได้จากประวัติศาสตร์โลกว่า การปฏิวัติใหญ่ไม่ว่าจะที่รัสเซีย จีน เวียดนาม หรือกัมพูชาที่เป็นไปด้วยความรุนแรงนั้น ได้ผลในทางสร้างสันติภาพอย่างแท้จริงหรือไม่ ถ้าทักษิณ ชินวัตร เข้าใจในข้อความที่กล่าวมานี้ เขาคงไม่หหลับตาดำเนินนโยบายที่ใช้แต่ความรุนแรง อย่างโกหกมดเท็จ และการใช้เงินหว่านซื้อทุกอย่างเพื่อสะกดสื่อสารมวลชนไว้ในอำนาจและพร้อมที่จะขายบ้านขายเมือง รวมทั้งพระราชราษฎร เพื่อเพิ่มทรัพย์สินของเขาและพวกของเขาอย่างหาขอบเขตไม่ได้เอาเลย คนอย่างนี้แลที่เป็นต้นตออย่างสำคัญอันหนึ่งในการสร้างความขัดแย้งและความรุนแรง ไม่แต่ทางจังหวัดชายแดนภาคใต้เท่านั้น หากแทบทุกแห่งหนไม่เพียงแต่ภายในราชอาณาจักร การที่เขาเดินตามกันจีนและสหรัฐอย่างเชื่องๆ นั้น นับว่าน่าสมเพชเวทนายิ่งนัก อย่างการที่เขาออกมาปฏิเสธว่าไม่มีความละอายใจเอาเลย ที่หนังสือพิมพ์อชิงตันโพสต์อ้างข้อมูลคุณลับในไทยนั้น สื่อมวลชนไทยเพิ่งเอามาขยายความต่อ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน นี้เอง หากข้าพเจ้ารู้ข้อมูลดังกล่าวก่อนหน้านั้นเป็นเวลาเกือบสองสัปดาห์มาแล้วด้วยซ้ำ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

โจ่งเท่าที่มีปัญญา มีปัญญาเท่าที่โจ่ง

“เน้นเนื้อให้เหนือกว่ามาก เน้นลากม้ายากกว่า แล่น เน้นจริงให้ยิ่งกว่าแค่น เน้นแก่นให้แน่นกว่ากว้าง”

นับตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินทางสู่ชีวิตนักเรียน สัมมาสิกขา ฉันบอกกับตัวเองไว้ว่าไม่ได้มาเพื่อเรียนหนังสือเป็นหลัก แต่มาในนามนักปฏิบัติธรรมคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในกรอบของนักเรียนอันเป็น “รูปแบบ” อันหนึ่งที่พ่อท่านสร้างเอาไว้ เพื่อเอื้อและเป็นตัวเชื่อมโยงให้แก่เด็กและผู้ปกครอง

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● อันติมะ

ตอนจบ

เรียนรู้งาน สร้างตน - สร้างคน

ฉันภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นคนไทย เป็นชาวพุทธ และสูงสุดก็คือ ได้เกิดมาในรอบที่มีพ่อท่านเป็นผู้พานำ แม้ว่าคนข้างนอกจะหาว่าพวกเรา “กระจอก” แต่ฉันกลับคิดว่า ฉันเป็นเด็กที่โชคดีมากที่มีโอกาสได้เรียนวิชาด้านนามธรรมว่าด้วยการเรียนรู้และเจาะลึกจิตวิญญาณ สิ่งเหล่านี้เองที่เรียกว่า “การปฏิบัติธรรม”

แม้ว่าการอยู่ที่นี้จะลำบากใจบ้าง (โดนขัดใจ) และอาจมีบ้างที่ลำบากกาย แต่ฉันกลับรู้สึกว่ายู่กับสิ่งเหล่านี้แล้วลึกๆ สบายมากกว่าทุกข์ เพราะการปฏิบัติธรรมของชาวอโศก คือการมาฝึก “ลำบาก” ฉันรู้ว่ายังมีกิเลสอยู่มาก และเป้าหมายที่ตัดสินใจอยู่กับชาวอโศกก็เพราะต้องการและตั้งใจที่จะลดกิเลส ต้องการพ้นวิภวสงสาร แน่นอนว่าไม่จ่ายเลย ระยะเวลาบำเพ็ญเพียร มันยาวไกล จนไม่ควรไปนึกถึงให้เสียเวลา พ่อท่านสอนว่าอย่าไปมองอะไรไกลตัว แต่จงทำปัจจุบันให้ดีที่สุด ไม่มีใครมากำหนดระยะทางของเราได้ นอกจากตัวเราเอง

สุดท้ายแล้ว มนุษย์ย่อมเดินทางไปสู่ความว่างเปล่า และความว่างเปล่านี้แหละคือสิ่งที่มนุษย์หลายๆ คนต้องการที่จะไปให้ถึง ฉันไม่ได้มี

บุญบารมีอะไรมาดั่งนั้นสิ่งที่ควรจะทำก็คือ การเพ่งเพียรให้ยิ่งๆ ขึ้นและตั้งใจให้มากขึ้น “สูงสุด คินสูสามัญ” คำคำนี้ย่อมบอกให้เรามองเห็นการเดินทางของมนุษย์ที่เปรียบเสมือนวิถีโค้ง ไม่ว่าจะเริ่มต้นตรงจุดใดก็ตาม ลักวันหนึ่งก็ต้องกลับมาตรงจุดเดิม สุดท้ายอาจจะไม่ได้อะไรและคุณก็ได้ “อะไร?” บางสิ่งบางอย่างที่ดูต่างกันคนละขั้ว แต่ลึกๆ อาจจะมาจากจุดเดียวกันก็ได้

ถ้าถามว่า ทำไม่? ฉันจึงเลือกที่นี่ ในการมาลดกิเลส ทั้งๆ ที่การลดกิเลสสามารถทำที่อื่นก็ได้ จริงอยู่การมาลดกิเลสสามารถทำได้ทุกที่ แต่ถ้าเรามีบารมีและหลักประกันไม่พอ ย่อมเป็นไปได้ที่จะเจริญกุศลธรรม **ฉันเลือกที่นี่เพราะมั่นใจในมิตรดีสหายดีสังคัมสังแวดล้อมดี ซึ่งเป็นปัจจัยและองค์ประกอบช่วยเสริมหนุนในการปฏิบัติธรรมได้**

ฉันรักที่นี่ ไม่ได้รักเพราะไม่มีที่ไป หรือไม่ได้รักเพราะฉันยากจนเลยต้องมาอาศัยวัดอยู่ แต่ฉันชัดเจนและเชื่อว่า ที่นี่คือ “บ้าน” บ้านของเรา บ้านที่ให้จิตวิญญาณ ฉันจึงอยู่ที่นี้ด้วยความยินดี และมีศรัทธาจริงๆ

อยู่มา ๖ ปี รู้สึกว่ากิเลสเพิ่มขึ้น แต่ถ้ามอง

ไปอีกมุมหนึ่งว่าอาจเป็นเพราะฉันมีความชำนาญในการตามรู้กิเลสของตนเองได้เก่งขึ้นชัดขึ้น

ฉันคงไม่กล่าวว่าสามารถลดกิเลสได้ขนาดไหน เพราะถ้าเทียบกับความซับซ้อนแล้ว ฉันอาจจะยังมองไม่เห็นตัวกิเลสจริงๆ อย่างที่พูดไว้ก็ได้ แต่เท่าที่ประเมินตนเองแล้วมั่นใจว่า ฉันมีสำนึกพอที่จะแยกแยะผิดชอบชั่วดีได้ระดับหนึ่ง ถ้าเทียบกับแต่ก่อนก็ดีขึ้นมาก เพราะลักษณะที่จะทำผิดออกมาทางกายกรรมหยาบๆ นั้นแทบจะไม่มีแล้ว ๘๐% ส่วนทางด้านที่เป็นมโนกรรม ขอยอมรับว่า ยังมีอยู่มากแต่ก็พยายามตามรู้และควบคุม เมื่อมีกิเลสเกิดขึ้น ความตั้งใจที่จะฝืนและจัดการกับมันจะมีมากกว่าการปล่อยให้ดำเนินไป คิดว่าตอนนี้ฉันควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น และรู้จักประมาณตนเองได้เก่งขึ้นกว่าที่ผ่านมาเยอะ

ตั้งแต่มาอยู่กับชาวโศก เมื่อใดก็ตามที่ออกไปข้างนอก ฉันมักจะเกิดอาการเห็นทุกข์ของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย มากขึ้น แต่ยังไม่ต่อเนื่องพอ เพราะพอเข้ามาในวัดเรากล่อมผัสได้ถึงความสุขมากกว่าความทุกข์ ก็เลยลืมทุกข์ที่เห็นมา แต่ฉันก็บอกตัวเองเสมอว่า ไม่ควรตั้งตนอยู่บนความประมาท เพราะเวลาในชีวิตการเกิดมาเป็นมนุษย์นั้น ไม่ได้ยาวนานอะไร ถ้าผัดวันประกันพรุ่งในการทำดี ก็อาจจะหมดโอกาสสั่งสมบารมียาก ถ้าหากไม่มีความมั่นใจว่า ศีล ๕ บริสุทธิ์ ๑๐๐% โอกาสที่จะเกิดมาเป็นมนุษย์ย่อมมีน้อยนิด

จากบทต้นๆ ของสารานิพนธ์ ฉันได้เขียนไว้แล้วว่า เป้าหมายสูงสุดไม่ใช่แค่การจบ ม.๖ มันอาจจะเป็นตลอดชีวิตหรือไม่ก็ยาวไกลกว่านั้น ไกลเท่าที่จะมีบารมีไปถึงได้ ฉันตัดสินใจว่าจะเข้าเรียนต่อลัทธิมาลิกขาลัทธิวัชชีวัตที่พ่อท่านก่อตั้งขึ้น ต้องขอยืนยันว่า ไม่ได้เป็นไปตามกระแสนิยมใดๆ ทั้งนั้น แต่เลือกเพราะมั่นใจ เข้าใจ “การศึกษา” อย่างที่พ่อท่านพานาพาทำนี้แหละล้ำสมัยที่สุดแล้ว ก็อย่างที่วิทยากรได้เขียนไว้ในกลอนบทหนึ่งว่า “ชีวิตคือการศึกษา การศึกษาหาใช่ชีวิตเรา” การศึกษาที่มนุษย์ต่างก็ค้นหา ก็คือการศึกษา ทางจิตวิญญาณและนามธรรม

แม้ว่าฉันจะยังติดอยู่ในรูปแบบบางส่วนเช่นระยะเวลาในการเรียน หรือแม้แต่ปริญญาก็ตาม แต่ลึกๆ ก็รู้ว่า สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่พ่อท่านใช้เป็นตัวเอื้อและตัวประสานกับนักปฏิบัติธรรมเท่านั้นเอง หรืออาจจะเรียกว่าสมมุติโลกก็ได้จริงๆ แล้ว ลัทธิมาลิกขาลัทธิวัชชีวัตต่างก็ก่อตั้งขึ้นเพื่อสร้างนักปฏิบัติธรรม ให้มาลดกิเลสเพื่อภูมิธรรม มิได้สร้างมาเพื่อ สร้างเสริมให้คนเก่งแบบมหาวิทยาลัยโลกๆ

งานของพ่อท่านมีมาก แม้ฉันจะเป็นเพียงมนุษย์ตัวเล็กๆ ไม่ได้ดีเลิศอะไร แต่ก็มี ความตั้งใจที่จะช่วยพ่อท่านทำงานศาสนาและงานช่วยเหลือจิตวิญญาณและมวลมนุษยชาติ เนื่องจากว่าการทำงานเหล่านี้ก็เหมือนกับการฝึกฝนตนเองไปด้วย ดังนั้น เมื่อคิดจะเข้าวัชชีวัต ฉันตัดสินใจที่จะเลือกทำงานด้านการศึกษา เพราะคิดว่า ณ จุดนี้ จะพัฒนาตัวเองได้ดีที่สุด ไม่ปฏิเสธหรือท้อกว่างานงานอื่นๆ ก็พัฒนาตัวเองได้ แต่สำหรับฉัน ขอเลือกงานผู้ช่วยครูในการพัฒนาตนเองดีที่สุด งานนี้เป็นงานนามธรรม ดูเผินๆ เหมือนไม่ทำอะไรเป็นรูปธรรม บ้างก็ถูกเพ่งโทษ ถูกคนทอกลดแต่สิ่งที่ได้ คือบททดสอบที่ราคาแพง

ศาสนาพุทธ นับว่าเป็นศาสนาที่เจาะลึกเรื่องจิตวิญญาณได้ดีที่สุด ทางเดินข้างหน้ายังอีกไกลนัก ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ยังไม่รู้และยังไม่ได้เผชิญสักวันหนึ่งต้องเจอแน่ๆ ก็อย่างที่ว่าธรรมะมีมากมายเหมือนใบไม้ในป่า ดังนั้นจึงเลือกในสิ่งที่เหมาะสมกับตนเอง เพราะนักปฏิบัติธรรมที่ดี ต้องรู้จักที่จะประมาณตนเองด้วย

ฉันไม่รู้หรือว่าในอนาคตตอนนั้นจะเป็นเช่นไร ฉันรู้แต่เพียงว่าตอนนี้มีความตั้งใจว่า คงไม่ไปไหนหรอก แม้จะมีความจำเป็นที่จะต้องไป แต่ก็ จะกลับมาทำงานศาสนาช่วยพ่อท่านต่อ

ทุกอย่างเป็นไปตามความเหมาะสม จริง, เท็จ, ถูก, ผิด, ชั่ว เป็นได้ด้วยการกำหนดของแต่ละคน ใครกำหนดหรือขีดเส้นไว้ตรงไหนก็เท่านั้นของเขาทุกอย่างย่อมมีจุดหักมุมของมัน บางทีสิ่งที่ฉันคิดว่า “ฉันรู้” ก็อาจจะไม่รู้สักมันเลยสักนิดเดียวก็ได้.... ๗

ศาลเจ้าปู่หลักเมืองฉาบทาด้วยสีแดงโดดเด่นตั้งบนเนินสูงริมลำห้วยใหญ่ใกล้ตัวเมือง เป็นสถานที่หนึ่งที่ชาวบ้านนิยมมาเที่ยวพักผ่อนในยามบ่ายเมื่อว่างจากการงาน บางคนมาปล่อยปูปลาพร้อมนำอาหารมาเลี้ยงปลาในลำห้วย มีม้านั่งหินอ่อนตั้งเรียงรายริมห้วย บัวตูมชูดอกเป็นหย่อมๆ ริมตลิ่ง บรรยากาศคาน่ารื่นรมย์

นักเรียนหญิงชั้น ม.ปลาย แก้วคนชื่อนมอเตอร์ไซค์อัดกันมาสามคัน เลี้ยวรถจากแยกถนนใหญ่แวะชมปูปลาในลำห้วยได้ลึกลับ นักเรียนหญิงม.ปลายอีกกลุ่มหนึ่งลึบกว่าคนขี่มอเตอร์ไซค์มาเที่ยวชมเช่นกัน

เมื่องูพทธ!!

พอกกลุ่มหลังเจอะกับกลุ่มแรกเท่านั้นแหละ ก็ตรงรีซีหน้ากลุ่มแรกตาอย่างหยาบคายทันที เพราะเคยบาดหมางกันเรื่องแย่งแฟนหนุ่ม นักเรียนชายโรงเรียนเดียวกัน จากนั้นทั้งสองฝ่ายก็ตะลุมบอนกัน

“ฮัลโหล หนึ่งในเก้าหนึ่งไซ้ไหม รีบมาที่ศาลเจ้าปู่นอกเมืองเดี๋ยวนี้เลย นักเรียนหญิงยกพวกตะลุมบอนกันยกใหญ่ครับ” ชาวบ้านที่มาพักผ่อนที่โทรศัพท์แจ้งตำรวจอย่างฉับไว

ลักครุ่รดตำรวจประจำอำเภอก็มาถึง กลุ่มนักเรียนที่กำลังตะลุมบอนแตกกระเจิง ซึ่งมอเตอร์ไซค์หนึ่งไม่รอดซ้ำ ทั้งรองเท้าไว้เป็นหลักฐาน ชาวบ้านที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างตกตะลึงและวิพากษ์วิจารณ์แข็งแ่ หากเป็นนักเรียนชายก่อ

มีเสียงดังฉีก

ชายวัยกลางคนปวดแปล็บตรงต้นแขน

ชายวัยรุ่นสองคนขี่มอเตอร์ไซค์ผ่านไปแล้ว

หนึ่งในสองคนนั้นใช้มีดดาบฟันส้อมมา

หากคมมีดตัดตรงลำคอคงสิ้นใจอยู่ตรงนั้น

เหตุก็คงเป็นเรื่องธรรมดา แต่นี้เป็นสาวแรกรุ่น กลับก้าวร้าวรุนแรงไม่แพ้ผู้ชาย เหตุการณ์อย่างนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในชนบท จึงเป็นเรื่องที่น่าหดหู่และเศร้าใจเป็นอย่างยิ่ง

อีกเหตุการณ์หนึ่ง เวลาสามทุ่ม ชายวัยกลางคนเสร็จจากธุระในเมืองซีมอเตอร์ไซค์กลับบ้าน ครั้นมาถึงบริเวณหน้าหอบูมีมอเตอร์ไซค์อีกคันหนึ่งวิ่งสวนมาแต่กลับขับชิดขวาเฉียดเข้ามาใกล้ มีเสียงดังฉีก วัยกลางคนปวดแปล็บตรงต้นแขน ชายวัยรุ่นสองคนขี่มอเตอร์ไซค์ผ่านไป แล้ว หลังจากหนึ่งในสองคนใช้มีดตบฟันสุมมามีดฟันถูกเพียงต้นแขนแต่ก็ฉกรรจ์ไม่เบา หากคมมีดตัดตรงลำคอคงสิ้นใจอยู่ตรงนั้น

ชายวัยกลางคนไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับใคร ชี้อภินิหาร จู่ๆ ก็ถูกฟันเป็นแผลลึกถึงกระดูก คงเป็นวัยรุ่นกวนเมืองที่ทำอะไรไร้ความคิดเพียงเพื่อความสะใจเมามันเท่านั้น

ห้าทุ่มกว่าชายอีกคนกลับจากช่วยงานแต่งงานในตัวเมือง ซีมอเตอร์ไซค์กลับบ้านบนถนนสายเปลี่ยวยามเที่ยงคืน รถเลยหอบูไปไม่ไกลก็รู้สึกปวดปัสสาวะ จึงจอดรถโดยไม่ดับเครื่อง เดินลงไปทำธุระส่วนตัวริมถนน รถมอเตอร์ไซค์วัยรุ่นนั่งซ้อนสามผ่านมาผ่อนเครื่องช้าลง คนนั่งท้ายโดดลงมาขี่มอเตอร์ไซค์ที่จอดติดเครื่องอยู่ออกไปทันที จนถึงบ้านนี้ยังหาร่องรอยมอเตอร์ไซค์คันงามไม่ได้

มิฉฉาซีพลงมือได้ทุกนาทีเมื่อมีโอกาสแม้แต่ในชนบท ชีวิตทรัพย์สินเสียหายกันไม่น้อย นับเป็นมหันตภัยอันน่าหวาดกลัวในยุคนี้

ที่ดินว่างหนึ่งไร่ติดทางเข้าในตัวเมืองเป็นทำเลดีพวกพ่อค้าเร่จึงมาเช่ากางเต็นท์ขายสินค้าหลากหลายตั้งแต่รองเท้ากางเกงยีนส์ของใช้ในครัวเรือนแทบทุกชนิด พวกวัยรุ่นมักแฉะเวียนมาชมเสื้อยืดกางเกงยีนส์อยู่ไม่ขาด

กลางคืนเจ้าของร้านใช้ผ้าใบผืนใหญ่ปิดคลุมสินค้าแล้วนอนเฝ้าหลายคน สามวันผ่านไปเหตุการณ์ยังปกติ วันที่สี่เจ้าของร้านตื่นขึ้นมาก็

แทบจะเป็นลม เสื้อยืดกางเกงยีนส์อันตราหน้าหลายตัวคิดเป็นเงินหลายพันบาท มีร่องรอยรื้อผ้าใบด้านหลังเพื่อขโมยสิ่งของ เป็นบทเรียนอันรวดเร็วของคนทำมาค้าขายอย่างสุจริต

ตีหนึ่งของคืนที่ลึบ ผ้าใบด้านหลังถูกมีดกรีดเป็นช่อง วัยรุ่นชายสองคนหญิงสองคนย่องเข้ามาอย่างเงียบเชียบ ขณะหยิบกางเกงยีนส์นั่นเอง...

“หยุดนะ ห้ามกระดุกกระดิก”

กลุ่มชายเจ้าของร้านกรูเข้ามาจับได้สามคน ส่วนอีกคนหนึ่งเผ่นหนีไปได้ จับส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วสอบสวนได้ความว่า เป็นเด็กอายุสิบสี่เรียนอยู่ชั้นมอต้นในโรงเรียนของอำเภอนี้

กลุ่มเด็กที่ไปทำผิดเติบโตมาในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น อยู่แบบตัวใครตัวมัน พ่อแม่เป็นคนเจ้าชู้ชอบกินเหล้าติดการพนัน จึงไร้ปัญญาสอนลูกๆ ให้ขยันหมั่นเพียรเป็นคนดีได้ เป็นเรื่องน่าสลดใจที่เด็กเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่ขาดศีลธรรม เด็กสะสมความกดดันสารพัดส่งผลไปเป็นความมีดบาดทางปัญญาแล้วหลงไปกระทำสิ่งที่ป็นภัยต่อสังคมอย่างน่าสงสาร

ที่ห้องผลิตสมุนไพร ชายวัยกลางคนหอบกระสอบใบใหญ่บรรจุกำไบสมุนไพรแห้งลงมาจากรถ แจ้งว่าหลวงพ่อเจ้าคณะตำบลให้นำมาบดเพื่อเป็นส่วนผสมมวลสารผลิตเหรียญจตุคามรุ่นมหาโชคกลาง ในห้าหกชนิดนี้ผมพอจะรู้อยู่สองอย่างคือตะไคร้หอมเพื่อเพิ่มความหอม และเครื่องเขาหลงเพื่อให้คนมารักมาหลง

แต่ที่น่าอนาถก็คือ มีคนขโมยตะแกรงเหล็กในเตาเผาผีเพื่อไปผสมเป็นมวลสารเพิ่มความขลังด้วย

ผู้สืบทอดพุทธศาสนายึดเหรียญจตุคามเป็นที่พึ่งแทนพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์

เยาวชนยึดการเที่ยวกินสุบตีเมสเฟเป็นที่พึ่งแทนการศึกษาหาความรู้

ต่างหลงทิศหลงทางกันไป มีอะไรที่น่าเศร้ากว่านี้ไหมในเมืองพุทธ

๒

เพื่อโลก-เพื่อเรา

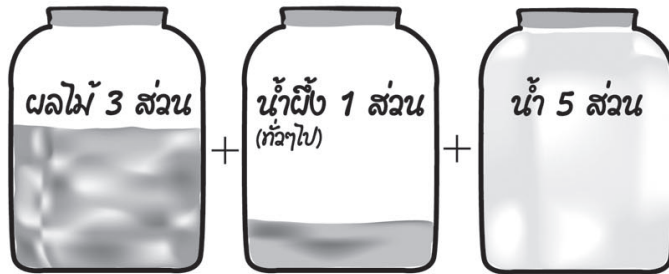
กระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพ “เพื่อเรา” (บริโกล)

ขั้นที่ ๑ กระบวนการหมักเพื่อได้พลังงานจลน์ (ภาพ ๓)

ใช้ผลไม้ ๓ ส่วน / น้ำผึ้ง (ทุก ๆ ไม้) ๑ ส่วน / น้ำ ๕ ส่วน

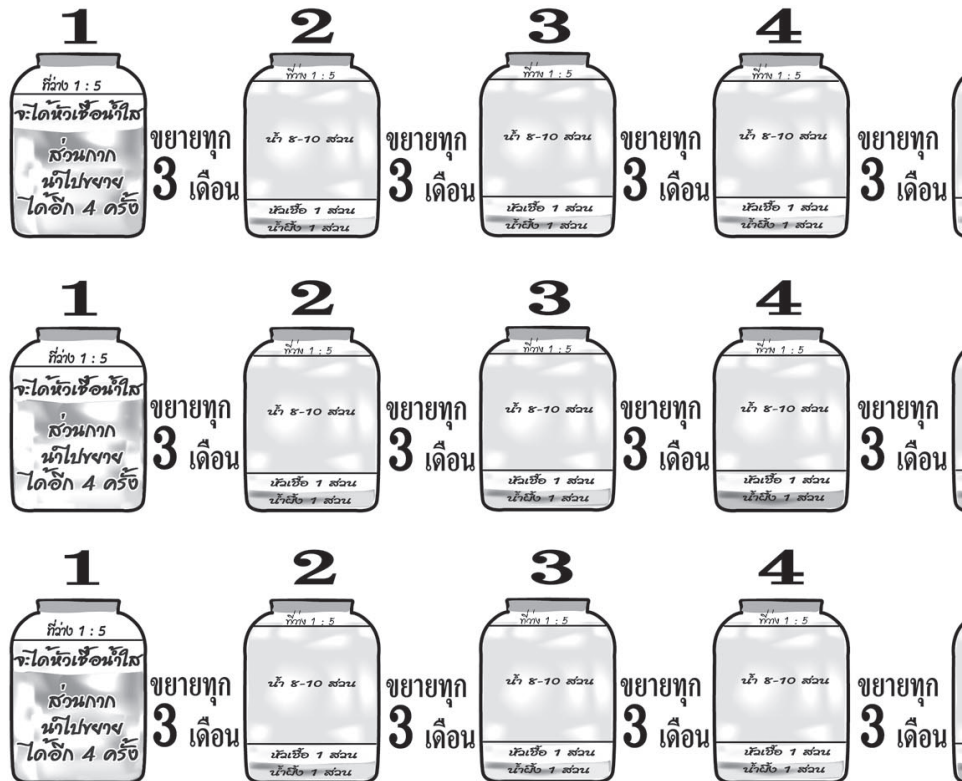
ใส่ในภาชนะแก้วหรือพลาสติกเกรดไฮเดิน (ถุงพลาสติกสำหรับดองผลไม้ที่ทนกรดทนด่าง มัดถุงแล้วใส่ไว้ในถังที่บ ๑ หรือโอ่ง) อย่าลืมเว้นช่องว่าง ๑ : ๕ ปิดฝาให้สนิท นำไปไว้ในที่ร่มอย่าให้ถูก แสงแดด

กระบวนการผลิตน้ำหมัก

กระบวนการ

ภาพ ๓

• ตอนที่ ๒

จัดเป็น ๓ ชุด แล้วขยายทุก ๆ ๓ เดือน

โดยเอา **น้ำเช็ดน้ำใส ๑ ส่วน / น้ำผึ้ง (แท้ ๆ ไม่) ๑ ส่วน / น้ำ ๘-๑๐ ส่วน**

เมื่อขยายทุก ๆ ๓ เดือน ได้ ๘ ครั้ง ก็จะรวมเป็นเวลา ๒ ปี

นำน้ำหมัก ๒ ปี ของแถวที่ ๑ มารวมกับ ๒ ปีของแถวที่ ๒ และ ๒ ปี ของแถวที่ ๓ รวมกันแล้วก็จะได้หัวเชื้อน้ำหมักที่มีพลังงานจลน์ ๖ ปี

ทชีวภาพเพื่อบริโภค

ขั้นที่ 1

การหมักเพื่อได้พลังงานจลน์

5	6	7	8	
ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	
				ขยายทุก 3 เดือน 8 ครั้ง = 24 เดือน (2 ปี)

5	6	7	8	+
ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	
				ขยายทุก 3 เดือน 8 ครั้ง = 24 เดือน (2 ปี)

5	6	7	8	+
ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	ขยายทุก 3 เดือน	
				ขยายทุก 3 เดือน 8 ครั้ง = 24 เดือน (2 ปี)

พลังงานจลน์ 6 ปี

กระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค

ขั้นที่ 2 กระบวนการหมักเพื่อได้พลังงานคักย

ผสมได้ 2 วิธี

หมักทิ้งไว้ 2 ปี

หมักทิ้งไว้ 2 ปี

หมักทิ้งไว้ 2 ปี

รวมหัวเชื้อที่ได้

=

พลังงานคักย 6 ปี

ภาพ ๔

ขั้นที่ ๒ กระบวนการหมักเพื่อได้พลังงานศักย์ (ภาพ ๔)

ผลมได้ ๒ วิธี

๑. ใช้ **ผลไม้ ๓ ส่วน / น้ำผึ้ง(ทั่ว ๆ ไป) ๑ ส่วน / น้ำ ๕ ส่วน / เว้นที่ว่าง ๑:๕**
๒. ใช้ **น้ำตาลอ้อย ๓ เดือน ๓ ส่วน / ผลไม้ ๒ ส่วน / น้ำผึ้ง (ทั่ว ๆ ไป) ๑ ส่วน / น้ำ ๓๐ ส่วน / เว้นที่ว่าง ๑ : ๕**

ใส่ในภาชนะแก้วหรือพลาสติก (เกรดไฮเดิน) ปิดฝาให้สนิท ทำ ๓ ชุด หมักทิ้งไว้ ๒ ปี เมื่อเอาทั้ง ๓ ชุดของ ๒ ปี มารวมกัน ก็จะได้หัวเชื้อน้ำหมักที่มีพลังงานศักย์ ๖ ปี

กระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค

ขั้นที่ 3 กระบวนการหมักเพื่อสกัดสมุนไพร

ที่ว่าง 1:5

สมุนไพร 1 ส่วน
(ชนิดเดียว)
+
หัวเชื้อ + สมบูรณ์ 1 ส่วน
(พลังงานจลน์+ศักย์ 6 ปี)

หมัก 22 วัน

ได้หัวเชื้อสกัดสมุนไพร pH3 (น้ำเปรี้ยว)
ส่วนกากที่เหลือนำมาขยายได้อีก 4 ครั้ง
(ใบ, ดอก ขยายได้ 3 ครั้ง
แก่น, ราก ขยายได้ 4 ครั้ง)

หัวเชื้อสกัดสมุนไพร pH3 1 ส่วน
+
น้ำผึ้งป่า 1 ส่วน
(ไล่ความชื้น 80% หรือน้ำผึ้งเดือน 5)

คนให้เข้ากัน เพื่อหยุดกระบวนการหมัก

ภาพ ๕

ขั้นที่ ๓ กระบวนการสกัดสมุนไพร (ภาพ ๕)

นำเอาน้ำหัวเชื้อสมบูรณ์ (พลังงานจลน์+พลังงานศักย์ ๖ ปี) มา ๑ ส่วน กับ **สมุนไพร (ชนิดต่างๆ)**

๑ ส่วน

ใส่ในภาชนะแก้วหรือพลาสติก (เกรดไฮเดิน) เว้นที่ว่าง ๑ : ๕ ปิดฝาให้สนิท ทิ้งไว้ ๒๒ วัน ก็จะได้หัวเชื้อสกัดสมุนไพร pH ๓ (น้ำเปรี้ยว, cider)

ส่วนกากที่เหลือนำมาขยายได้อีก ๔ ครั้ง : ใบและดอก ขยายได้ ๓ ครั้ง, แก่นและรากขยายได้ ๔ ครั้ง

นำเอาน้ำหัวเชื้อสกัดสมุนไพรต่าง ๆ (ควรใช้พิกัด ๓ หรือ ๕ หรือ ๗ หรือ ๙ ฯลฯ อย่าใช้เชิงเดี่ยว) ๑ ส่วน ผสมกับน้ำผึ้งป่า (ที่ไล่ความชื้น ๘๐% หรือน้ำผึ้งเดือน ๕) ๑ ส่วน คนให้เข้ากัน ก็จะได้เป็นสารอาหาร

สมบูรณ(syrup) ที่สามารถดูดซึมได้ทันที ๕ ลิ ๙ รสชงกับน้ำดื่ม

โครงสร้างของน้ำหมักชีวภาพ

น้ำส้มสายชู (กรดอะซิติก) มีโครงสร้าง CH_3COH เมื่อมาผสมกับน้ำผึ้ง ๑ : ๑ จะทำให้คุณภาพของรส-สี - กลิ่น คงสภาพได้ ๒ ปี (น้ำผึ้งไล่ความชื้น ๘๐% เมื่อนำมาผสมกับน้ำหมักเปรี้ยว จะได้ความหวานที่ ๖๐ Prix เป็นความหวานที่แบคทีเรียลงไม่ได้)

เมื่อผสมกับน้ำเจือจาง โครงสร้างของน้ำผึ้ง (กลูโคส) $C_6H_{12}O_6$

น้ำส้มสายชู CH_3COH จะแตกตัวเป็น O_1+O_2 (ออกซิเจน) + O_3 (โอโซน)

น้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค

มีพลังชีวภาพ มีกระบวนการ แอนตีออกซิเดชั่น เพิ่มขึ้นทุกๆ ๑๕ วัน

- เพิ่มกรดอะมิโน (โปรตีนชนิดหนึ่งที่น่าไปใช้ได้ทันที)
- เพิ่มเอ็นไซม์ (โปรตีนชนิดหนึ่งที่น่าไปใช้ได้ทันที)
- เพิ่มโอโซน

เมื่อผสมน้ำดื่ม ก็จะเป็น โปรไบโอติก (เช่น นมเปรี้ยว) เป็นสารอาหารดูดซึมได้ทันที

มีสรรพคุณ ช่วยปรับระบบทั้ง ๕ ของร่างกาย (แก้ปวด- แก้อักเสบ- เบาหวาน)

นำมาผสมน้ำ ๑ (ลิตร) : ๑๐๐ (ลิตร) แช่ทั้งตัวในอ่าง, โอง, ถังครึ่งละครึ่งชั่วโมง วันละ ๕ ครั้งก็ได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสองคำ

บ้าอำนาจ

ล้กว่า “บ้าอำนาจ” ทำขลาดเขลา
จ้องแต่เอา “กฎเหล็ก” เช็คบิลทัว
ไม่แนบเนียน “เขียนเลื้อร้ายให้วักลัว”
หวังแบ่งข้าวการเมืองเบื้องหลังเลว
การตัดสินใจใจต้องเที่ยง
ถ้าเอนเอียงเหมือนไข่มต้มจ๊กล้มเหลว
เพราะทุกอย่างโลกสร้างไว้แฝงไฟเปลว
พลาดตกเหวหลายๆ เท้า “เข้าย่ำ” เอย

● ชูเกียรติ วรรณศูทร

● ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

กฎหมายสุรา กับฝ่ายนิติบัญญัติ

กฎหมายหลายฉบับเกี่ยวพันกับสินค้าที่มีแอลกอฮอล์หรือเครื่องดื่มชูกำลัง กว่าจะผ่านได้แต่ละที เลือดตาแทบกระเด็น และถูกแปรญัตติจนข้อความหรือความหมายที่ตั้งเป้าประสงค์ไว้ หรือเจตนารมณ์เดิมหายไปเกือบหมด บางครั้งก็แก้ไขใหม่ไม่เหลือแม้แต่วิญญาณของกฎหมายก็ว่าได้ เกิดจากอะไรต้องถามบุคคลต่างๆ ที่เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภา หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติ

ตัวอย่างเมื่อไม่นานมานี้ เรื่องการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำเอาผู้ที่ต้องการปกป้องสังคม หรือผู้เห็นพิษภัยของสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ต้องเหนื่อยกันไปตามๆ กัน และสิ่งที่ได้รับตอบแทนมาเมื่อเทียบกับความตั้งใจเดิมๆ แล้วห่างไกลกันมาก ขนาดไม่ไปควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มชูกำลัง ถ้าไปควบคุมด้วยจะขนาดไหน

อีกตัวอย่างหนึ่งที่เห็นชัดๆ คือกฎหมายว่าด้วยการจัดเก็บภาษีสุราที่ฝ่ายองค์กรด้านสังคมต่างส่งเสียงอื้ออึงว่าเป็นการส่งเสริมให้มีการดื่มเบียร์หรือสุราประเภทที่มีแอลกอฮอล์มีต่ำมากขึ้น

ทำให้มีการกระจายผู้ดื่มในกลุ่มเยาวชน ผู้หญิงและผู้เริ่มต้นดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีมากขึ้น ผู้ผลิตสุราที่บ้านก็คัดค้านว่าทำให้ตนเองเสียเปรียบบริษัทสุราใหญ่ๆ ผู้นำเข้าสุราต่างประเทศก็ร้องว่าเป็นการกีดกันทางการค้า ทำให้ผู้บริโภคบริโภคเครื่องดื่มที่คุณภาพต่ำ ผู้เขียนก็ไม่แน่ใจว่าอย่างไรเรียกว่าต่ำเพราะ มีโทษภัยคล้ายๆ กัน

การออกกฎหมายสำหรับการนำบริษัทยาเข้าตลาดหลักทรัพย์เห็นได้ว่า ผู้คัดค้านต้องนอนกลางดินกินกลางทรายบนถนน เผ่ากฎหมายที่จะออกมายิ่งกว่าเจ้าของบ้านต้องนอนเผ่าทรัพย์สิ้นกลัวโจรผู้ร้ายจะมาปล้นเอาไป ลงทุนลงแรงไปไม่รู้เท่าไรกว่าจะด่านทานไว้ได้ แต่ยังไม่ทราบว่าจะด่านทานได้สักกี่น้ำ กฎหมายดังกล่าวอาจจะหวนกลับมาอีกก็ได้ ยิ่งไปเข้าตลาดหลักทรัพย์ในต่างประเทศได้เงินลงทุนมหาศาลมาผลิตในประเทศ ยิ่งไม่แน่ใจว่าผู้คัดค้านจะได้ดังที่ตนเองประสงค์หรือไม่

นโยบายเรื่องสินค้าโอท็อปนับว่าเป็นการช่วยสร้างงานสร้างรายได้พอสมควร แต่หากสนับสนุนโดยไม่ได้คัดเลือกว่าสินค้าใดเป็นสินค้า

บาย หรือสินค้าทำลายล้างสังคมหรือเยาวชน เป็นเหตุให้มีการปลุกผีสุราที่บ้านทุกหย่อมหญ้า ขึ้นมาและผู้ผลิตสุราเต็มไปทั่วประเทศ ล้มบ้าง กำลังจะล้มบ้าง แต่บุคคลทั่วไปรวมถึงเยาวชนใน หมู่บ้านต่างๆ เห็นแล้วว่า สุราไม่ใช่สินค้าที่น่ากลัวและไม่ใช่อะไรที่บริโภคที่อยู่ใกล้ตัว สามารถจะผลิตไม่ยากลำบาก ใครๆ ก็ซื้อได้ ใครๆ ก็ดื่มได้ ใครๆ ก็ชอบและใครๆ ก็ส่งเสริม ทั้งยังสะสม กักตุนไว้โชว์นับว่าเป็นอันตรายต่อสังคมและอาจไม่ล้มเฉพาะผู้ผลิตสุราที่บ้านเท่านั้น ครอบครัว ชุมชนก็จะล้มไปด้วย

การออกกฎหมายและนโยบายต่างๆ เกี่ยวกับเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ถ้าเป็นไปในทำนองต่อต้าน เช่น ทำให้มีการบริโภคน้อยลง หรือจำกัดการผลิตให้อยู่ในวงแคบ ออกข้อกำหนดในการจำหน่าย จะโดนแรงเสียดทานจนออกกฎหมายไม่ได้ แม้ออกเป็นกฎหมายก็เป็นกฎหมายที่พิกลพิการดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ถ้าออกมาแล้วเป็นการส่งเสริมปลุกเร้าให้มีการบริโภคหรือเปิดทางให้มีการโฆษณา กฎหมายก็จะออกมาอย่างรวดเร็วทันใจ

เราไม่สงสัยกันบ้างหรือว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงมีอิทธิฤทธิ์อิทธิเดชกันถึงขนาดนี้ สินค้าประเภทดังกล่าวนี้มันถึงได้มีมากและแพงเหลือเกิน ทั้งๆ ที่ผู้ผลิตรายใหญ่มีเพียงไม่กี่รายเท่านั้น

เราไม่พิจารณากันบ้างเลยหรือว่า บริษัทเหล่านี้ใครเป็นถือหุ้น ใครเป็นผู้บริหาร กำไรจะตกแก่ใคร และธุรกิจพวกนี้ผู้ผลิตมีปัญหาด้านการส่งออกจนต้องขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลให้ช่วยมีบ้างหรือไม่ สินค้าประเภทนี้เคยร้องขอขึ้นราคาเพราะรับภาระต้นทุนไม่ไหวมีบ้างหรือไม่ ต้องนำสินค้าอื่นมาแถมมาแจกเพื่อให้คนช่วยซื้อ มีบ้างไหม ต้องบริหารจัดการเก็บสินค้าดีๆ มิฉะนั้นจะขาดทุน ต้องวางแผนการขนส่งดีๆ มิฉะนั้นจะทำให้ต้นทุนสูง ต้องอบรมพนักงานขาย ให้มีความรู้ความสามารถหรือต้องจัดงานแสดง หรือแนะนำสินค้าเพื่อดึงดูดลูกค้าหรือไม่ **คำตอบ**

คือไม่มีเลย เพราะอะไร

การที่ไม่มีเลยดังกล่าวนี้แหละเป็นการบอกได้ว่าสินค้านี้มีกำไรอย่างมหาศาล ท่านทั้งหลายเคยเห็นผู้ผลิตสุรารายใหญ่ใดบ้างที่ยากจน ขาดทุน จนต้องปิดโรงงาน ไล่คนงานออก หลีกเลี้ยงไม่ปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน **เราก็แทบไม่มีให้เห็น ผู้ผลิตแต่ละรายล้วนประสบความสำเร็จด้านธุรกิจ** มีทรัพย์สินเงินทองมากมาย หลายหมื่นหลายพันล้าน ยังนำไปขยายธุรกิจด้านอื่นๆ แข่งขันกับผู้ประกอบอาชีพอื่นๆ จนได้รับชัยชนะมามากต่อมาก

เรามาพิจารณาการเลือกตั้งครั้งที่จะถึงนี้ และการเลือกตั้งทุกยุคทุกสมัยของไทยเรา ไม่ว่าจะระดับชาติ ระดับท้องถิ่น หรือระดับใดๆ ก็ตาม **เห็นได้ชัดเจนว่าผู้ที่สนับสนุนนั้นล้วนแต่เป็นธุรกิจ โรงเหล้า หรือธุรกิจเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ หรือธุรกิจประเภทเครื่องดื่มชูกำลัง ที่เป็นผู้บริจาครายใหญ่** หรือถ้าเรียกให้ตรงก็คือ เครื่องดื่มทำลายล้างสังคม หรือทำลายผู้บริโภค ล้วนเป็นผู้บริจาคใหญ่ให้แก่นักการเมืองและพรรคการเมือง ไม่ใช่บริจาคให้เฉพาะพรรคใดพรรคหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่ตนเองศรัทธาเท่านั้น แต่บริจาคให้ทุกฝ่ายทุกพรรคที่คาดหมายได้ว่าเป็นรัฐบาล แม้สองพรรคใหญ่จะแข่งขันกันตั้งรัฐบาลแต่เอาเงินของเครื่องดื่มประเภทนี้มาใช้จ่ายหาเสียงแข่งขันกันถ้วนหน้า

ลองคิดงายๆ แบบบุคคลไม่ต้องใช้ความรู้ อะไรเลยมาคิดก็คิดออกว่า **ไม่ว่าพรรคไหนเป็นรัฐบาลบริหารประเทศ ล้วนแต่เป็นหนี้บุญคุณ โรงเหล้า โรงเบียร์ทั้งนั้น** มีหรือที่จะเป็นคนทรยศ คนเนรคุณ คนที่ประชาชนเลือกมาเป็นผู้แทนราษฎรล้วนแต่เป็นคนดีๆ ทั้งนั้น ถ้าไม่ดีก็ไม่มีใครเลือกมาแน่นอน จะให้คนดีๆ เหล่านี้เนรคุณ จะให้คนดีทำตัวเป็นผู้คบไม่ได้ทำไม่ได้แน่ๆ จะให้ออกกฎหมายที่เป็นโทษต่อเหล้า เบียร์ เครื่องดื่มชูกำลังอย่างไรได้

เราออกกฎหมายห้ามพรรคการเมืองและ

นักการเมืองทำอะไรหลายอย่าง บางอย่างทำลงไปมีความผิดถึงขั้นยุบพรรค คณะตุลาการรัฐธรรมนูญก็ได้วินิจฉัยยุบพรรคมาแล้ว ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่นักการเมืองพอสมควร และทำให้หลายพรรคหลายคนต้องระมัดระวังกันมากขึ้น

ขออีกสักข้อได้ไหม การออกกฎหมายห้ามบริษัทที่ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือเครื่องดื่มที่กระตุ้นหรือกล่อมประสาททั้งหลาย หรือเครื่องดื่มประเภทชูกำลังบริจาคเงินให้นักการเมืองหรือพรรคการเมือง ถ้าพิสูจน์ได้ว่าพรรคการเมืองหรือกรรมการบริหารพรรคการเมืองใด หรือสมาชิกพรรคการเมืองใด รับเงินจากบริษัทผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเครื่องดื่มชูกำลังให้มีความผิดถึงขั้นยุบพรรค ห้ามกรรมการบริหารพรรคสมัครรับเลือกตั้งดังเช่นเดียวกับความผิดเรื่องทุจริตการเลือกตั้งไปเลย ส่วนผู้ที่ทำเป็นการส่วนตัวก็ต้องดำเนินคดีอาญาไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

ถ้ากำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวเชื่อว่าหลังจากนั้นจะออกกฎหมายใดๆ เกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือเครื่องดื่มชูกำลังก็สามารถออกได้โดยอิสระเสรี ผู้ที่มาถกเถียงเกี่ยวกับผลประโยชน์แอบแฝง ซ่อนเร้นจะหมดไป โดยทุกฝ่ายจะยึดถือสังคมประเทศชาติเป็นหลัก

ช่วยกันที่เถิดครับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชุดใหม่ที่กำลังจะทำหน้าที่ใหม่นี้ ช่วยออกกฎหมายฉบับนี้ห้ามพรรคตัวเองและทุกพรรครับเงินบริจาคหรือเงินสนับสนุนจากบริษัทน้ำเมาตามข้อเสนอนี้ ผู้เขียนเชื่อว่าวันนั้นมหาประชาชนที่หูตาสว่างจะแซ่ซ้องสรรเสริญพวกท่านพรรคของพวกท่านที่วางรากฐานในการแก้ปัญหา น้ำเมาและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตลอดจนเครื่องดื่มที่กล่อมหรือกดประสาทอย่างแท้จริง หวังว่าในชีวิตของผู้เขียนและผู้อ่านน่าจะมีโอกาสได้เห็นกฎหมายดีๆ อย่างนี้บ้าง

ผู้เขียนเฝ้ามองพลังการต่อต้าน รวมถึงมาตรการต่างๆ ของผู้ที่ไม่เห็นด้วยที่จะผลักดันการลดทอนกำลังผลิตของเครื่องดื่มประเภทนี้มา

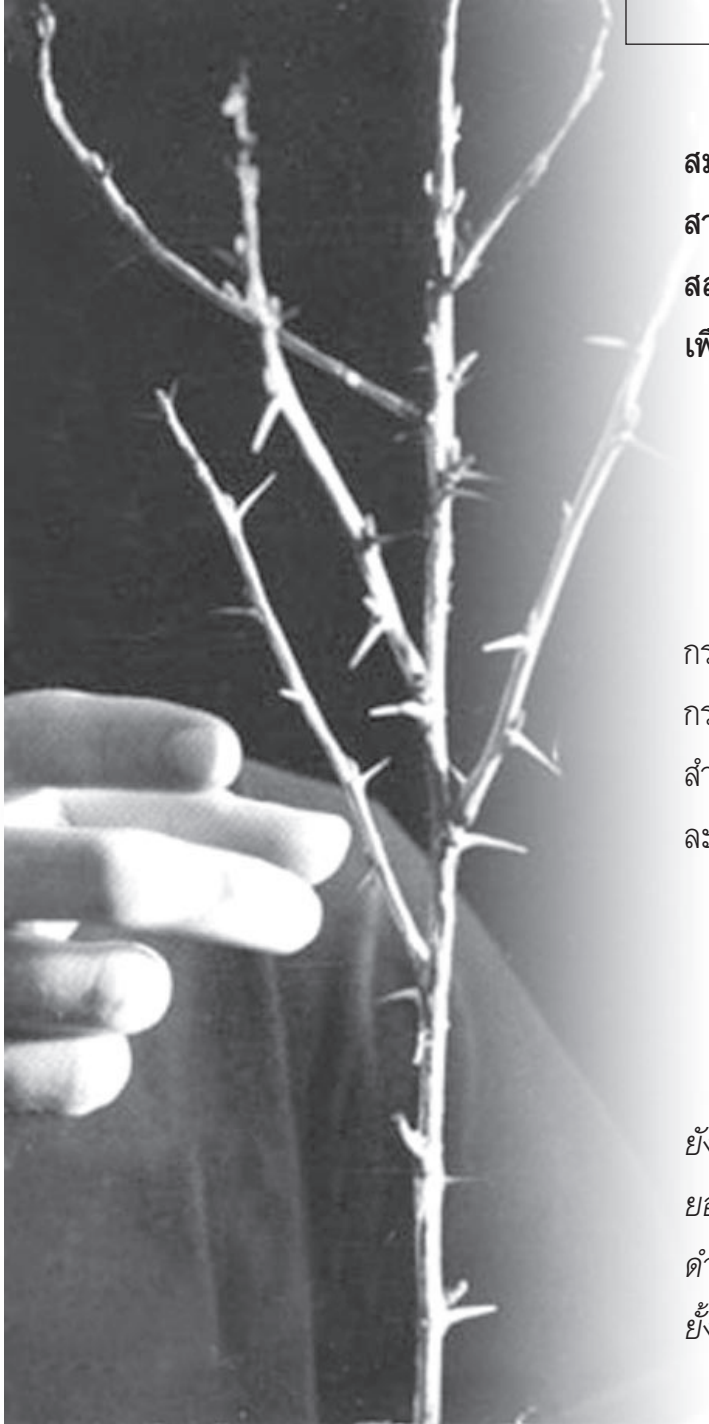
มากแล้ว การอภิปรายทำให้มาตรการและกลไกต่างๆ อ่อนลงอย่างมากไม่ว่าการโหวตที่เอาชนะไปด้วยเหตุผลทางธุรกิจล้วนๆ เห็นการพูด การอภิปรายปกป้องผลประโยชน์ทางธุรกิจของตนเอง ทั้ง ธุรกิจสุรา ธุรกิจเบียร์ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจสถานบันเทิง ธุรกิจสถานบันเทิง ธุรกิจการท่องเที่ยว ฯลฯ กรรมการที่แต่งตั้งกันขึ้นมาแต่ละชุดเคยตรวจสอบกันหรือไม่ว่ามีผลประโยชน์ทับซ้อนหรือไม่ สะท้อนว่าธุรกิจเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และธุรกิจที่เกี่ยวข้องมีผลประโยชน์มหาศาล รวมทั้งมีพันธมิตรในระดับผู้กำหนดนโยบายของประเทศจริง จำเป็นอย่างยิ่งที่ประชาชนและเครือข่ายต่างๆ ต้องตระหนักรู้เท่าทันถึงพิษภัยและความไม่ธรรมดาของสินค้าชนิดนี้

ผลกระทบของการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับเยาวชนนั้นเห็นได้ชัดเจนว่าค่านิยมของกลุ่มวัยรุ่น เช่น ความสนุกสนาน ความสำเร็จ มิตรภาพ เสน่ห์ทางเพศ ถูกนำมาใช้รวมถึงยังแอบแฝงการโฆษณาโดยใช้เครื่องหมายผลิตภัณฑ์และเครื่องหมายบริษัทซึ่งไม่ต้องมีค่าเตือน แต่สามารถทำให้เยาวชนหรือผู้พบเห็นสามารถเชื่อมโยง เครื่องหมายผลิตภัณฑ์ หรือเครื่องหมายบริษัทกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ เด็กจำนวนมากรู้จักเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จากการโฆษณา นับเป็นการจับจองพื้นที่ในจิตใจของเด็กอย่างได้ผล เช่น นายแบบนางแบบ ดารา นักกีฬา ฮีโร่ ในด้านใดๆ ที่ตนเองใฝ่ฝันแม้แต่การทำกิจกรรมช่วยเหลือสังคมของเครื่องดื่มดังกล่าวที่เด็กๆ เห็นว่ามีประโยชน์เด็กจะจดจำและพร้อมจะทดแทนใฝ่ฝันที่จะหามาดื่มในกรณีมีโอกาสอำนวย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้เขียนเห็นว่าต้องวางรากฐานไม่ให้ผู้ผลิตผู้ขายหรือผู้ได้ประโยชน์จากเครื่องดื่มชนิดนี้ สนับสนุนฝ่ายนิติบัญญัติ เพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติได้มีอิสระในการพิจารณาและออกกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับเครื่องดื่มประเภทนี้ ต้องไม่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัว คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมเพื่อลูกหลานของเราในอนาคตต่อไป **๒**

สำนึกผิด... ยัง หยุต ยอม

สมานฉันท์มิใช่สมานชั่ว
 สามัคคีเกลือกกล้าวความมัวหมอง
 สลายลัทธิอุดมการณ์มันครรลอง
 เพื่อ...สนองแนวคิดผิดแนวธรรม
 สมานฉันท์...ชี้ทางอธรรมถอย
 รับภาระเพียงคอยอุปถัมภ์
 ร่วมจรรโลงรัฐไทยให้ก้าวนำ
 จะล่วงล้ำข้ามลัทธิล้าสมัย
 กระแสน้ำขึ้นลงฤาอาจฝืน
 กระแสกรรมขัดชินกระไรได้
 สำนึกผิด...หยุตยอมชำระใจ
 ละส่วนน้อยเพื่อส่วนใหญ่...ไทยนานา
 ชื่อชาวพุทธไม่ถึงพุทธไม่เห็นพระ
 นักการเมืองหมิ่นธรรมะเมตตันทหา
 มีดวงตาแต่ไร้ธรรมในดวงตา
 มิบังควร...ตากหน้ามาก่อทวน
 ยังไม่สายเกินแก้...หากสร้างสรรค์
 ยอมรับทัณฑ์ขึ้นตอนการไต่สวน
 ดำรงกฎกติกาตามกระบวน
 ยิ่งใจด่วนส่อสันดานพาลชน